

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 44

Dimecres, 20 de febrer de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 29, primera reunió

S U M A R I

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 45/2007, del 13 de desembre, per al desenvolupament sostenible del medi rural (tram. 212-00002/08) p. 6

Salutació

al ministre d'affers exteriors de Flandes p. 15

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2004 (tram. 257-00001/08) p. 15

Projecte de llei

de seguretat industrial (debat de totalitat) (tram. 200-00034/08) p. 29

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la independència de Kosovo (tram. 317-00125/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els projectes del Govern de la Generalitat per a potenciar el transport ferroviari els propers anys (tram. 317-00126/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traçat de l'AVE al pas per Barcelona (tram. 317-00124/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els possibles efectes de les eleccions generals en el Govern de la Generalitat (tram. 317-00129/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat que Iberia compri la companyia Spanair i la consegüent concentració d'aliances a l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00127/08) p. 47

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la qualitat democràtica (tram. 317-00128/08) p. 48

→

Pregunta

al Govern sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació a les mesures per a complir el Protocol de Kyoto 2008-2012 (tram. 310-00167/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre la posada en marxa del Registre Civil en el nou edifici de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat (tram. 310-00168/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre les previsions per a reprendre la construcció del rec i la minicentral hidroelèctrica del Pont de Bar (Alt Urgell) (tram. 310-00172/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre l'impuls i les prioritats de les comarques del Camp de Tarragona (tram. 310-00165/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre les iniciatives previstes amb relació al Parc Natural de l'Alt Pirineu (tram. 310-00169/08) p. 54

Pregunta

al Govern sobre les expectatives de creixement i internacionalització de l'aeroport de Barcelona (tram. 310-00170/08) p. 55

Proposició de llei

de modificació dels articles 9, 12 i 13 i d'addició de l'article 10 bis i d'una disposició addicional a la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies (debat de totalitat) (tram. 202-00015/08) p. 56

Procediment

per a elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/08) p. 67

Procediments

acumulats per a elegir membres dels consells socials de les universitats (tram. 284-00012/08, 284-00013/08, 284-00015/08, 284-00017/08 i 284-00018/08) p. 68

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica i fiscal (tram. 300-00102/08) p. 68

Interpel·lació

al Govern sobre l'evolució de la situació econòmica (tram. 300-00105/08) p. 74

Interpel·lació

al Govern sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses (tram. 300-00103/08) p. 79

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 29.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Innovació, Universitats i Empresa.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 45/2007, del 13 de desembre, per al desenvolupament sostenible del medi rural (tram. 212-00002/08). Una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 21632). Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat. (Dictamen Consell Consultiu: BOPC 208, 29).

2. Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2004 (tram. 257-00001/08). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 207, 20).

3. Projecte de Llei de seguretat industrial (tram. 200-00034/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 194, 12).

4. Proposició de Llei de modificació dels articles 9, 12 i 13 i d'addició de l'article 10 bis i d'una disposició addicional a la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies (tram. 202-00015/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 49, 15).

5. Procediment per a elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/08). Grups parlamentaris. Designació.

6. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (tram. 284-00012/08). Grups parlamentaris. Designació.

7. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona (tram. 284-00013/08). Grups parlamentaris. Designació.

8. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00015/08). Grups parlamentaris. Designació.

9. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra (tram. 284-00017/08). Grups parlamentaris. Designació.

10. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 284-00018/08). Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpellació al Govern sobre la política econòmica i fiscal (tram. 300-00102/08). Sr. Josep Enric Millo

i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre l'evolució de la situació econòmica (tram. 300-00105/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses (tram. 300-00103/08). Grup Mixt. Substanciació.

14. Interpellació al Govern sobre el balanç de les relacions amb el Govern de l'Estat (tram. 300-00104/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Interpellació al Govern sobre la direcció i la gestió dels serveis públics de la Generalitat, especialment pel que fa a l'educació (tram. 300-00106/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 302-00081/08). Sra. Montserrat Nebrera González, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'escolarització dels alumnes procedents de països estrangers (tram. 302-00082/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques impulsades des de l'àmbit del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 302-00083/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats, ha delegat el vot per motiu de baixa per maternitat, per a totes les votacions que es tinguin en aquesta sessió plenària número 29, en el portaveu del seu grup parlamentari, l'il·lustre senyor Jaume Bosch i Mestres.

Aquesta presidència fa avinent que una cinquena part de diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament del Parlament –una cinquena part de diputats del Parlament que pertany al Grup de Convergència i Unió–, una proposta d'ampliació de l'ordre del dia per incloure el debat i votació de la Proposta de resolució sobre l'estatus jurídic de Kosovo. El debat i votació de la petició d'ampliació de l'ordre del dia tindrà lloc en acabar la votació del primer punt d'aquesta sessió. (*El Sr. Iceta i Llorens demana per parlar.*) Senyor Iceta i

El Sr. Iceta i Llorens

Voldria saber per què no procedim en el moment d'obrir el Ple a discutir sobre el canvi de l'ordre del dia.

El president

Ara mateix?

El Sr. Iceta i Llorens

Sí, president.

El president

Bé, no hi ha cap inconvenient. No hi ha cap inconvenient, era una qüestió pràctica des del punt de vista de...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Perdoni'm, president, se'ns ha fet avinent la Mesa abans que aquesta votació..., es procediria...

El president

No, la Mesa no ha fet avinent res...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Perdoni, perdoni, no ha estat la Mesa exactament. Ens ha fet avinent un comentari, per entendre'ns, procedimental, que això es faria com vostè ens ha mencionat ara, vull dir, de cara estrictament a la convocatòria dels diputats.

(Pausa. La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.)

El president

Senyora Mejías, té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Nosaltres també considerem que aquesta modificació de l'ordre del dia s'hauria de fer en aquest moment com a conseqüència del que diu el mateix Reglament i com a conseqüència que no hi ha hagut, que nosaltres sapiguem, cap acord de Mesa ni cap crida a consultes de la Junta de Portaveus, i per tant ens agradaria que això es produís en aquest moment.

Gràcies.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. También coincidimos en la necesidad de que se proceda a modificar el orden del día ahora, al inicio de la sesión.

(El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.)

El president

Senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

A nosaltres també ens sembla que el lògic seria fer-ho ara, atès que és una modificació de l'ordre del dia.

(El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.)

El president

Senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, en el mateix sentit que el que s'acaba d'expressar, ens sembla lògic i normal que es procedeixi ara mateix a aquesta votació.

El president

Molt bé. En tot cas... *(El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.)* Senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, li agrairia si ens pogués aclarir..., en el sentit que aquesta és una sessió específica que s'inicia...

El president

No, no és cap sessió específica, és una sessió ordinària. El primer punt de l'ordre del dia... No hi ha cap sessió específica...

El Sr. Pujol Ferrusola

És d'acord amb el nou Reglament que tot això és una sessió contínua, així? Li vull recordar que en tot cas en la Junta de Portaveus vam determinar..., certament, a l'escrit apareix com una sessió contínua, però en la Junta de Portaveus vam acordar que la resolució, el dictamen..., el posicionament sobre el tema del Consultiu amb relació a la Ley del desarrollo rural sostenible s'atenia a una dinàmica d'una sessió específica i la sessió ordinària començaria, per entendre'ns, després d'aquest punt. Així és com ho va entendre el portaveu.

El president

Tots els diputats i diputades han rebut la convocatòria del Ple d'acord amb l'article 63.2 i 3 del Reglament, en què el primer punt de l'ordre del dia és el procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat; el segon punt de l'ordre del dia, procediment relatiu a l'informe..., etcètera. Per tant, és un únic ple.

En qualsevol cas, és igual, del que es tracta és que hi ha una petició de canvi de l'ordre del dia que..., i em fa l'efecte que tant se val que es voti ara com que es voti després; és un canvi en l'ordre del dia. Jo el que li demano és si algun grup parlamentari vol fer... En tot cas, el seu grup parlamentari, lògicament, vol fer defensa d'aquest canvi a l'ordre del dia.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, senyor president, li agrairia que cridés a votació. En tot cas, sí que procediríem després...

El president

Això, per descomptat que es fa sempre. En tot cas, senyor Pujol... Senyor Pujol, ara escauria defensar per què s'ha de canviar l'ordre del dia.

(Pausa.)

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, vàrem creure oportú, des de Convergència i Unió –perquè el temps jo crec que ens dona la raó no només a nosaltres, sinó als quatre grups signants de la proposta de resolució que es va signar concretament el 29 de novembre del 2007–, portar, treure de la tramitació ordinària que teníem en comissió, treure de la tramitació que hi havia en comissió i passar directament al Ple, sotmetre a criteri d'aquest Ple la Proposta de resolució sobre l'estatus jurídic de Kosovo.

Aquesta és una proposta de resolució feta amb l'entesa de Convergència i Unió, el Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, que ve a justificar plenament, per entendre'ns, el dret a decidir del poble kosovar.

Aquest és un plantejament que, al nostre entendre, no està en cap cas superat. És un plantejament que, tal com diu la resolució, és clar i contundent, en el sentit que diu que «apel·lem a les parts implicades de les Nacions Unides que defineixin l'estatus jurídic definitiu de Kosovo, d'acord amb la voluntat del poble kosovar. Al mateix temps, manifestem la necessitat que la Unió Europea reconegui i integri en un futur proper el mapa polític resultant».

Més oportunitat, creiem que no n'hi pot haver. El diumenge passat es van pronunciar les principals institucions del poble kosovar; el poble kosovar en sentit ple, unànime, amb una amplíssima majoria, es va pronunciar amb relació a quin creuen que ha de ser, ells mateixos, el seu destí. I és en aquest sentit que creiem que es justifica la modificació de l'ordre del dia per sotmetre a votació aquesta proposta de resolució, que és un posicionament clar, contundent i unànime amb relació al dret de decidir, en aquest cas, del poble kosovar.

Seria important que en aquest sentit poguéssim, des del Parlament de Catalunya, llançar un petit missatge, eh?, per entendre'ns, de normalitat, de tranquil·litat, que no s'està veient, per entendre'ns, tampoc, a altres institucions d'Espanya. En aquest sentit, jo sí que faig una apel·lació molt directa al Partit Socialista i al Govern de Catalunya, intentant aclarir també per part del Govern de Catalunya quin és el seu posicionament i el seu plantejament, per entendre no només si recolzaran la proposta, que lògicament l'han de recolzar, perquè ells també la van signar, sinó si veuran oportú que això es pugui debatre ara mateix, que es pugui debatre ara mateix o que s'incorpori en l'ordre del dia perquè pugui ser debatut i per poder conèixer definitivament i de forma, per entendre'ns, contundent quina és...

El president

Senyor Pujol...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...l'opinió del Govern de Catalunya.

En aquest sentit, no tenim cap dubte que l'acord que al seu dia vam tenir entre els quatre grups signants de la proposi-

ció –el Partit Socialista, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa–, justificarà que això es pugui veure ara mateix, perquè altrament seria una anomalia parlamentària, per entendre'ns, inclassificable.

Gràcies.

El president

Donaríem la paraula als grups que vulguin intervenir, en qualsevol cas, de major a menor. Senyor... Algú més vol intervenir, doncs? (*El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.*) Senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Breument, per anunciar que el nostre grup considera que no és oportuna la urgència, bàsicament per dos motius.

Primer, perquè pel que considerem que supera una manca no ja de delicadesa, sinó de respecte als restants grups proposants de la resolució. El lògic hauria sigut que, si Convergència considerava que s'havia de votar ara, ens hagués proposat aquest canvi de l'ordre del dia a tots els grups que la vàrem signar.

I el segon motiu, perquè precisament l'existència de nous esdeveniments justifica també que es pogués reformular i considerar la resolució que procedís en el proper Ple.

És per aquests dos motius que nosaltres considerem que aquesta urgència no procedeix, malgrat que no tenim inconvenient, si finalment es vota..., naturalment, el nostre vot serà afirmatiu.

Gràcies.

(*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*)

El president

Senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

President, amb molta brevetat, nosaltres no hem subscrit aquesta sol·licitud d'ampliació de l'ordre del dia, entre d'altres coses perquè a nosaltres ningú no ens emplaça a través dels mitjans de comunicació a subscriure una sol·licitud d'aquesta naturalesa, entre altres coses, amb una resolució que està signada i subscrita conjuntament per quatre grups de la cambra. Per tant, el nostre grup no acostuma mai a fer seguidisme de peticions dels grups, sobretot si no hi ha acord en aquest sentit.

Tanmateix, evidentment, nosaltres no anirem contra els nostres propis actes. Hem firmat aquesta resolució, la votarem favorablement quan es substanciï, però també m'agradaria dir clarament, de cara al futur, que aquest precedent que avui estem establint, que un grup que subscriu juntament amb altres una proposta de resolució no es pot arrogar la representació dels quatre grups.

Per tant, hi votarem a favor, però ens agradaria que aquest fet no es tornés a repetir.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Para exponer nuestra posición contraria a la inclusión de este punto. En primer lugar, porque tuvo ocasión de debatirse con anterioridad a los temas a los que se ha referido el señor Oriol Pujol en la comisión y precisamente, y sin saber por qué motivo, se aplazó. Por lo tanto, si entonces no fue oportuna, no acabamos de entender por qué hoy es oportuna.

(*La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.*)

El president

Senyora Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Des del Grup Parlamentari Popular... (*rialles*) —els donem la benvinguda, als diputats que arriben—, des de Grup Parlamentari Popular també considerem que no hi ha cap circumstància excepcional que justifiqui la incorporació a l'ordre del dia d'una proposta de resolució que, a més a més que el nostre grup parlamentari no la va signar, considerem que ha estat absolutament superada per les circumstàncies i que a més a més només obeeix a un interès d'un determinat grup parlamentari.

Sovint ens omplim la boca, tots els polítics, a dir que parlem de coses que no interessen la gent. Jo no crec que avui el poble de Catalunya estigui interessat que l'ordre del dia del seu parlament es canviï per fer una resolució o per aprovar o per discutir sobre una qüestió com aquesta.

Per tant, nosaltres no som partidaris —i així ho manifestem— d'incorporar a l'ordre del dia un punt o la votació d'aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

(*El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.*)

El president

El senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president... Sí, per al·lusions directes, senyor president.

El president

Trenta segons, després dels quals votarem.

El Sr. Pujol i Ferrusola

A veure, hi han diferents manifestacions dels representants de la cambra que vénen a insinuar que hi ha un joc estrictament d'oportunisme. (*Remor de veus.*) La pregunta que fem estrictament és quina és, si no, l'oportunitat que fa França, que fa Anglaterra, que fa Itàlia, que fa Rússia, que fa la Xina pronunciant-se estrictament

després que el poble kosovar s'hagi pronunciat com ho va fer diumenge passat, senyor president.

El president

Doncs, fet el debat, procedirem a la votació sobre si s'ha de fer aquesta ampliació de l'ordre del dia incorporant la Proposta de resolució sobre l'estatus jurídic de Kosovo.

Comença la votació.

El resultat és 57 vots a favor, 61 en contra...

Perdó, senyor Bosch? (*Pausa.*) Que no.

Per tant, 57 vots a favor, 62 vots en contra: no es modifica l'ordre del dia.

Procediment

per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 45/2007, del 13 de desembre, per al desenvolupament sostenible del medi rural (tram. 212-00002/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 45/2007, del 13 de desembre, per al desenvolupament sostenible del medi rural. Presentada per més d'una cinquena part de diputats del Parlament de Catalunya, corresponents al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el debat es regirà per l'article 155 del Reglament.

Té la paraula per defensar-la l'illustre senyor Francesc Homs.

(*Pausa.*)

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, constato, simplement, com fa pena com es buida en aquests moments la part del cantó del Grup Socialistes (*remor de veus*), perquè tot el que passa en aquesta cambra..., hi ha coses que són formals...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Homs i Molist

...i hi ha altres coses...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Homs i Molist

...doncs, que és evident que passen també als ulls de tothom.

Lamentablement, avui podem constatar dues amargues realitats per a l'autogovern i per a Catalunya. Primera: una vegada més pugem en aquesta tribuna per demanar el suport a la cambra per presentar un recurs contra una

norma estatal que no respecta l'Estatut i que, per tant, és clarament inconstitucional, i això que els de Madrid representa que són amics i col·legues. I segona: també una vegada més constatem l'engany i la mentida –l'engany i la mentida– que acompanya la impostura del tripartit, de vostès. Vostès, que afirmen que defensen l'Estatut, són en realitat, especialment quan hi ha poca claror i en la lletra menuda, els reis de les tisores i de les retallades més vils i més innobles, i si no, els fets.

Sobre el recurs en qüestió que sol·licitem respecte a la Llei estatal 45/2007, del desenvolupament del medi rural, els arguments del Consell Consultiu són clars i convincents: fins un total de dotze articles sobre quaranta són inconstitucionals. I el primer que cal subratllar és la unanimitat del Consell Consultiu en el dictamen que ha emès, que hauria de fer pensar més d'un. A la vida tots ens podem equivocar, però quan l'error i el desencert és tan gran, la rectificació també ho hauria de ser.

El dictamen i la unanimitat del Consell Consultiu posen de manifest que aquesta llei estatal és una autèntica LOAPA del món rural. Que no hagi tingut gran ressò als mitjans de comunicació no vol dir que no sigui un dels grans atemptats a l'autogovern de Catalunya més importants que s'han perpetrat en aquests darrers anys, juntament amb els lamentables i coneguts casos de la Llei de dependència, de la Llei dels horaris comercials o dels ajuts a l'habitatge de la candidata senyora Chacón, per posar alguns exemples. Quina manera més trista de començar a desplegar l'Estatut!

No em correspon entrar en el contingut material de la llei, aquest és un debat sobre l'oportunitat o no de presentar un recurs davant d'una invasió clara de les competències de la Generalitat de Catalunya; no estem en un debat sobre el món rural o el món agrari. Però amb relació a aquesta qüestió, simplement una única consideració que il·lustra fins a quin punt aquesta és una autèntica mala llei, una llei dolenta: en la seva tramitació els grups parlamentaris que li donaven suport varen presentar-hi fins a vuitanta esmenes, els grups parlamentaris que donaven suport a aquesta llei a Madrid. Una llei de quaranta articles amb vuitanta esmenes dels grups que la impulsen. Ja està tot dit.

És una llei que ho toca tot i no arregla res, i que ho fa amb un menyspreu olímpic per la distribució de competències que la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia estableixen. Grapeja –grapeja–, perquè no es pot dir d'una altra manera, ni mes ni menys que competències exclusives de la Generalitat de Catalunya, com cultura, agricultura, serveis socials, urbanisme, habitatge, funció pública de la Generalitat, ordenació del territori, joventut, polítiques de gènere, infraestructures no declarades d'interès general, entre d'altres. Competències exclusives –exclusives–; entra en competències exclusives de la Generalitat.

Però és que, a més a més, sobre l'objecte general de la llei, és la Generalitat qui hi té competències. Si la llei estatal en qüestió porta per títol «per al desenvolupament sostenible del medi rural», resulta que l'article 116.1, lletra g, del nou Estatut diu literalment que la Generalitat té competència exclusiva en «el desenvolupament integral i la protecció del món rural». És a dir,

estem davant d'una llei estatal que aborda una matèria competència exclusiva de la Generalitat. Imaginin si és greu això, no?

I espero que ningú d'aquesta cambra em digui que l'Estat pot fer aquesta llei gràcies als famosos títols horitzontals, perquè en aquest cas és clar que això no cola. Els suggereixo que llegeixin què diu respecte a això el mateix Consell d'Estat en l'Informe sobre les modificacions de la Constitució espanyola, de 16 de febrer de 2006. El Consell d'Estat, gens sospitos de ser catalanista, com vostès saben, diu: «Si es pretén que els drets econòmics i socials previstos a la Constitució espanyola siguin els mateixos a tot el territori i idèntics els serveis públics» –que és el que obsessivament el Govern socialista de Madrid pretén–, «el que cal és reformar la Constitució espanyola.» És a dir, per fer aquesta llei, per exemple –per fer aquesta llei, per exemple–, perquè l'Estat la pogués fer, el Consell d'Estat –el Consell d'Estat– diu que abans caldria modificar la Constitució espanyola.

Les llegeixen vostès aquestes coses? Saben què en diu, per exemple, un informe de l'Institut d'Estudis Autònoms de juliol de 2006 sobre aquesta qüestió que tractem avui? Doncs, l'Institut d'Estudis Autònoms de la Generalitat de Catalunya diu, literalment, que el desenvolupament rural és una competència exclusiva de la Generalitat.

Però encara més –encara més–, també ho diu el llibre del senyor Joan Ridao, que sóc l'únic diputat d'aquesta cambra que el cita en aquesta tribuna –ja té nassos el tema, permetin-me l'expressió–, portaveu, com saben vostès, d'Esquerra Republicana. El llibre del senyor Ridao diu textualment el mateix que el que diu l'informe de l'Institut d'Estudis Autònoms. De fet, si s'ho miren bé, veuran que el senyor Ridao va copiar literalment aquest informe, no?; va fer allò que se'n diu vulgarment afusellar-lo.

Els ho varem dir l'altre dia i els ho repetim avui: vostès, senyors del tripartit, en això de l'Estatut simplement no hi creuen. Els uns, els socialistes, perquè simplement tenen una idea de l'autonomia vinculada al principi de subordinació. En aquesta llei es posa de manifest, per exemple, que prosperen nocions de coordinació i homogeneïtzació autonòmica, de cafè per a tothom, perquè ens entenguem, que ja eren ben presents en les esmenes que el senyor Montilla va presentar a Madrid per retallar l'Estatut. Però, és clar, com les esmenes del senyor Montilla no varen prosperar del tot, ara es tracta de veure si per la via dels fets i del dia a dia –ho dic per allò dels «fets i no paraules»–, si per la via dels fets i del dia a dia, s'acaba la feina.

I els altres, els d'Esquerra Republicana, perquè, com els deia també l'altre dia, el fred de peus del pacte Mas - Zapatero encara els dura, i la ràbia que els va fer els fa perdre simplement els papers, o, pitjor encara, no els permet llegir-los. Els suggereixo, senyors d'Esquerra Republicana, sincerament, que facin una cosa: que es mirin el llibre del senyor Ridao, que, encara que sigui una còpia literal dels informes de l'Institut d'Estudis Autònoms, com he dit, i que no hi aportí res de nou,

però encara que sigui tot això, els estalviarà de fer el ridícul que fan aquí i a Madrid en un munt de coses.

El senyor Ridao, precisament, deia l'altre dia en una conferència solemne: «El Govern català» –deia el senyor Ridao– «té un full de ruta clarament traçat en aquesta matèria» –hi afegeixo jo: gràcies a Déu!– «que ha de continuar impulsant amb exigència i sense dilacions, però desenganyem-nos» –deia el senyor Ridao–, «la pluja àcida dels ministeris erosiona a diari el nostre autogovern. Només cal donar una ullada cada dia al BOE» –deia el senyor Ridao– «per veure que a banda que l'Estat alenteix els traspassos, continua envaint les nostres competències.» Però si tot això que denuncia el senyor Ridao ho fan vostès amb els seus vots, ho fan vostès amb el seu concurs. Que vostès ho facin d'amagatots, senyors d'Esquerra Republicana, no vol dir que se'ls en pugui eximir. La seva màxima, francament, em produeix una barreja de vergonya i tristesa. Vostès fan brindis amb cava per Kosovo, els vespres, però després en el dia a dia són l'autèntic cavall de Troia que permet el Govern espanyol buidar el poder polític que té Catalunya. Això és exactament d'aquesta manera. Com pot ser possible un despropòsit tan gran, senyors del tripartit i senyors, concretament, d'Esquerra Republicana?

I ara, de pressa i corrents, per arrodonir la seva lamentable falta de defensa de l'autogovern de Catalunya, han acordat obrir, mitjançant les potestats que té el Govern de la Generalitat de Catalunya, el procés negociat que estableix la legislació vigent amb l'Estat davant de l'evidència del dictamen del Consell Consultiu.

I em pregunto i ens preguntem: per què no ho feien abans, això? I, per cert, què negociaran vostès? Què negociaran? Tots vostès varen votar a favor d'aquesta llei. És que fins i tot m'agradaria veure'ls per un forat, no? Superaran els guionistes de *Polònia*, vostès, perquè realment és per sucra-hi pa, la seva contradicció.

Per cert, vostès recorden el que va passar amb la Llei d'horaris comercials? Un cas similar al que vostès ens plantegen avui, ens van plantejar ahir i ens plantejaren aquests dies. Un dictamen del Consell Consultiu que declarava la Llei d'horaris comercials, del senyor Montilla, absolutament inconstitucional; vàrem venir aquí al Parlament, vàrem presentar una iniciativa de demanar, de plantejar un recurs d'inconstitucionalitat davant del Constitucional; vostès van dir que no, que s'havia de negociar, que obririen un procés negociat. I amb què va acabar aquest procés negociat? Doncs, amb no res, amb una aixecada de camisa monumental, no?

Per cert, parlant del senyor Montilla, recorden aquell brillant article que va fer el senyor Montilla afirmant que Catalunya no té drets històrics? Jo sí. El senyor Montilla va fer un brillant article en un diari de Barcelona on defensava, on afirmava que Catalunya no tenia drets històrics. Doncs bé, si llegeixen atentament –si llegeixen atentament– el dictamen del Consell Consultiu que ens porta avui aquí, veuran que a la pàgina 45, els ho suggereixo, es recorre als drets històrics de l'article 5 de l'Estatut, del nou Estatut d'autonomia, per defensar ni més ni menys que les competències de la Generalitat. Quina desautorització més flagrant d'aquells pressupòsits del senyor Montilla.

Senyores i senyors diputats, especialment senyores i senyors diputats dels grups que donen suport al Govern, no els demanem ni tampoc els suggerim, els exigim –creiem que estem en condicions de fer-ho, els fets ho avalen–, els exigim: primer, compleixin amb l'obligació que tenen de defensar l'autogovern de Catalunya; segon, votin a favor de presentar aquest recurs davant del Tribunal Constitucional –els arguments hi són, de sobra–; tercer, i, si us plau, deixin d'enganyar la gent dient que defensen l'autogovern i l'Estatut quan amb els seus vots, amb els vots de vostès, dels seus grups parlamentaris, fan exactament el contrari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, seguidament, per plantejar el seu posicionament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i també em sembla que en nom dels altres dos grups que donen suport al Govern, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joaquim Josep Paladella.

El Sr. Paladella i Curto

Moltes gràcies, senyor president. Senyors, senyores diputats, pujo..., hem acabat de sentir el senyor Homs... Variaré una mica el discurs que tenia plantejat, perquè, bé, començant, ha parlat de paraules..., de ridícul, que es buidava una part de l'hemicicle... Em penso que no es porta molt..., que s'ha oblidat... Em penso que també lo ridícul, potser, l'han fet fa deu minuts vostès, no? Si vostès parlen de fer el ridícul algun grup..., em penso que vostès l'acaben de fer i fa molt poc temps. O sigui que la gent no cal que tinga molta memòria, perquè solament cal veure el que ha passat fa un moment en este sentit.

Dit això, pujo a aquest faristol per expressar lo posicionament dels tres grups que donen la majoria i el suport al Govern referent a la proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió d'interposar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 45/2007, de 13 de desembre, per al desenvolupament sostenible del medi rural.

Ho faig després de l'anunci de l'acord de govern del Govern de la Generalitat d'obrir un procés negociador amb l'Estat per tal de resoldre les discrepàncies competencials suscidades amb relació a determinats articles de la llei esmentada, aprovada al Congrés el desembre passat, prerrogativa, aquesta, que té el Govern i que no té el Parlament, que pot fer possible una solució al conflicte plantejat amb més eficàcia i celeritat. Penso que això és important: més eficàcia i celeritat, perquè és una llei que, encara que vostè no ho ha dit, és del medi rural. Si alguna cosa falta a Catalunya, i alguna cosa falta també a nivell de l'Estat, és anivellar les possibilitats, la igualtat d'oportunitats que tenim al món rural i que tenen al món urbà. Per tant, l'eficàcia i la celeritat són un assumpte molt important en esta llei. I és un assumpte molt important i, per tant, la prerrogativa que té el Govern, i no el Parlament, és important que la

puguen tirar endavant per tal de buscar una solució el més ràpida i més eficaç possible.

Una negociació que es farà en el marc de la Comissió Bilateral Generalitat i Estat, presidida pel conseller Joan Saura. El termini pot assolir la modificació d'aquests articles que segons el dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat vulneren competències de l'Estat; no serà superior a nou mesos, acabant aquest termini al mes de setembre. Si el mes de setembre no ha assolit aquesta modificació, lògicament el Govern de la Generalitat –que ho farà el Govern de la Generalitat– ho portarà davant del Tribunal Constitucional, tal com lo dictamen del Consell Consultiu diu, i en los termes que el Consell Consultiu diu.

Dit això, queda prou clar que els tres grups que donen suport al Govern veiem encertada la decisió del Govern, i, en conseqüència, votarem en contra de la proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I és que, senyors diputats i diputades, costa entendre quina és la real intenció del Grup de Convergència i Unió. Més quan veus quina és la trajectòria en la tramitació del Congrés i al Senat. Perquè vostè ha dit que tots los del Govern havien votat a favor, però és que vostès en un moment donat no van votar en contra. Si tan dolent era..., a veure, si tan retallada era, si amb tan poca claror es feia, per què en un moment donat se van abstenir i no van votar en contra? O és que nos està fent demagògia. CiU va presentar al Congrés... –i és veritat–, al projecte de llei hi va presentar una esmena a la totalitat, però després, a la votació de la comissió se va abstenir. Si tan dolenta era –ho repeteixo, ho subratllo perquè és molt important–, per què es va abstenir i no hi va votar en contra, senyor Homs? Després va canviar de parer, i al Senat va presentar un veto, que va prosperar, i no ho oblidéssim, gràcies al vot popular, perquè de tant en tant vostès van al notari, però també de tant en tant fan acords i compromisos d'aquells de paper de llibreta, d'aquells de compra-venda privat. I este és un dels compromisos. Perquè el seu veto senzillament va servir per tal que les esmenes que havia presentat lo grup de l'Entesa no poguessen ni ser debatudes ni ser votades. I molt probablement si haguessen sigut debatudes i votades, molt probablement, avui no tindríem damunt la taula este problema, i molt probablement avui no estaríem fent esta discussió.

Perquè, senyor Homs, li recomano que es miri les esmenes de l'Entesa, per exemple, la número 116. La suprimeix l'article 19, que el Consell Consultiu diu que atempta l'Estatut. O la número 136, de modificació de l'article 25; o la número 143, de supressió de l'article 28; o la número 147 i 148, de l'article 29; i la número 154, per a l'article 33. Haguéssim pogut, a més a més, fer transaccions. Haguéssim pogut buscar solucions. Perquè, vejam, en definitiva, lo que volia el grup de l'Entesa, com lo que vol el Govern de la Generalitat, lo que volen los tres grups que donen avui suport al Govern és buscar solucions en..., i que tiri endavant una llei amb millors recursos per al món rural, també el català.

Li llegiré, per exemple, una de les esmenes. Ho faré en castellà per tal que en la traducció no me se..., no es marxi, no? Lo número 162 diu: «Añadir un nuevo apar-

tado a la disposición adicional única, con el siguiente redactado: "Asimismo en aquellas comunidades autónomas que de acuerdo con sus respectivos estatutos de autonomía tenga competencia exclusiva en materia de desarrollo rural, la aplicación de lo previsto en esta ley se realizará en base a los convenios que a tal fin se establezcan."» Esta esmena no es va poder votar, senyor Homs. No es va poder votar perquè vostès, i el PP, van fer possible amb el seu veto que no es votés. Així li podria llegir..., en tenia dues més, però em penso que ja està una mica fora de lloc, perquè està molt clar quina és la seua..., quin és lo seu plantejament en este sentit.

Creiem també que és millor negociar..., és a dir, senyor Homs, senyors i senyores diputats i diputades, si no és pel veto de Convergència i Unió, recolzat pel PP, avui molt probablement no seríem en aquest debat –ja ho he dit abans–, i un diputat que sigui malpensat podria pensar: «Potser es va produir el veto perquè avui, en aquest clima preelectoral, parlen d'això.» I, si no, per què presenten el veto després d'abstenir-se al Congrés? Potser no és del tot coherent, no ho creu, senyor Homs? Potser deu ser perquè sóc molt malpensat.

Creiem també que és millor negociar per arribar a un acord que garanteixi les competències de la Generalitat en la mesura del que indica el Consell Consultiu. Creiem que és molt possible que aquest acord, quan la predisposició ha d'incloure les esmenes de l'Entesa al Senat, era evident. És llavors raonable pensar que és encertada la postura del Govern? Perquè crec molt probable que la solució millor i més ràpida per arribar a fruit aquesta negociació és la de la discussió bilateral Estat - Generalitat. És també important que la llei *para el desarrollo sostenible del medio rural*..., que aportarà recursos destinats al món rural –un món rural, també, el català, que els necessita i com més aviat millor– sense envair competències. Hi estem d'acord. Però tenim prou clar que no serà gens dolent per a la gent que viu, conviu i somia als nostres camps, als nostres pobles, que tinguem un programa de desenvolupament rural sostenible amb recursos. I crec recordar que la llei esta, bé..., lo programa haurà de portar una nota..., una reunió de finançament, o sigui, adjunta; o sigui que, amb més recursos, i respectant les nostres competències, podent invertir en benefici d'aquesta gent.

Els polítics estem aquí per donar respostes als problemes de la gent, i tenim l'obligació de fer-ho. El posicionament del Grup de Convergència i Unió és únicament i exclusivament electoralista. No busca resoldre res. No defensa Catalunya. No defensa el món rural, no defensa la gent que viu, conviu i que vol seguir vivint en aquest món rural. Per això no mereix un vot favorable la seva proposta. Hi votarem que no, i li asseguro amb tota convicció que el Govern resoldrà el problema.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, la proposta que ens presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat del medi rural, no ens causa cap sorpresa, perquè, després del procés que ha dut a terme aquesta iniciativa d'avui al Parlament de Catalunya, suposo que de la mateixa manera se produiran altres iniciatives en altres comunitats autònomes, perquè la llei aprovada dóna per a això i molt més.

Aquesta llei de l'Estat per al desenvolupament del medi rural ha comportat un gran debat, igual al Congrés dels Diputats com al Senat, i no cal manifestar la gran importància que té aquesta llei. I la seva importància, principalment, és perquè afecta milions de ciutadans: la mateixa que ha de regular la fixació de la població al medi rural, i la que, cosa que és més important, ha de proporcionar una millor qualitat de vida als que viuen al camp. Però, tal com indicava abans, en una llei d'aquesta importància, i d'un àmbit tan ampli, és necessari arribar a un consens per a la seva aprovació. I com tots vostès saben, igual el Grup de Convergència i Unió com nosaltres no vam donar recolzament a aquesta llei. Per tant, no hi va haure un consens i es va limitar més a un tràmit de formalisme que a una voluntat política de fer una bona llei i arribar al consens de tots els grups. O sigui que el diàleg entre les forces polítiques, del qual vostès en fan referència en tot moment, en aquest cas, com en d'altres, per descomptat, va ser de zero.

Segons va manifestar la senyora ministra Elena Espinosa, si no donàvem recolzament a aquesta llei, cauríem en una greu irresponsabilitat. O sigui, si no acceptàvem les seues propostes, per discrepar dels seus plantejaments, érem uns irresponsables. Nosaltres creiem que arribar al final sense tenir cap tipus de negociació per proposar-ho el grup que dóna recolzament al Govern, i no arribar a un mínim consens, no és de ser irresponsables, sinó de demostrar democràticament la defensa de les nostres propostes i discrepar del plantejament de la llei que es va aprovar, que per la nostra part considerem que comportarà en un futur molts de conflictes entre les diferents administracions.

El Partit Socialista no va fer cap esforç per negociar i buscar un consens. Del que diuen al que fan hi ha un abisme. Diuen una cosa i en fan una altra. No va existir lo més mínim intent de diàleg i consens, almenys amb el Grup Parlamentari Popular. I per descomptat, per la nostra part ens vàrem oferir en tot moment al diàleg. Per tant, sense diàleg de cap aproximació, no pot existir lo consens que va demanar la senyora ministra, i l'equip directiu del Ministeri d'Agricultura. Si no vaig equivocat, vam presentar al Congrés noranta esmenes, i només se'ns en van aprovar set; fet que demostra la clara voluntat de refús a l'aproximació i consens.

Aquesta llei té com a principal instrument lo programa de desenvolupament rural. Són actuacions que tenen previstes i estan desenvolupant les diferents administracions. Per tant, xoquen en qüestions competencials, i com és lògic, tal com vam manifestar, al seu moment, lo Partit Popular no li podíem donar recolzament. Lo nostre grup va insistir, al llarg de la ponència i de la

comissió, que a aquesta llei no li podíem donar recolzament per qüestions competencials, però com deia abans, no ens van escoltar i no vam avançar en les nostres propostes. Per tant nosaltres continuem pensant que cap la possibilitat que aquesta llei sigui inviable en lo que correspon al règim de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes.

Moltes de les matèries objecte d'aquesta llei són clarament competència exclusiva de les comunitats autònomes. Per tant, com deia al principi, des del Partit Popular no veiem viable que el programa de desenvolupament rural pugui ser aprovat per real decret pel Govern central sense comptar amb els titulars de les referides matèries que tenen les transferències transferides de forma exclusiva.

En les nostres intervencions ja vàrem pronosticar que al llarg del temps veuríem com acabaria aquest enrenou competencial que comportava aquesta llei, i que no és cap bogeria previndre molts de problemes entre administracions. Per altra banda, si mirem aquesta llei des del seu contingut tècnic, podem comprovar la clara inseguretat jurídica, com seria en el cas de veure una definició exacta i clara del medi rural, que més aviat crea confusió en la seua definició com a medi rural. Com tampoc està clara la classificació de municipis rurals, que està claríssim que són competències de les comunitats autònomes, i són aquestes les que han de definir aquesta matèria essencial en els seus àmbits respectius.

Per altra banda, ens trobem que una llei com aquesta, de desenvolupament sostenible del medi rural, passa, podríem dir «de puntetes», la producció agrícola i ramadera com si aquesta no tingués cap importància; tema molt preocupant, i que des del Partit Popular creiem que no és de rebut aquesta discriminació que es fa en aquesta llei de l'activitat agrària, tenint en compte que la producció agrícola, ramadera i forestal han estat i estaran sempre lo pilar fonamental del desenvolupament rural. És més, la limitació que s'aplica a les explotacions per acollir-se als possibles beneficis és clarament inacceptable.

Respecte al finançament d'aquesta llei, també comporta moltes contradiccions principalment amb els compromisos propis del Govern central. Mentre la memòria econòmica comporta una aportació de l'Estat de 500 milions d'euros l'any durant el període 2008-2013, ens trobem que en els pressupostos generals de l'Estat del 2008, la seua assignació només és d'una cinquena part, o sigui, l'Estat aporta 100 milions d'euros l'any 2008. Aquesta és la primera mostra d'incompliment d'aquesta llei i una mostra més que el Govern no desenvoluparà la totalitat dels compromisos assumits perquè no disposa del finançament necessari i, per tant, no pot tenir una trajectòria d'execució adequada.

La veritat és que el que estem dient des del Partit Popular no és res de nou del que hem estat defensant al Congrés i al Senat. És una llei que s'ha dut al llarg del seu tràmit fora de lloc. És una llei que no aconsegueix articular instruments clarificadors en tot el que té de condensat i comprimit als seus quaranta articles, i que afecta molts ministeris i moltes conselleries de les diferents comunitats autònomes. Per tant, aquest és, creiem,

lo principal error comès en la redacció d'aquesta llei: no tenir en compte les comunitats autònomes ni el seu marc competencial. Les formes no han sigut les més adequades, i els mecanismes per poder articular la col·laboració entre les comunitats autònomes també brillen per la seua absència, cosa que ha comportat crear una llei confusa i que no aporta solucions a totes les qüestions plantejades.

Posar en vigor una nova llei com aquesta, de desenvolupament sostenible del medi rural, i no assumir-ne el compromís de finançament, és generar falses expectatives i confusió al sector.

Des del Partit Socialista han presentat aquesta llei com una garantia d'igualtat de tots els ciutadans amb l'exercici dels seus drets per millorar la seva qualitat de vida. Si aquesta llei és tan bona, la pregunta és: per què l'han presentat al final de legislatura? El més lògic hagués estat presentar-la al principi, i concretament, abans de programar tot el desenvolupament rural que actualment està en execució, en el que correspon a la programació 2007-2013. És un fet que no té sentit, presentar una llei com aquesta en finalitzar una legislatura, i que sigui el pròxim govern qui la programi, d'acord amb l'article cinquè.

Referent a la meua intervenció es desprenen tres qüestions que són evidents: les competencials, la falta de finançament i les qüestions tècniques. És una llei que afecta onze ministeris i més de cent cinquanta conselleries, i no disposa de mecanisme per a poder coordinar-los. I la proposta d'una comissió interministerial, que no estableix cap mecanisme de col·laboració ni qui és finalment el que dirigeix tota la planificació, no és la millor manera de fer viable aquesta llei, per poder coordinar els onze ministeris. I el mateix passa amb la coordinació de les comunitats autònomes. Per tant, estem davant d'un clar conflicte competencial.

Senyores i senyors diputats, no em diran vostès que no hi ha una certa intromissió en les competències de les comunitats autònomes quan la memòria econòmica es planteja d'una inversió per part de l'Administració General de l'Estat i part d'aquests fons són de l'actual programació i tenen fons de les comunitats autònomes i de la Unió Europea. Per tant, es planifica des de l'Administració General de l'Estat, amb fons de les comunitats autònomes, amb PDR que en aquests moments estan executant, i inclús amb fons de la Unió Europea. Aquest fet el venim denunciant perquè veiem una greu qüestió competencial que no resol ni molt menys aquesta llei.

La pregunta seria: Com pensen coordinar tots aquests fets? Com planificaran el PDR que figura en l'article cinquè?, si l'únic que fan les comunitats autònomes és coordinar, però en la planificació l'únic que fa la Comissió del Medi Rural és elaborar un informe no vinculant, o sigui que les comunitats autònomes hauran d'emetre a través de la Comissió Interministerial per al Medi Rural un informe no vinculant, i això que la planificació general de l'Estat té fons de les comunitats autònomes i de la Unió Europea. En definitiva, com podem comprovar, lo Govern no assumeix cap compromís, motiu pel qual..., és el que em porta a la conclusió

que s'està fent una intromissió a les competències de les comunitats autònomes.

Un altre tema que s'ha de tenir en compte és referent a la Unió Europea. Aquesta llei està legislant en matèria de desenvolupament rural i s'ha de dir que hi ha una primícia de la legislació comunitària. I en aquest camp i en altres qüestions que afecten les competències en matèria de desenvolupament rural, de la Unió Europea i de la reglamentació comunitària, solament ho contempla de passada i tampoc inclou qüestions com el Pla estratègic nacional.

Les qüestions tècniques s'han posat en evidència, la mateixa definició de medi rural és contradictòria amb el Pla estratègic nacional de desenvolupament rural. La definició de municipis rurals és sorprenent, fins i tot moltes de les nostres ciutats podrien entrar en la definició del món rural. La classificació de municipis rurals impedeix un encaix adequat dels municipis; les zones a revitalitzar, intermèdies i periurbanes, amb la revisió d'aquesta llei és impossible encaixar als municipis.

No es qualifica ni se sap com s'articularà lo programa de desenvolupament rural sostenible en relació amb les comunitats autònomes; per un costat és un instrument de planificació de l'Administració General de l'Estat, però per l'altre no concreta els objectius ni els plans de l'Administració General de l'Estat.

Al llarg de la tramitació de la Llei per al desenvolupament sostenible del medi rural, per part del Partit Socialista se'ns ha acusat de vetar permanentment l'acció del Govern, i per la nostra part opinem tot el contrari, ja que no ens ha tingut en compte en cap moment, en les mocions que hem presentat. De la mateixa manera que han ignorat totes les recomanacions que els han fet arribar les comunitats autònomes.

El més complicat i preocupant és no voler consensuar una llei tan important com aquesta amb el Partit Popular; com tampoc han volgut explicar res amb referència a la planificació, ni en el repartiment dels fons.

Aquesta llei va ser encarregada, la seua redacció, a l'empresa pública Tragsa. Després de quaranta dies les comunitats autònomes disposaven del projecte de llei i disset dies després l'aprova el Consell de Ministres sense tenir en compte cap dels informes del Consell Econòmic i Social i de les comunitats autònomes. Tot aquest procés de la llei ens porta a la conclusió que al llarg de la legislatura no hi ha hagut planificació ni cap tipus de programació, per tant, no hem disposat d'un veritable desenvolupament rural, fet que es podria evitar tenint en compte les recomanacions en matèria de planificació i competències que podia tenir l'Administració General de l'Estat.

Per finalitzar i resumir la meua intervenció, i per coherència al llarg del procés de la tramitació de la llei, i, per descomptat, mantenir les mateixes propostes des del Partit Popular, creiem que el Programa de desenvolupament rural sostenible no és una altra cosa que un compendi d'actuacions ja previstes que s'estan realitzant o que se realitzaran per les diverses administracions.

Mantenim la nostra disconformitat en els aspectes financers perquè existeix un desajustament en la memòria que ningú ha explicat. És una llei que escurça els fons que són dels agricultors i ramaders per finançar el desenvolupament. I aquests fons des del Partit Popular creiem que són intocables i corresponen als professionals del camp. Una llei que no defineix adequadament múltiples conceptes, amb la qual cosa no ofereix seguretat jurídica als presumptes subjectes de la mateixa llei. I, per últim, una llei que neix inviable perquè envaeix clarament les competències transferides a les comunitats autònomes.

Per tant, tenint en compte que el Partit Popular ja vam advertir dels conflictes que aquesta llei comportaria, i havent votat en contra de la mateixa llei en totes i cada una de les ocasions presentades, igual al Congrés com al Senat, ens abstindrem en la present proposta de Convergència i Unió. I esperem que aquest acord del Govern, que va prendre ahir, de començar el diàleg amb el Govern central per resoldre aquestes deficiències, sigui positiu i que acabi en les propostes del Partit Popular i d'alguna manera en la retirada d'aquesta llei.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, el pasado 29 de noviembre, contextualizo, el Congreso de los Diputados aprobó la Ley para el desarrollo sostenible del medio rural, un texto de cuarenta artículos en el que por primera vez en la historia de nuestro ordenamiento jurídico se aborda con visión de estado la política rural en su conjunto, superando la visión estrictamente sectorial con la que nos habíamos movido hasta ahora.

Debido a su vacío legal, existente a causa de la falta de una ley general del Estado, las comunidades autónomas han venido desplegando un conjunto de normas; ahora, sin embargo, algunas de estas normas podrían entrar en conflicto con la Ley general del Estado sobre el desarrollo sostenible del medio rural sin tener en cuenta el esfuerzo desplegado por la ley para articular, concertar y cooperar con el conjunto de las administraciones públicas.

Les asiste todo el derecho; en la posición de Convergència, digo, les asiste todo el derecho, pero no deja de ser paradójico que los mismos partidos que han intentado deslegitimar el Tribunal Constitucional con el tema de los estatutos recurran ahora a él como si su legitimidad sí valiera la pena en este momento.

Si atendemos a su objeto, al objeto de la ley, mi grupo encuentra exagerado el recurso, pues el objeto de la ley propone regular y establecer medidas para favorecer el desarrollo sostenible del medio rural, así como establecer criterios e instrumentos de colaboración entre las administraciones públicas con el fin de alcanzar una acción pública coordinada y complementaria que me-

jore la cohesión económica y social entre los diversos territorios y el uso sostenible de los ecosistemas y los recursos naturales. Creemos que el territorio físico y económico no puede parcelarse por disputas políticas, sino coordinarse para mejorar su rendimiento y su calidad de vida.

Como es lógico, la preocupación por el buen funcionamiento del 90 por ciento del territorio español, es decir, del medio rural, no es algo que preocupe sólo al Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, sino a todo el Gobierno del Estado, a los gobiernos autonómicos y a los locales. No olvidemos que 7.789 municipios de los 8.111 del Estado son rurales.

Esa preocupación por el territorio, la sociedad rural, sus opciones de desarrollo y la indispensable conservación del patrimonio cultural y natural había que hacerla patente y darle la prioridad política e institucional que requiere la complejidad de nuestro medio rural. Hay que decirlo bien claro, estamos ante la primera ley que convierte la cuestión del medio rural español en una gran política de estado. Esta es la solución o el problema. Por lo que vemos, para quienes creemos en la cohesión social del Estado es la solución; para quienes creen o no creen, mejor dicho, en España es el problema, pero no porque sea mala para el desarrollo sostenible y el equilibrio del medio rural del conjunto de España, sino precisamente por eso, porque la ley trata de ser armoniosa con el conjunto.

El artículo 149.1.13 de la Constitución española establece que el Estado tiene competencias exclusivas sobre la materia de la planificación general de la actividad económica y para ello puede establecerse bases y coordinación en general, o sea, lo que ha hecho.

Como hemos dejado claro, siempre, nuestro grupo parlamentario antes que nada es respetuoso con la Constitución, por ello se posiciona con claridad y rotundidad para dejar claro que la dimensión territorial de la actividad agrícola exige ineludiblemente un perímetro territorial que supere el de las comunidades autónomas. Esa delimitación territorial y la consecuente regulación han de corresponder al Estado, y se entiende incluida dentro de la competencia de coordinación de la actividad económica dada la innegable tendencia o trascendencia económica de la agricultura y del medio rural. Todo ello sin perjuicio que las demás facultades ejecutivas al respeto sigan residenciadas en la comunidad autónoma; facultades que la norma deja intangibles, salvo en lo que se refiere a esa concreta delimitación y regulación.

Entendemos que existe una necesidad de intervención estatal como garantía de la plena eficacia del sistema. Ese mecanismo es imprescindible para velar por la igualdad de los productores agrícolas en el conjunto del territorio. Y es que la dimensión territorial de los problemas a los que se enfrenta el campo español no se limita a una única comunidad autónoma. Por ello únicamente el Estado está en condiciones de asegurar la plena efectividad del sistema y de garantizar una igualdad del trato; exigencias ambas sustentadas en la jurisprudencia del Tribunal Constitucional, sentencias Tribunal Constitucional 79/1992, 13/1992, que se justifica en el aspecto básico de la ordenación de la actividad económica por

razones de coordinación, artículo 149.1.13 de la Constitución española, EDL 10978/3879.

Además, el artículo citado, 149.1.13 de la Constitución española, puede amparar tanto normas estatales que fijen las líneas directrices y los criterios globales de ordenación de sectores, económicos concretos, como previsiones de acciones o medidas singulares indispensables para alcanzar los fines propuestos en dicha ordenación. Sentencia del Tribunal Constitucional 155/1996, de 9 de octubre, FGA 4 y jurisprudencia en ella citada.

Por eso el alcance de la competencia en materia de coordinación económica atribuida al Estado ha de ponerse también en conexión con la dimensión y alcance territorial del problema. Sentencia del Tribunal Constitucional 192/1990.

Cuando por su naturaleza y características no pueda ser abordado en el ámbito de la comunidad autónoma sino en ámbitos que superen el territorio de una comunidad autónoma esa función puede corresponder al Estado. Sentencia del Tribunal Constitucional 149/1986.

De aceptarse la tesis de CiU se habría de llegar a la conclusión que ningún poder público, estatal o autonómico podría establecer zonas que comprendan territorios de varias comunidades autónomas, ni establecer la correspondiente regulación. Acuérdense del incendio de Guadalajara.

Es cierto que, como se recoge en la Sentencia del Tribunal Constitucional 80/1985, las razones técnicas o de eficacia no pueden crear por sí mismas competencias estatales, tampoco la necesidad de asegurar una acción conjunta, una información recíproca o una maximación de la eficacia. Sin embargo, esas razones técnicas en relación con el elemento territorial pueden servir para valorar el alcance de la competencia de coordinación de la actividad económica que corresponde al Estado en todo el ámbito nacional; también, en función de la existencia de intereses públicos que por su dimensión territorial excedan de los intereses que de acuerdo con el artículo 137 de la Constitución española la comunidad autónoma tutela.

Que nosotros sepamos, que nosotros entendamos, la agricultura es una actividad económica y de importancia de primer orden. La gestión del campo no puede ser ya sólo una responsabilidad estricta de los agricultores, sino que es algo que afecta al conjunto de la sociedad. Esta ley puede regularla.

En el pasado reciente el campo estuvo subordinado a los intereses industriales y urbanos de manera que los procesos productivos y la propia articulación interna del territorio quedaron supeditados a esa perspectiva. Para el futuro necesitamos un cambio de registro que empiece por considerar al medio rural como un espacio socioeconómico diverso, no sólo como espacio para generar materia prima, sino también para transformarla. No tiene sentido que se concentren en la urbe industrial todas las actividades del sector secundario y terciario y se amontonen personas i bienes, parece más sensato racionalizar el trabajo, la vivienda, el intercambio cultural en ciudades más pequeñas, mejor repartidas por el territorio y más cerca del aire limpio y de paisajes

bucólicos, un medio rural complementario y cohesionado con el urbano, con el que interactúa funcionalmente para alcanzar un equilibrio vital.

Esta integración, entre una sociedad rural que necesariamente ha de hacerse más plural, más cosmopolita, si se quiere, y el territorio, tiene un marco inevitable de actuación en la gestión del medio ambiente. Es necesario incentivar a los agricultores y a la agricultura para que asuma el reto de gestionar territorio en aquellos espacios donde la actividad agropecuaria y forestal necesita ser revitalizada, siguiendo patrones culturales locales de indudable interés patrimonial y ecológico.

La agricultura territorial o la responsabilidad ambiental en la actividad agraria se convierten en elementos diferenciales de la ley. Hasta ahora sabíamos que la agricultura nos proveía principalmente de alimentos y diversas materias primas, pero no teníamos perfectamente identificado el hecho cierto de que nos provee de paisajes; puede ayudarnos a preservar la biodiversidad, nos evita riesgos ambientales y puede convertirse en una fuente de generación de empleo y bienestar.

Hará falta un gran esfuerzo común de investigación, innovación y desarrollo para actualizar conocimientos y para reorientar la actividad agraria hacia los nuevos retos. Todo ello está completado en la nueva ley. Se abre el tiempo para desarrollar todos los aspectos que contempla esta recién creada norma.

Este es el compromiso con el medio rural, al menos este es el compromiso del Grupo Mixto, de Ciudadanos: poner al servicio de la sociedad española una nueva herramienta que inicie su andadura con el objetivo puesto en la cooperación entre las ciudades, rurales y urbanas, y entre las instituciones públicas de los ámbitos central, autonómico y local. Esta es la apuesta, a nuestro modo de entender, más sensata.

Por todo ello, nos posicionaremos en contra de este recurso de inconstitucionalidad contra la ley que estamos tratando en este momento.

Y una última cuestión, que excede en todo lo que en esta intervención he hecho: hoy hemos visto, en la primera intervención de este Parlamento, cómo lo virtual se convierte de nuevo en lo principal para esta Cataluña nuestra, que cada vez está más perdida.

Gracias.

El president

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Senyor president... Senyor Robles, des de la més absoluta i cordial discrepància política, coincideixo amb vostè sobre la lectura que ha fet del cas que avui ens ocupa, no? Aquesta és una llei desitjada, efectivament, per aquells que volen més Espanya, eh? Sorpren, però, com es pot imaginar, que entre els diversos impulsors d'aquesta llei hi hagi grups polítics com el d'Esquerra Republicana.

Li voldria fer notar, ja que hi ha fet una referència explícita, senyor Robles... No es confongui, eh? El grup que jo represento té un profund respecte pel Tribunal Constitucional, absolutament. El que hem criticat en moltes ocasions —no sé si en això estarem d'acord, vostè i jo— és la seva evident politització pel cas de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i la seva tramitació en el mateix tribunal.

El senyor Paladella, del Grup dels Socialistes, diu: «No recorren contra la llei per celeritat i eficàcia» —jo és que no el veig... Vostè està al cas de com va anar el tema dels horaris comercials, de la Llei dels horaris comercials? Vostè ho va seguir? Vostè sap com va acabar aquell procés negociat? Ha fet servir exactament els mateixos arguments que l'aleshores portaveu del seu grup parlamentari va utilitzar. Vostè diu: «Si alguna cosa falta a Catalunya és millorar les oportunitats en el medi rural», i per això justifica la llei. I ho diu després de quatre anys de tripartit! Com que no han fet res, ara els vénen a salvar els mobles els de Madrid. És a dir, doblement puntua negatiu, això, perquè està dient, sense dir-ho, que aquí no s'ha fet res durant quatre anys —ja ho sabem, que durant vint-i-tres anys mai es va fer res; això ja ho sabem, ja ho dono per descomptat, no?—, i com que no han fet res durant aquests quatre anys, ara, escoltin, no toquin allò que ens estan arreglant des de Madrid, presumptament, perquè, si un escolta —i vostè ho deu haver fet— el sector d'aquesta llei, no és per tirar-ne coets ni per botar d'alegria, no?

Diu: «Costa d'entendre la nostra posició.» Doncs, escolti'm, nosaltres..., més clara no podia ser. Vàrem presentar esmena a la totalitat al Congrés, vàrem presentar veto al Senat, i, efectivament, entremig vàrem estar disposats a negociar, clar que sí. I per això vàrem expressar amb abstenció en algun moment de la tramitació la nostra posició política, perquè la nostra és una posició dialogant, disposada a negociar. Ara, és clar, si les coses no avancen en aquell sentit —no el que s'inventa Convergència i Unió, no, el que el mateix Consell Consultiu ha reconegut—, és difícil que nosaltres després ens puguem avenir a cap mena d'acord o de resultat en qüestions com la que aquí ens ocupa.

Seguint el manual de campanya, m'imagino, senyor Paladella, ha dit o ha vingut a insinuar que hi havia un acord amb el Partit Popular, no?, amb relació a aquesta llei, quant al veto. I, de fet, jo ara li desvelaré un secret, no?: és efectivament així —m'entendrà la ironia, suposo—, efectivament, amb el Partit Popular ens hem posat d'acord per defensar l'Estatut a Madrid junts. Però, escolti'm, vostè no se n'adona, del tipus d'arguments que està fent servir? Vostè és conscient del que ha arribat a dir en aquesta tribuna? Insinuar que nosaltres ens havíem posat d'acord amb el Partit Popular per defensar les competències que preveu l'Estatut d'autonomia, quan el Partit Popular ha presentat un recurs contra l'Estatut d'autonomia, passant per alt —això sí que ho fa, vostè— la posició del PNB, la posició del BNG, de bona part del Grup Mixt del Senat... A vostè li han explicat què van dir diversos consellers d'Agricultura que van comparèixer a la comissió corresponent del Senat? Li han explicat el que van dir amb relació a les competències de les diferents comunitats autònomes?

Escolti, vostè ha de ser una mica més consistent, si em permet dir-li-ho, no? Ah!, això sí: tot és culpa del veto de CiU, no? A mi ja em sona, aquesta cantarella, com la qüestió dels pressupostos, no? Tot és culpa del veto de CiU. Miri, escolti'm, ni electoralisme ni responsabilitat de Convergència i Unió. El calendari l'han fixat vostès. Com s'ha recordat abans, aquesta llei es va veure al final de la legislatura per iniciativa de vostès. És el Consell Consultiu que ens porta avui aquí, no nosaltres, el Consell Consultiu. El calendari no el fixa Convergència i Unió, l'han fixat vostès. I el veto el varem presentar pels motius que diu el Consell Consultiu. El que estem discutint avui no és la posició de Convergència i Unió, senyor portaveu socialista, és la lectura que n'ha fet el Consell Consultiu. I vostès ens conviden que els fem confiança, que els fem una espècie de fe cega, perquè durant sis o nou mesos vostès ja negociaran aquesta llei amb aquells qui conjuntament la varen votar. Escoltin, no tenen absolutament cap mena de credibilitat.

I, per acabar —i gràcies, senyor president—, sorprèn que la resta de grups parlamentaris que donen suport al Govern no hagin intervingut i que s'amaguin —fa tota aquesta sensació— a les faldilles del Grup del Partit Socialista. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El president

Senyor Paladella.

El Sr. Paladella i Curto

Sí, moltes gràcies, senyor president. Primer que res, permeteu-me contestar al senyor Joan Bertomeu. Una puntualització només: excusar els fons dels pagesos per a anar al desenvolupament rural, no; això no ho diu la llei, i per tant no és sensat ni penso que sigui prudent i, a més a més, no es diu la veritat quan se puja en este faristol i es diu això. Esta llei vol fer coses per al món rural, però en cap cas diu que a costa dels pagesos, perquè, a més a més, vostè sap millor que jo que els pagesos són part fonamental del món rural, i això és importantíssim que se tingui en compte, perquè a més a més ho crec així i penso que també la llei ho entén així.

Dit això, vejam, senyor Homs, durant quatre anys no hem fet res? Vejam, vostè no sé on viu, no ho sé, però jo visc al món rural, i per descomptat s'ha fet més en quatre anys que en vint-i-tres i no sé quants més; això és indiscutible, això ho pregunte a qualsevol xiquet que vagi a l'escola del món rural i li dirà quan s'han fet més obres, quan s'han fet més carreteres, quan s'han fet més escoles, quan s'han fet més hospitals, i, per descomptat, no hi ha cap tipus de discussió. I penso que això no s'hauria de fer, aquesta discussió, perquè és bo per a tothom, per als d'un costat i per als de l'altre.

Van negociar amb lo PP... Escolti'm, jo lo que he dit és que lo seu veto va prosperar gràcies als vots del PP. Si ho van fer a la foscor, com nos deia vostè, ho van fer amb llum o van fer un dia una cosa i l'altre dia una altra... Lo que està molt clar és que gràcies al seu veto, amb lo suport del PP, no es van poder discutir, no es van poder

debatre, no es van poder transaccionar i no es van poder aprovar esmenes que avui haurien fet possible que no estiguéssim aquí, perquè hauríem fet possible que algunes competències de les comunitats autònomes o alguns articles que dia el Consultiu en este sentit s'haguessen pogut solucionar; a més a més, algunes altres coses que també eren millors per al món rural.

Jo lo que tinc clar i des d'aquí li voldria expressar, i penso que això ho tenim clar tots los grups que donam suport al Govern, és que nosaltres apostam per esta igualtat d'oportunitats al món rural. Penso que esta llei ho busca, penso que esta llei ho pot arribar a aconseguir després de les modificacions, sempre que se respecten les competències de cadascú –això que quede ben clar–, i sempre que –i així ho he dit també– lo Govern serà..., que si no arriba a cap acord interposarà el recurs. Sempre que estigui així, nosaltres estem per la igualtat del món rural i del món urbà.

Pensem que falten..., s'han fet moltes coses, però falta fer moltes coses al món rural. Jo, per exemple, estic en una comarca en què hi ha pobles que encara no poden tindre línia d'ADSL o no poden encara..., per exemple, hi ha dificultats per parlar amb lo telèfon mòbil o, per exemple, no poden veure lo Canal 33, no? En acabat, això és importantíssim.

Hi ha un problema, nos hi hem de ficar tots: les comunitats autònomes, nos hi hem de ficar lo Govern de la Generalitat i s'hi ha de ficar lo Govern espanyol. I penso que esta llei pot anar per esta línia, i penso que això no és res dolent, sinó que pot aportar recursos que poden solucionar este assumpte.

Per tant, penso que quede ben clara la nostra postura, penso que quede ben clar també quin ha estat lo tema –ho voldria dir també ben clar– de l'abstenció. L'abstenció no va ser en un moment qualsevol de la tramitació; va ser a la votació del dictamen de la comissió, o sigui que a la llei que es va acabar votant, que es va acabar aprovant, a la que tenim, que vostè diu que és tan dolenta. I li ho repetixo: si era tan dolenta, per què es van abstenir? Per què no van votar sempre que no? Això hauria sigut lo coherent. Lo incoherent és fer lo que diuen vostès ara: se van abstenir, diuen que és dolenta, i ara volen que anem a sang i fetge a presentar un recurs, quan pensam nosaltres que el més lògic és que negociant se pot arreglar, i per tant tenim un termini fins al mes de setembre, i en acabat, segurament, ja li he dit abans la convicció absoluta que el Govern de la Generalitat podrà arribar a un acord que solucione estes necessitats que tenim avui.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, si no hi ha cap més grup que vulgui intervenir, cridem a votació.

(Pausa.)

Aprofitem també per comunicar que de conformitat amb l'article 45.1 de la Llei 3/1982, del Parlament, del president i del Consell Consultiu de la Generalitat, per acordar interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la

Llei de l'Estat 45/2007, del 13 de desembre, per al desenvolupament sostenible del món rural, cal la majoria absoluta; per tant, seixanta-vuit vots o més.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a la votació.

Comença la votació.

Senyor Bosch? (Pausa.)

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 71 vots en contra i 12 abstencions.

Salutació

al ministre d'afers exteriors de Flandes

Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me que, en nom d'aquesta cambra, saludi el ministre d'afers exteriors de Flandes, senyor Geert Bourgeois, que ens acompanya en aquests moments a l'hemicicle. Benvingut.

(Aplaudiments.)

Procediment

relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2004 (tram. 257-00001/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 2004. D'acord amb l'article 163.5, presenta l'informe l'il·lustre senyor Joan Colom i Naval, síndic major de la Sindicatura de Comptes.

El síndic major (Sr. Joan Colom i Naval)

Honorable president, honorable conseller, senyores i senyors diputats, com a síndic major és un honor adreçar-me a aquest Parlament per presentar-li l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de l'exercici 2004. Aquest és el segon informe sobre el compte general que presentem al Ple, d'acord amb la nova normativa de tramitació, instaurada a la darrera modificació del Reglament del Parlament, procediment que aplaudeixo, ja que significa un apropament de les nostres pràctiques a la dels països de tradicions parlamentàries més arrelades.

Amb el tràmit d'avui el Parlament clou el procediment pressupostari encetat l'hivern del 2004 i que portà a l'aprovació del pressupost 2004 al juliol d'aquell any. Ara, senyores i senyors diputats, els correspon, sobre la base de l'informe de la Sindicatura de Comptes, tancar els comptes i concedir el descàrrec a l'executiu; és una de les seves responsabilitats essencials com a representants dels ciutadans, tant o més que quan aproven el pressupost, ja que ara han de comprovar fins a quin punt el Govern ha executat el que es va comprometre a fer davant seu i si ho ha fet correctament.

Malauradament, els he de reconèixer que encara existeix un cert retard, potser massa llarg, entre l'exercici analitzat —el 2004, en aquesta ocasió— i el moment en què aquesta anàlisi té lloc, ja encetat l'any 2008. Aquest retard no és únicament —i remarco «únicament»— imputable a la Sindicatura de Comptes. I, si es vol reduir, caldria plantejar-se, com ja he comentat en ocasions anteriors, la revisió de la normativa vigent a Catalunya respecte al retiment dels comptes públics, els seus terminis i els seu contingut.

Mirant de ser breus, faré una presentació centrada a destacar els aspectes més importants de l'informe i conclouré amb algunes consideracions generals finals.

Objectiu de l'informe. Com ja saben, aquest informe dóna compliment a l'article 8.2 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, que estableix que la Sindicatura ha d'examinar i comprovar el compte general de la Generalitat i elaborar el corresponent informe al Parlament. Es tracta d'un informe dels anomenats «de regularitat», que, respecte als comptes inclosos al volum I, sector administratiu, persegueix: primer, examinar i comprovar que els comptes es presenten d'acord amb els principis i normes comptables i pressupostaris que els són d'aplicació, i, dos, examinar i comprovar que l'activitat econòmica i financera que reflecteixen aquests estats es realitza d'acord amb el principi de legalitat.

D'altra banda, els comptes inclosos al volum II, corresponents a les diputacions provincials, als organismes autònoms de caràcter comercial, industrial i financer, les empreses públiques, així com les de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials, es presenten de forma individualitzada per a totes i cada una d'elles, a l'hora que se'n destaquen certes magnituds especialment significatives d'alguns d'aquests comptes. La presència dels comptes de les diputacions provincials pot semblar que trenqui una mica l'homogeneïtat institucional, però és una conseqüència obligada de la disposició addicional quarta de l'Estatut de 1979, que era el vigent a l'exercici 2004, i del redactat actual de la Llei de finances públiques de Catalunya.

Tanmateix, cal recordar que la sindicatura du a terme anualment, d'acord amb el seu programa anual d'activitats, altres informes de fiscalització sobre determinats aspectes concrets amb relació als ens que formen part del compte general de la Generalitat i amb un abast de treball més ampli que el del present informe.

Respecte als estats consolidats. En el passat la sindicatura ja ha reiterat que seria tècnicament més adient encarregar la tasca de consolidació de tots els comptes que recull el compte general al mateix Govern. No sembla apropiat que la sindicatura, encarregada per la llei de la revisió dels comptes, sigui qui els ha de preparar; si més no, el que cal és adequar la Llei de finances públiques de Catalunya als nous temps i particularment a la nova delimitació del sector públic que suposa el sistema europeu de comptes, SEC 95, i redefinir l'abast i els comptes a incloure en el compte general de la Generalitat.

De fet, d'acord amb el programa anual d'activitats de la sindicatura per a aquest any 2008, tenim previst rea-

litzar un treball sobre els procediments d'elaboració i agregació del compte general de la Generalitat per tal d'ajudar el Parlament en aquesta tasca de possible reforma.

A continuació comentaré les novetats més interessants d'aquest exercici, referents al compliment del pla de sanejament i algunes de les conclusions més significatives. El Pla d'estabilitat i creixement, adoptat pel Consell Europeu del 17 de juny del 97, va introduir certes normes pressupostàries de general aplicació a la Unió Europea. Als nostres efectes cal destacar l'establiment d'un límit del 3 per cent del PIB per al dèficit públic, definit segons normes del SEC 95. L'exercici 2004 va ser el segon en què s'aplicà la normativa que va regular a casa nostra l'estabilitat pressupostària: la Llei 8/2001, de 12 de desembre, general d'estabilitat pressupostària, i la Llei orgànica 5/2001, de 13 de desembre, complementària de la Llei general d'estabilitat pressupostària. Aquesta esmentada llei orgànica complementària va determinar que les comunitats autònomes que no elaboren o liquiden els seus pressupostos en situació d'equilibri i en termes de dèficit no financer estan obligades a elaborar un pla econòmic de sanejament a mitjà termini per a la correcció d'aquesta situació. El primer exercici d'aplicació de l'esmentada llei va ser el 2003.

Atès que el resultat tant de la liquidació del pressupost 2003 com del pressupost inicial per al 2004, en termes SEC 95, era de dèficit, la Generalitat de Catalunya va preparar el preceptiu pla de sanejament, que va ser aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera durant el 2004. El pla de sanejament es va elaborar tenint en compte un llistat inicial d'entitats que componen el perímetre del sector Administració pública i que inclou l'Administració general de la Generalitat, el Servei Català de la Salut, l'Institut Català de la Salut, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, els òrgans autònoms administratius, les universitats públiques i una llista de quinze entitats més, entre les quals destaquen algunes empreses públiques, com la Gestió d'Infraestructures, SA, GISA, i Regs de Catalunya, Regsa. Aquesta base d'entitats és la coneguda base 95, i ha estat ampliada posteriorment a l'aprovació del pla, d'acord amb la Intervenció General de l'Estat, amb diverses entitats, fins al perímetre conegut com a base 2000. De fet, la llista d'entitats s'actualitza periòdicament mitjançant l'estudi de les entitats que han de ser incloses en el perímetre. Però en qualsevol cas, i això és molt important de tenir en compte, el Consell de Política Fiscal i Financera va convenir que el compliment del pla s'havia d'efectuar lògicament considerant el llistat vigent en el moment de la seva preparació i adopció, per tant, la base 1995.

El pla de sanejament aprovat el 2004 recollia les principals mesures correctores a aplicar en matèria d'ingressos i despeses, i l'evolució prevista dels pressupostos durant aquell període, per assolir l'objectiu d'equilibri pressupostari en termes SEC 95 l'exercici 2008, aquest que està en curs en aquests moments. D'acord amb el pla, el dèficit no financer previst per al 2004 era de 854 milions d'euros, que representava un objectiu per a Catalunya del 0,11 per cent del PIB estatal. Finalment, segons la Memòria del Compte general 2004, el resultat no financer de l'exercici 2004 presentà un dèficit de 821

milions d'euros, sense considerar, ho remarco, el desplaçament de despeses.

Segons aquestes dades, les necessitats de finançament –o també es coneix com resultat no financer segons la base 95– són inferiors al resultat no financer previst per al 2004 en el pla de sanejament. De fet, segons el mateix Consell de Política Fiscal i Financera, totes les comunitats autònomes han complert l'objectiu d'estabilitat marcat per al 2004.

D'altra banda, el pla de sanejament va tenir en consideració la necessitat de recórrer a l'endeutament per poder finançar-lo. Es va decidir centralitzar –la qual cosa em sembla correcta– tot l'endeutament del sector administracions públiques en la mateixa Administració general de la Generalitat. D'acord amb el pla de sanejament, l'endeutament previst a final de l'exercici 2004 havia de ser de 10.751 milions d'euros. L'endeutament financer a final del 2004, segons la memòria del compte general de la Generalitat, calculat d'acord amb la base 95, 10.773 milions d'euros, és lleugerament superior a la previsió establerta en el pla de sanejament per a aquest exercici, sense tenir en compte altres formes d'endeutament, com els censos emfiteútics, el *confirming*, pagament de tercers, etcètera.

Vaig acabant, senyor president, amb les conclusions més significatives. Respecte del resultat pressupostari consolidat 2004, he de dir que, per tal de calcular el dèficit no financer de l'exercici, cal considerar l'efecte del desplaçament de despeses; és a dir, despeses meritades en un exercici que es registren en l'exercici posterior, que és una pràctica que ha criticat sistemàticament la sindicatura. D'acord amb la memòria del compte general, durant els exercicis 2003 i 2004 l'efecte va ser el següent: despeses meritades el 2002 i registrades el 2003, 2.276 milions d'euros, i despeses meritades el 2003 però registrades el 2004, 2.903 milions d'euros, que dona, per al 2003, un increment de desplaçament de 627 milions d'euros. Despeses meritades el 2003 i registrades el 2004: els que acabo d'esmentar, 2.903 milions d'euros; mentre que meritades el 2004 i registrades el 2005, 2.599 milions d'euros, una disminució del desplaçament de 304 milions d'euros.

La memòria del compte general considera com a ajustament positiu en el dèficit no financer de l'exercici l'import net de 304 milions, corresponents a la millora que suposa aquesta disminució de despesa desplaçada durant l'exercici 2004. Per contra, cal considerar que la suma del dèficit no financer de l'exercici i del desplaçament de despesa de l'exercici 2004 proporciona la situació acumulada a 31 de desembre de 2004.

Tenint en compte aquestes dades, segons la memòria del compte general, el 31 de desembre de 2004 el resultat no financer de 517 milions d'euros és la diferència entre el dèficit no financer, de 821 milions d'euros, i la reducció del desplaçament de despesa, de 304 milions d'euros, i representa el dèficit generat durant l'exercici 2004. La Sindicatura de Comptes pren nota d'aquest canvi positiu de tendència i anima el Govern a seguir aquest camí de correcció i de més gran ortodòxia financera.

L'endeutament viu a 31 de desembre del 2004, a més de l'endeutament financer, inclou altres figures, com els censos emfiteútics, el *confirming*, el pagament per tercers i alguns dels crèdits i les bestretes concedides per l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrícola, per un total agregat de 3.108 milions d'euros. Aquestes figures, segons la seva naturalesa financera i els criteris establerts pel SEC 95, han de ser considerades com a endeutament financer i, per tant, haurien de ser incloses en el compte general d'endeutament consolidat i en l'estat de compromisos de despeses adquirits amb càrrec a exercicis futurs.

Un tema cabdal d'aquest exercici el constitueix la centralització de l'endeutament del Servei Català de la Salut i de les universitats. Durant el 2004, d'acord amb l'autorització que atorga l'article 30 de la llei de pressupostos d'aquell exercici, l'Administració general va assumir l'endeutament del Servei Català de la Salut; d'aquesta manera, tant el compte del deute públic com els crèdits a curt termini de l'Administració general han estat augmentats en 680 milions d'euros i 389 milions d'euros respectivament, els quals corresponen als imports assumits de l'endeutament a llarg i a curt termini del Servei Català de la Salut. Aquesta operació no té efectes pressupostaris en l'exercici 2004, tot i que les amortitzacions d'aquest endeutament tindran efecte en els pressupostos futurs de l'Administració general.

Durant l'exercici 2004, amb l'autorització de l'article 30 de la Llei de pressupostos, l'Administració general de la Generalitat va registrar en el capítol 8 –«Variació d'actius financers»– del seu pressupost de despeses un import de 709 milions d'euros pel lliurament dels fons a les societats públiques catalanes amb la finalitat de facilitar l'amortització del seu endeutament. Aquestes operacions, per la seva naturalesa, haurien d'haver estat registrades en el capítol 7, «Transferències de capital» del pressupost de despeses de l'Administració general.

La mecànica comptable utilitzada no té efectes sobre les necessitats de finançament agregades del conjunt d'administracions públiques segons SEC 95, base 95, ja que les universitats formen part, com he dit abans, del paràmetre de consolidació d'aquests comptes.

Addicionalment, com a conseqüència de la comptabilització realitzada per l'assumpció de deute del Servei Català de la Salut i per la centralització de l'endeutament de les universitats per part de l'Administració general, entre les inversions financeres permanents del balanç de l'Administració general a 31 de desembre de 2004 figura un import de 1.778 milions d'euros com a crèdits a entitats del grup que caldria regularitzar, atès que per la seva naturalesa no es pot considerar com un actiu financer.

El pla de sanejament es va elaborar tenint en compte un llistat inicial d'entitats que componen el perímetre o sector Administració pública, que inclou l'Administració general de la Generalitat, el Servei Català de la Salut, l'ICS, l'ICASS, els organismes autònoms, administratius, universitats públiques i una llista tancada d'universitats. Aquesta llista, anomenada «base 95», és la que el Consell de Política Fiscal i Financera conside-

ra que s'ha de tenir present per verificar el compliment del pla de sanejament.

Posteriorment, amb el concurs de la IGAE, la llista –que es coneix ara com a «base 2000»– ha estat ampliada amb entitats que es consideren que han de formar part del sector d'administració pública segons els criteris SEC 95, incloent-hi entitats com el grup de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, algunes fundacions i diversos consorcis.

La memòria del compte general inclou també 290 milions d'euros per obres executades durant l'exercici 2004 i finançades mitjançant el sistema d'abonament total del preu, també anomenat «sistema alemany». I 15 milions d'obres finançades per altres sistemes –concessions, drets de superfície, etcètera. Aquestes operacions no tenen cap efecte comptable pressupostari fins al moment d'efectuar els pagaments.

Finalment, la Sindicatura de Comptes de Catalunya voldria encoratjar el Parlament per l'actualització de la normativa pressupostària catalana, i molt particularment l'escurçament dels terminis de tancament, actualització del perímetre de consolidació, retiment i revisió dels comptes, de forma que els calendaris catalans estiguin més d'acord amb el nostre entorn de la Unió Europea.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic major. Ara poden fixar posició sobre l'informe els diversos grups parlamentaris, i en primer lloc ho pot fer el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyor síndic, per la seva exposició. Amb sinceritat els haig de dir que teníem interès a rebre el primer compte general del Govern tripartit. I per què? Doncs, perquè entre altres coses hi havia pocs precedents de nous governs que, en comptes d'encarar la legislatura i concentrar-se a mirar endavant, es passessin tant i tant temps i amb tanta i tanta gent a remenar papers i papers d'exercicis anteriors i que en fessin una interpretació tan capciosa i tan difamatòria, sabent que llavors els tocava a ells mateixos, és a dir, al mateix tripartit, gestionar i administrar els cabals públics. Després de tant alliçonament, el nostre interès era i és veure com el Govern tripartit concretava el seu predicar amb l'exemple i eliminava i defugia tot allò que tant, ells, el tripartit, van criticar.

Situats aquí i mirant aquest informe de la sindicatura del primer any sencer del tripartit, ja s'apunta el que ens temíem i que de fet el tripartit ja ens hi té acostumats, i que consisteix a pecar més en allò en què justament s'ha estat més crític. I dic que ja s'apunta perquè l'any 2004 ve molt marcat per un fet obvi, i és que el Govern va actuar amb un pressupost prorrogat durant sis mesos, amb tot el que això suposa en molts ordres, com per exemple a nivell de limitació de la despesa, etcètera. I també dic que ja s'apunta perquè en economia l'important és veure i analitzar les tendències, i aquí les

tendències són evidents en la línia que m'he expressat: més d'allò que més es va criticar.

Què en destacaríem, doncs, a judici nostre, del que diu i, sobretot, del que es desprèn del conjunt d'aquest informe, és a dir, de la gestió de les finances públiques per part del tripartit en el seu primer exercici? Doncs, el següent. En primer lloc, hi ha hagut una gran creativitat inventiva, per aparentar que tot canvia força, però al final tot segueix igual; el creuament de dades i la tossuderia dels números demostren que vostès incrementen una situació que va ser objecte de la seva crítica. En segon lloc, destacaríem que aquest informe ens dona la raó, i n'és la prova fefaent, respecte a aquells temes que els vam retreure aquell primer any i que vostès sistemàticament negaven. I en tercer lloc, i lligat al primer, destacar que, de les observacions que feia la sindicatura per a l'exercici 2003 i que vostès durament van criticar i van treure de mare i de context, el 2004 o bé es repeteixen o bé s'accentuen.

Però anem a pams. Què vull dir amb això de la seva dinàmica de creativitat inventiva? Doncs, la millor manera d'explicar-ho o de definir-ho és posant exemples que surten en aquest informe.

Un tema que tant van criticar: el desplaçament de la despesa. Que fan vostès? En redueixen una petita part i ens expliquen només això, que en redueixen una part –no l'eliminen, atenció–, però al mateix temps i alhora incrementen l'endeutament de manera desproporcionada. És a dir, és més el que s'incrementa de l'endeutament i el seu cost que els efectes d'abaixar una mica el desplaçament de la despesa.

Hi ha àmbits –el sanitari clarament, i a vostès els ha passat i els passarà– en què el desplaçament de la despesa es fa inevitable, tant des del punt de vista de gestió a final d'exercici com des del punt de vista de no retallar despesa i negar serveis que són drets dels ciutadans; i més per part d'una institució que, malgrat els avenços en matèria de finançament, segueix essent víctima, en data d'avui, d'espoli fiscal.

I per això vostès es van equivocar molt a criticar i acarissar-se amb un tema com aquest, el del desplaçament de la despesa. Per dissimular aquest error de càlcul o inexperiència, què van fer? Pujar l'endeutament tant a llarg com a curt termini. I quan dic «un increment desmesurat de l'endeutament», no estic fent el simple càlcul d'assumir el del Servei Català de la Salut i el d'universitats –després m'hi referiré.

Jo ara els pregunto: han consultat a aquells famosos experts quin és el cost en tots els ordres d'un o altre sistema, endeutament o desplaçament de la despesa, amb els límits de l'un i de l'altre? Quan ens ho diguin, o si la sindicatura ho fa per compte propi –i estaria bé–, llavors discutim-ho. Però estic segur que ara, en data d'avui, vostès serien més prudents abans de fer segons quines acusacions sobre el desplaçament de la despesa; que sols les podia haver fet, de la manera que ho va fer i de la manera que ho van dir, algú que no hagués estat mai al capdavant de la gestió pública.

I per això, entre altres coses, segueixen mantenint el 2003 un alt nivell de desplaçament de la despesa, i la

part que redueixen ho fan via increment del deute. Inventen, creen per anar a espetegar allà mateix.

Dit això, sàpiguen que a més la seva política pro endeutament ens preocupa. Segons les dades d'aquest compte del 2004 i sumant-hi les dades del pressupost del 2005 i els butlletins que edita el Banc d'Espanya, ens situa en un increment de l'endeutament que no estaria gens lluny o inclús podia haver superat l'any 2005 el límit legal establert. I atenció: he dit el 2005 i estem al 2008 i sense saber com s'ha tancat el 2007.

Aprofito, situats al 2008, per sol·licitar-li al senyor síndic que, amb la major brevetat possible, traslladi aquí al Parlament l'informe del compte general del 2005, per veure com aquestes tendències marcades el 2004 es confirmen. Al febrer del 2008 no deu ser massa agosarat demanar que arribi l'informe del 2005. Si el del 2004 ens interessava, el del 2005, per motius obvis, per ser ja un any sencer i sense pressupost prorrogat, doncs, encara ens interessa més.

Amb relació a l'endeutament i aquest increment a què em referia i amb aquesta dinàmica seva de creativitat inventiva, destaca per sobre de tot l'exagerat increment per a aquest 2004 de l'endeutament a curt termini. Vostès passen del que era una mitjana els darrers anys d'uns 300 milions d'euros per fer front a atencions de tresoreria, vostès passen de 306 milions d'euros el 2003 a 1.748 milions d'euros el 2004. Ho repeteixo, de 306 milions d'euros a 1.748 milions d'euros en un sol any. No lliga per enlloc, si no és que s'han utilitzat aquests nous recursos per a aspectes no pensats o no permesos per aquesta figura del curt termini.

I a més temem, veient la liquidació de l'any 2005, que aquest nou i gran endeutament a curt termini de l'any 2004 es reconverteix, seguint la seva línia creativa, en endeutament a llarg termini, la qual cosa, si es confirmés, ens situaria ja no en un tema creatiu, sinó en un tema de frau.

Un altre exemple d'aquesta creativitat inventiva per dissimular i suavitzar el que havien criticat i perquè aquest increment de l'endeutament encara no sigui tan evident: el mateix any 2004, el tripartit comença una clara tendència de desplaçament, no ja de desplaçament de la despesa, sinó a més a més de desplaçament de l'endeutament de l'Administració general de la Generalitat cap a les empreses públiques de la Generalitat.

Les dades del Banc d'Espanya així ho reflecteixen i ho indiquen. Els convido a analitzar-ho; hi queda ben reflectida aquesta tendència que any rere any s'ha anat accentuant. Hem arribat a passar de l'1,8 per cent sobre el PIB el 2003 al 2,4 per cent sobre el PIB el darrer trimestre de l'any 2007, amb un PIB, a més a més, molt més alt que llavors. Una altra brillant manera d'arreglar uns números per espatllar-ne uns altres.

O un altre exemple d'aquesta creativitat inventiva, no?, canviar d'aquí cap allà o d'això cap a allò, però que el fons és el mateix. Aquest exemple el trobem en allò que vostès també van criticar durament, una cosa en què vostès deien: «Ho veus? Això s'havia de comptar com a endeutament, i això no ho comptaven com a endeutament.» L'interventor el 2003 deia que no era endeutament; des-

prés l'informe dels experts va dir que era endeutament, i ara ell ha tornat a dir, amb vostès, que no, que ara tampoc torna a ser endeutament. Molt delatador tot plegat, no? I em refereixo als censos emfitèutics. Vostès aquí també se superen amb la seva creativitat. El redueixen? Sí. I això s'acaba aquí? No. Què fan? Vostès creen i potencien una altra figura en substitució de l'anterior, que són els drets de superfície. Fantàstic: «No fem tants censos emfitèutics, ho vam criticar massa i ara estem atrapats, però fem més drets de superfície.» Molta creativitat però l'arrel i el sentit i l'objecte són els mateixos. Vies i nous sistemes per finançar diferents actuacions, vies i fórmules que comprometen exercicis futurs i que segons la sindicatura són endeutament.

En definitiva, molta creativitat, molta inventiva, molt canviar, però els números van a petar allà mateix. I no es millora, sinó que, creuades les dades, assumits els costos, s'accentua i s'empitjora.

L'altre aspecte que deia que destacaríem d'aquest informe és el referit a allò que nosaltres els vàrem dir el 2004 i que vostès negaven. I suposo que en aquest document de la sindicatura hi deuen donar tota la credibilitat. I els en poso alguns exemples.

Personal. En aquest informe queden clares algunes coses que són gran aportació de dosis de coherència del tripartit. En què va consistir la seva promesa de reduir el personal de confiança, la gran reducció? Doncs, a incrementar-ho: en total, el primer any, catorze més, una gran reducció. Però a part, i per la porta del darrere, crida l'atenció i destaca l'increment, en un any, en sols un any, de 662 nous llocs singulars al si de l'Administració de la Generalitat. Ho repeteixo, 662 nous llocs singulars en un any. L'any 2003 n'hi havia –dades de la sindicatura– 2.603, i el 2004 acaba amb 3.265. Alguna explicació hauria de donar algú. I això no són ni metges, ni policies, ni mestres. Llocs singulars nous, 662 i en un any. Càrrecs de confiança, també més.

Altres exemples de grans dosis de coherència. Vaig mirar amb atenció com van concretar en fets les seves paraules, i paraules a favor del compliment de la paritat home - dona, en una cosa que depenia estrictament de vostès, de ningú més; ni dels d'abans ni dels de després: estrictament de vostès, de tots els directius nomenats pel tripartit. Què ens diu aquest informe? Que l'any 2004 el 77,8 per cent d'aquests càrrecs eren homes i el 22 per cent eren dones. Jo crec que les xifres són prou explícites, no cal afegir-hi res més.

O en un altre ordre de coses, però també en aquesta línia, els convido a repassar –surt a l'informe de la sindicatura– les inversions territorialitzades que hi ha a l'informe, i veuran allò que nosaltres vam advertir i hem anat repetint, referit a la tendència al desequilibri territorial que practicava i practica el tripartit. Amb les dades que aquí consten, i comparant-ho amb l'any 2003, ja es veu que aquesta discriminació és existent, especialment a les comarques de la Catalunya central, Terres de l'Ebre i Pirineu.

En aquesta línia fa mal als ulls, a l'informe fa mal als ulls, però no sorprèn –no sorprèn– llegir en aquest informe el següent text, literal, referit a les inversions de

l'Institut Català de la Salut, de l'ICS. L'informe de la sindicatura ens diu literalment: «La distribució de la inversió per comarques palesa una concentració de la inversió en el 84,3 per cent a la comarca del Barcelonès.» Ho repeteixo, un 84,3 per cent pel Barcelonès. Crec que aquí també sobren comentaris, crec que és prou explícita la xifra, i no cal afegir-hi res més.

I així podríem seguir posant exemples entre el que negava el tripartit i el que en realitat aquest informe demostra que passa.

I per acabar, atesa la limitació de temps, no puc passar per alt algunes observacions de la sindicatura que en el seu informe de l'any 2003 van ser també durament criticades pel tripartit i en què ara es veu com ho fan vostès.

Un tema molt simptomàtic: l'import a reservar a centres d'inserció laboral o entitats sense ànim de lucre que tinguin com a objecte la integració de persones amb risc d'exclusió social. L'any 2003, la sindicatura deia que estava un 35 per cent per sota de la reserva mínima, i aquest 35 per cent per sota va ser objecte de gran crítica per part del tripartit, tot farcit amb allò a què ja ens tenen també acostumats, de «vostès no tenen sensibilitat social», etcètera, no? Quin és el resultat del tripartit el 2004? Doncs, que ho van deixar un 44,6 per cent per sota, és a dir, 11,6 punts pitjor. Crec que aquesta dada també és prou explícita, prou gràfica, i no cal afegir-hi res més, no?

I en podríem posar més exemples que surten aquí. En definitiva, el mateix informe denota com en aquells temes que el tripartit en fa més proselitisme, valent-se de la sensibilitat de moltes persones i col·lectius, molt bla, bla, bla, però del fet a les paraules i de les paraules als fets es demostra que la seva sensibilitat si és d'alguna cosa és de piconadora, i fan menys i pitjor que el que es feia abans.

Per la resta, podríem referir també el seguiment de les observacions fetes per la sindicatura l'any anterior, 2003, i que el 2004 es repeteixen en un 95 per cent, alguna la milloren, és cert, però algunes també l'empitjoren, com hem vist, no? El llistat és llarg; el llistat era llarg abans i el llistat és llarg ara.

En definitiva, i acabo, senyor president, després de veure aquest compte general de l'any 2004 i d'analitzar-lo, tant el seu contingut com les tendències que es marquen, ara, amb la perspectiva del temps i dels fets, molts d'aquells membres del tripartit que es van passar tants dies remenant i buscant papers, pretenent donar una imatge que tot poc o molt era un desastre i una ruïna, sumat a tot allò que van dir i acusar i difamar, estic segur que ara, mirant aquest compte del 2004 i fent un mínim exercici de sensatesa, segurament arribarien a la conclusió que, com es diu col·loquialment, ho dic col·loquialment, calladets haurien estat millor, i així s'estalviarien tants esforços en inventiva creativa per dissimular aquest error de càlcul, que al final l'únic que ha generat és una cosa sorprenent i difícil, i és que, tot i tenir més diners, un 18 per cent més dels recursos ordinaris respecte a l'any anterior –ho diu l'informe, i aquí els deixo que vostès en trïin les causes, d'aquest 18 per cent més; pot ser gràcies

a l'acord de finançament de Convergència i Unió, potser gràcies a l'increment de la pressió fiscal, pot ser l'un, pot ser l'altre, pot ser els dos alhora–..., però vostès aconsegueixen una cosa francament sorprenent, no?, repeteixo, que és que, tenint més diners, el resultat és que el tripartit s'ha endeutat molt més per acabar fent i per acabar invertint molt menys.

Res més. I moltes gràcies, senyor president. Només dir que demanaríem votació separada del dictamen, dels punts 1 i 2 conjuntament i el 3, per separat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyors síndics, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, a la vista de l'Informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya respecte al Compte general de la Generalitat de Catalunya de l'any 2004, el Grup Parlamentari Socialistes vol constatar que les previsions i el que és més rellevant, l'execució pressupostària de l'exercici econòmic de l'any 2004, s'han fet bé.

El Govern i el conseller Castells ja van presentar en el seu dia els resultats de la liquidació dels pressupostos de l'any 2004 i ja s'hi observava que les coses havien canviat respecte a l'exercici 2003, darrer govern de Convergència i Unió.

De l'informe de la sindicatura, de la lectura que n'hem fet nosaltres, de l'informe de la sindicatura, queda clar aquest canvi d'orientació; canvi d'orientació en la gestió dels recursos públics que, malgrat la necessitat d'abordar un nou model de finançament per a Catalunya a l'empara del nou Estatut de Catalunya, ha permès duplicar la inversió pública en el nostre país.

El diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula parlava de creativitat inventiva per part de l'actual Govern de Catalunya. Els voldria fer una breu referència als comptes de l'any 2003 per veure quin era el nivell d'inventiva creativa dels pressupostos del darrer Govern de Convergència i Unió. El Govern de Convergència i Unió, senyor Turull, va presentar uns pressupostos aquell any amb un superàvit no financer de 284 milions d'euros. En realitat, les conclusions de la Sindicatura de Comptes ens van portar una realitat més dura, segurament amb aquesta creativitat que també els caracteritzava a vostès, no? Un dèficit..., és a dir, passem d'un superàvit pressupostari que en el pressupost vostès ens explicaven que seria de 284 milions d'euros a un dèficit no financer de 1.177 milions d'euros, que un cop la Intervenció General de l'Administració general de l'Estat va fer un seguit d'ajustaments, encara va ser una mica més gran, de 1.264 milions d'euros, a més d'una despesa desplaçada de 2.903 milions d'euros, amb un increment de 627 en relació amb l'any 2002.

A l'hora d'encarar la confecció dels pressupostos i, sobretot, la seva execució, el rigor dels governs de Con-

vergència i Unió no era la seva principal virtut. D'inventiva en tenien molta, però de virtut, també, a l'hora d'executar els pressupostos no gaire.

I parlant de rigor, i a la vista dels resultats financers de la Generalitat de Catalunya heretats dels anteriors governs, el nou Govern es va obligar a ser més curós, a ser més rigorós, a ser més transparent en els comptes públics de la Generalitat.

El Govern va acordar un pla de sanejament, 2005-2008, que és aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera; un pla de sanejament que comportava una reducció progressiva del dèficit fins arribar a l'equilibri pressupostari.

I, tanmateix, senyores i senyors diputats, conseller Castells, ja podem constatar que en l'exercici pressupostari de l'any 2004 el Govern de Catalunya comença a complir el pla de sanejament, reduint el dèficit trobat en un 33 per cent, disminuint la despesa acumulada desplaçada, reestructurant l'endeutament i reduint l'ús de formes atípiques de finançament. En aquest moment, l'endeutament va créixer, en el 2004, menys de la meitat del registrat l'any 2003, fent créixer els ingressos i fent, això sí, una gestió més eficient dels recursos.

Durant l'exercici 2004, es va reduir el dèficit, en termes SEC, i es va passar dels 1.177 o els 1.264 milions registrats el 2003 als 821 milions d'euros del 2004. Dit d'una altra manera, es va reduir un terç el dèficit, millorant, tal com afirma l'informe de la sindicatura, els objectius que fixa el pla de sanejament.

Els resultats de la liquidació també posen de manifest que s'ha reduït la despesa acumulada desplaçada en 304 milions d'euros, 251 dels quals corresponen a despesa sanitària. Jo crec que vostès el que feien era amagar sota la catifa el mal finançament de la sanitat a Catalunya. I sap qui va encarar la negociació per tenir un nou model de finançament que millorés els recursos a la sanitat del nostre país? Doncs, miri, el conseller Castells i la consellera Geli.

I les inversions de l'Institut Català de la Salut, que vostè també n'ha parlat, i ha volgut dir: «No, miri, és que es concentraven a la regió metropolitana de Barcelona.» Doncs, escolti, deu ser perquè és on viuen més persones al nostre país; és on devia haver-hi més retards en les inversions en les infraestructures que necessitàvem.

L'informe també va detectar un volum de despesa acumulada desplaçada de 2.903 milions d'euros, i el 2004 aquest import va disminuir fins als 2.599 milions d'euros.

Per tant, vull posar de manifest l'esforç en la reducció de la despesa desplaçada, que ha contribuït a una reducció també del dèficit encara superior.

La reducció del dèficit i de la despesa acumulada van permetre una millora de la situació financera de la Generalitat de 718 milions d'euros. En aquest exercici, l'endeutament es va situar en un 9,1 per cent menys que l'any anterior, un creixement molt per sota de l'increment que es va registrar el 2003 respecte al 2002, que va ser d'un 17,5 per cent aproximadament.

Crec que dins d'aquesta política d'eficàcia cal destacar la contenció en el capítol de despeses de personal, amb desviacions mínimes respecte al pressupost inicial, i també en la despesa corrent que ha permès reconduir la tradicional desviació a l'alça que es registrava en el capítol de béns corrents i serveis, en exercicis anteriors. El 2004, aquestes despeses s'han liquidat un 3,5 per cent per sota de la previsió. Aquí m'agradaria destacar, respecte al 2003, per exemple, les reduccions d'un 23,1 per cent en les despeses protocol·làries, d'un 66,97 per cent en publicitat, propaganda i promoció, i un 2 per cent en estudis i treballs.

En canvi, les inversions i les despeses de capital han registrat un important creixement del 19,8 per cent; esforç inversor que s'ha mantingut aquests quatre anys per recuperar el temps perdut en matèria d'inversions en les infraestructures que Catalunya necessita. A l'àrea metropolitana de Barcelona, a la Catalunya central i a totes les comarques i a tots els indrets de Catalunya; si no, repassin vostès els números d'inversió real en infraestructures aquests darrers quatre anys en el conjunt del país.

També en el 2004, es va procedir a una reestructuració de l'endeutament, prioritzant l'ús de l'endeutament financer, una forma més transparent i més econòmica, des del nostre punt de vista, en detriment de fórmules com els censos emfitèutics o els *confirmings*. Això ha permès que durant el 2004 disminuís de manera considerable l'increment de l'endeutament, que va créixer, com els he explicat abans, un 9,1 per cent davant del 17,5 registrat l'any anterior.

Amb la clara voluntat de millorar la informació i, sobretot, de la transparència de la informació facilitada, el compte general retut presenta per primera vegada un balanç agregat a 31 de desembre del 2004 dels balanços de les entitats que conformen el sector administratiu: l'Administració general de la Generalitat, el Servei Català de la Salut, l'ICS, l'ICASS. Per tant, bé, pensem que aquest és un bon model, una bona manera de treballar.

Senyores diputades, senyors diputats, hem analitzat també les liquidacions, que no els informes, evidentment, presentades pel Govern de Catalunya dels exercicis 2005 i 2006 i hem constatat el compliment del pla de sanejament i l'aplicació de les mesures correctores previstes en aquest pla: absorció de despesa desplaçada, millora del resultat no financer, és a dir, reducció del dèficit, reducció del pes de l'endeutament sobre PIB.

Hem constatat també molt més rigor en l'execució dels pressupostos. Hem observat que s'han prioritzat les inversions amb un finançament més equilibrat; que el Govern ha aconseguit recursos extraordinaris —els deia abans que el finançament de la sanitat no ha volgut amagar el problema, sinó que l'ha encarat amb decisió per trobar aquests recursos—, i ho hem fet com ens caracteritza a nosaltres, no?, que és no només pensant en Catalunya, sinó per al global del sistema, i hem aconseguit millorar el model de finançament de la sanitat pública en el conjunt de l'Estat.

I tots aquests indicatius positius, des del nostre punt de vista, s'han fet sense que hi hagi un increment de la fiscalitat. En això vull ser especialment contundent. Aquest Govern no ha apujat la fiscalitat del país.

Per nosaltres queda clar, conseller Castells, i ho afirmem, que l'actual Govern de Catalunya, el Govern de les esquerres del país –un govern, però, de mirada àmplia–, gestiona millor i de forma més eficient els recursos públics del país, i que avui, sense cap mena de dubte, amb aquestes credencials de rigor, amb aquestes credencials de fermesa, estem en millors condicions per abordar el debat del nou model de finançament, que emana de l'Estatut de Catalunya, amb el nou Govern que surti de les eleccions generals, que, com vostès s'imaginin, desitjo que estigui presidit per José Luis Rodríguez Zapatero, i que estem convençuts que ens permetrà, aquest nou model de finançament que negociarem, fer un salt endavant com a país.

Per tant, des del punt de vista de l'anàlisi dels comptes del 2004, torno a reiterar que les coses s'han fet bé, que hi ha hagut un canvi clar d'orientació per ser més eficaços, més rigorosos en els comptes públics del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Alfons Quera. *(El Sr. Turull i Negre demana per parlar.)* Senyor Turull?

El Sr. Turull i Negre

Sí, senyor president; per contradiccions i al·lusions del senyor Terrades.

El president

Normalment, sempre ho fem al final...

El Sr. Turull i Negre

Ah!

El president

Per si n'hi ha més... El vol aprofitar després, potser, millor, no? *(Pausa.)*

Senyor Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé; moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, síndic major, senyors síndics, amb la presentació de l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de l'any 2004, pel síndic major de la Sindicatura de Comptes, juntament amb el debat a la totalitat del dictamen de la comissió, amb les seves propostes de resolució, des del nostre grup parlamentari som de l'opinió que aquests fets constitueixen un acte democràtic en la seva màxima expressió: analitzem avui el que finalment s'ha fet per part de l'executiu. La democràcia representativa es caracteritza per l'existència d'un conjunt de garanties institucionals en la presa de decisions col·lectives,

i avui ho fem tot donant compliment a l'article 8.2 de la Sindicatura de Comptes que estableix que ha d'examinar i comprovar el Compte general de la Generalitat de Catalunya.

Té també unes connotacions històriques per al nostre país, ja que les institucions que van precedir la Sindicatura de Comptes durant l'edat mitjana també informaven les Corts. Aquest informe, que correspon a l'exercici 2004, com bé han dit també els diputats que m'han precedit i el senyor síndic major, és el primer any de la legislatura que va portar el primer canvi polític de govern des de la recuperació de la democràcia al nostre país.

Abans d'analitzar les xifres, destacaria els tres següents aspectes: en primer lloc, les observacions i recomanacions que formulen a l'informe tendeixen a aconseguir una major informació, i únicament plantegen alguna discrepància en temes comptables de criteri. Les al·legacions presentades pel Departament d'Economia, que consten en l'informe, aclareixen perfectament totes les observacions.

En segon lloc, la sindicatura destaca que el Departament d'Economia ha presentat per primera vegada un balanç agregat de l'Administració general del Servei Català de la Salut, de l'ICASS i de les entitats autònomes administratives, així com el compte del resultat econòmic-patrimonial agregat de l'Administració general de la Generalitat i dels seus organismes autònoms.

I en tercer lloc, el compte general retut presenta per primera vegada un balanç agregat, a 31 de desembre de 2004, dels balanços de les entitats que conformen el sector administratiu.

Més fiscalització, més control i, per tant, més transparència dels comptes públics. Ara bé, també vull dir, com n'ha fet esment el senyor síndic, que aquest control perd eficàcia com més gran és el desfasament temporal entre l'exercici considerat i el seu examen davant del Ple.

Entrant en la valoració de l'Informe, abans de tot crec que seria bo recordar d'on veníem. A l'últim exercici, l'any 2003, governava Convergència i Unió. Queda molt clar, entenem des del nostre grup parlamentari, i ben resumit, amb el que deia el síndic major en el Ple sobre el compte general del 2003, quina va ser, entenem nosaltres, la gestió duta a terme per l'anterior Govern. La marcava la preocupació per la reiteració i persistència d'irregularitats denunciades en l'informe de la sindicatura i pel fet que el 2003 s'hagués reforçat la tendència a desplaçar despesa cap a l'exercici següent.

El senyor Turull ens té acostumat a amagar no només el cap sota l'ala, sinó a pensar que tothom és igual. Doncs no, diguem-ho clar, l'herència que va rebre el Govern que es va constituir l'any 2004 en l'àmbit econòmic i financer va ser dolenta, per no utilitzar paraules més gruixudes. Hem vist, en les diferents comissions que s'han dut a terme en aquests darrers anys a la Sindicatura de Comptes, com a l'època que governava Convergència i Unió al Consell Català de l'Esport es donaven subvencions i després es feien les sol·licituds. Hem vist els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya amb uns fons de pensió escandalosos. Hem vist la Corporació

Catalana de Ràdio i Televisió amb blindatges de contractes d'alts càrrecs vergonyants. I no vull continuar.

Imaginació i sectarisme queden demostrats, en gran part, amb aquests fets. Tota liquidació pressupostària és la prova del cotó de la bona o mala gestió dels recursos disponibles. En aquest sentit, la liquidació de l'exercici 2004 presenta una reducció del dèficit en 414 milions d'euros, que representa un 33 per cent per sobre de les previsions analitzades al Pla de sanejament. Es va fer una gestió més eficient dels recursos, destacant el bon comportament del capítol de despeses, com molt bé ha dit el diputat que m'ha precedit, amb desviacions mínimes respecte al pressupost inicial. Destacaria, quant al seu resultat, la reducció de la despesa acumulada desplaçada en l'àrea de la sanitat; les reduccions respecte al 2003 del 23 per cent de les despeses protocol·làries, i del 66,97 per cent en publicitat, propaganda i promoció. I tot això amb un increment del 19,8 per cent de les inversions i de les despeses de capital.

I segona qüestió a destacar, producte d'aquesta bona gestió va ser la ralentització de l'increment de l'endeutament. A partir de les dades econòmiques de què es disposa, a més de les obtingudes en el present informe i en la liquidació dels anys posteriors al 2004, podem arribar a afirmar que en el pressupost del 2004 el dèficit en termes SEC 95 del Pla de sanejament serà zero, que la Generalitat ha fet els deures amb relació a la reducció del dèficit i la despesa desplaçada, amb un decrement de 304 milions d'euros.

Ara bé, des del nostre grup parlamentari –i vaig acabant, senyor president– també volem dir que la capacitat de govern del Govern de Catalunya per gestionar bé, junt amb la seva capacitat per resoldre els problemes públics, servirà de ben poc en un futur pròxim si no resollem la qüestió del finançament. Vull dir que ja ens podem escarrassar els catalans a fer els deures, com ha demostrat el Govern de Catalunya, que amb un dèficit fiscal, segons la Fundació Irla, de 18.595 milions d'euros no tenim la capacitat per incrementar el benestar general dels nostres ciutadans, perquè al final els governs se'ls jutja pel seu rendiment, per la seva capacitat de resoldre problemes i conduir la societat cap a nivells de major benestar i desenvolupament econòmic.

El nostre grup parlamentari votarà favorablement el dictamen elaborat per la Comissió de la Sindicatura de Comptes del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Molt honorable president del Parlament..., honorable conseller d'Economia, síndic major, senyors síndics presents avui, senyor secretari general del Departament d'Economia, senyor Martí Carnicer, no, la memòria em fa recordar-lo avui també que ens acompanya, perquè el recordo en aquesta tribuna parlant de temes com aquests

en anys anteriors, oi?, segur que a vostè també li porta records, aquesta presència avui.

Bé, vull començar la meua intervenció d'avui en nom i representació del Grup Parlamentari Popular agraïnt explícitament el treball que amb caràcter general realitza la Sindicatura de Comptes en compliment de les funcions de fiscalització de comptes del sector públic català en el seu conjunt, i molt especialment per la tasca realitzada en la confecció de l'informe que fa referència al compte general del 2004 i que avui és objecte de debat en aquesta sessió plenària. Amb la substanciació d'aquest debat donarem per tancat el cicle econòmic complert amb relació a tot el procediment pressupostari corresponent a l'exercici 2004, des de l'aprovació del mateix pressupost en aquesta cambra i fins a la seva liquidació per part del Govern, fiscalització de la Sindicatura de Comptes i retiment de comptes davant de la cambra novament.

Vull cridar l'atenció, davant de tots vostès en aquest moment, com a consideracions prèvies al debat, de tres fets que em semblen especialment rellevants davant d'un tràmit com el que avui ens ocupa, que només tenim l'oportunitat de fer una vegada a l'any com a màxim, i que són els següents: el primer és amb relació a la importància del fet en si, conceptualment parlant. En un sistema democràtic és necessari disposar de mecanismes de control i transparència de l'aplicació i gestió dels fons públics, perquè aquests són en definitiva els diners dels ciutadans aportats a la hisenda pública per mitjà del pagament dels seus impostos, que han de ser invertits i gastats en benefici de l'interès general i el bé comú i s'han d'ajustar necessàriament a les dotacions pressupostàries aprovades en el Parlament, com a màxima institució de la representació popular. Així, doncs, tot el procés d'aprovació del pressupost anual, gestió per part del Govern, liquidació, control i retiment de comptes davant del Parlament, forma part de l'essència mateixa i del fonament bàsic d'una democràcia.

El segon és la denuncia formal que tots hauríem de fer sense cap excepció, al meu entendre, per la ineficiència que suposa per al mateix sistema de retiment de comptes del Govern davant del Parlament de Catalunya el desproporcionat i cada vegada més gran endarreriment d'aquest debat parlamentari amb relació al període pressupostari que estem debatent en aquest moment. En el més de febrer del 2008 debatem l'Informe de fiscalització de comptes de la Generalitat de l'any 2004. El darrer va ser el juny del 2006, quan es va substanciar el procediment corresponent al compte general de l'any 2003. És a dir, el 2006 fem el del 2003, trenta mesos més tard, i al febrer del 2008 fem el del 2004, trenta-vuit mesos més tard. És evident, als ulls de qualsevol persona amb dos dits de front, que això suposa una ineficiència en el mateix sistema, que li fa perdre absolutament el sentit i la finalitat per als quals està concebut. Aquesta és una apreciació que el mateix síndic major ens reflexa reiteradament en els seus informes i que fins al dia d'avui no tan sols no s'ha resolt ni millorat, sinó que s'ha empijorant des dels últims anys cap aquí. No vull dir amb això que sigui culpa del propi Govern, però tampoc crec que se li pugui atorgar tota la responsabilitat a la Sindicatura de Comptes. Per tant, considero que alguna mesura

haurem de prendre des del Parlament de Catalunya si el Govern no pren la iniciativa en aquest assumpte tan important per garantir el bon funcionament i la transparència del sistema democràtic.

El tercer fet a què em referia és una relació amb relació a la clara disfunció, també posada de manifest reiteradament per part del síndic major, que es produeix en la confecció dels estats consolidats dels comptes atès que la Intervenció General de la Generalitat només prepara els estats consolidats del sector administratiu i no ho fa del sector empresarial, que se n'encarrega la mateixa Sindicatura de Comptes, que finalment n'haurà de fer l'informe de fiscalització. No és lògic, sembla, per tant, que qui revisi els estats consolidats sigui qui al mateix temps els ha de preparar.

Per tot això que acabo d'exposar, senyores i senyors diputats, demano al Govern des d'aquesta tribuna, en nom del Grup Parlamentari Popular, que no deixi passar més el temps i prengui la iniciativa adoptant les mesures legislatives necessàries per tal de resoldre i solucionar definitivament els problemes que els acabo d'expressar.

Aprofito per anunciar que, si el Govern no pren aquestes mesures necessàries, serà el nostre grup parlamentari qui les impulsi presentant les iniciatives legislatives necessàries per tal de modificar tant la normativa vigent a Catalunya respecte al retiment de comptes públics com el propi contingut de la Llei de la Sindicatura de Comptes.

De fet, pel que fa la reforma de la Llei de Sindicatura de Comptes, durant la primera compareixença que el conseller Castells, avui present entre nosaltres, va fer per tal d'establir les línies mestres del nou Govern, en el canvi de l'anterior Govern de Convergència i Unió al primer tripartit, ja va anunciar la necessitat de reformar –va parlar de mesos– la Llei de la Sindicatura. I aquesta compareixença saben quan va tenir lloc? El 3 de febrer de 2004. Què ha passat, senyor conseller? Ha perdut el tripartit l'interès que tenia per l'eficient fiscalització de les finances públiques que tenia quan manifestava..., quan estava a l'oposició?

Entrant ara en el contingut de l'informe que ens ha presentat la Sindicatura de Comptes i sense ànim de ser exhaustiu en les consideracions atès l'ampli abast de forma i del temps que disposem, penso que val la pena remarcar alguns aspectes concrets que ens permeten fer una valoració política de la gestió econòmica que ha fet el Govern. Tant pel que fa a les dades més rellevants del compte general i a les conclusions de l'informe, com amb relació a la gestió del pressupost, el compliment de les recomanacions fetes per part de la sindicatura en l'exercici anterior i les recomanacions que es fan en aquest actual informe.

Certament, l'objectiu principal de la Sindicatura de Comptes no és pas l'avaluació de la gestió, sinó l'anàlisi de la regularitat que abasta l'actuació legal i financera dels comptes per tal d'examinar el compliment de les normes i principis comptables i pressupostaris i comprovar l'activitat econòmica financera que reflecteixen els estats, si està realitzada d'acord amb els principis de legalitat o no, però és la nostra obligació, em refe-

reixo dels grups parlamentaris, valorar aquesta informació i també entrar en la gestió governamental que se'n deriva.

En aquest sentit, la primera cosa a què em vull referir és el poc rigor que es constata en el control de l'endeutament. La primera cosa que cal recordar és que el pressupost del 2004 era el pressupost prorrogat del 2003 i que per endeutar-se no van tenir en consideració que el pressupost corresponia en realitat al de sis mesos i no al d'un any complet. Efectivament, de les dades publicades pel Banc d'Espanya i que es veuen corroborades també en l'informe de la mateixa Sindicatura de Comptes es desprèn que el deute a Catalunya en valors absoluts va passar dels 10.900 milions d'euros el 2003 a 12.529 milions d'euros el 2004. Si això ho valorem en termes de ràtio de deute per producte interior brut, l'any 2004 va ser d'un 7,8 per cent, trencant la tendència que hi havia hagut des de l'any 97 fins aleshores d'anar disminuint progressivament aquest endeutament. Concretament l'any anterior era del 7,4.

És a dir que, malgrat l'increment dels ingressos com a conseqüència de la millora del sistema de finançament –després m'hi referiré–, el que va fer el Govern va ser incrementar l'endeutament. I això sense tenir en compte que les dades que utilitza el Banc d'Espanya no reflecteixen l'autèntic endeutament de la Generalitat. Cal tenir present que el total d'endeutament –abans també s'ha explicat– a 31 de desembre era ja de 18.942 milions d'euros, tenint en compte les diferents fórmules d'endeutament utilitzades pel Govern i que no es fan constar comptablement com a deute financer, però que la mateixa sindicatura calcula i ha incorporat per primera vegada en el seu informe. Per tant, és necessari tenir en compte la totalitat de la informació referent a totes aquestes formes d'endeutament, encara que únicament figurin com a endeutament financer les que reconeix com a tal el Banc d'Espanya i en canvi sabem que la Generalitat de Catalunya igualment està endeutada en altres figures amb igual risc.

Considero, doncs, que, sota el criteri de transparència i de rigor que ha de regir l'Administració pública, cal tenir sempre en compte la recomanació de la sindicatura per incorporar aquestes altres formes d'endeutament i a l'estat de compromisos de despeses adquirits amb càrrecs a exercicis futurs, ja que compromisos adquirits poden també afectar els futurs exercicis pressupostaris.

Pel que fa a la liquidació del pressupost, també val la pena remarcar que presenta uns ingressos liquidats per valor de 20.716 milions d'euros, la qual cosa significa un increment important, més de 3.200 d'euros, respecte a l'exercici anterior; exactament, un augment del 18 per cent.

En aquest punt vull fer constar que precisament els imports liquidats en concepte de tram autonòmic es van incrementar en un 7 per cent, com a conseqüència de l'aplicació del model de finançament aprovat en aquell moment, amb el Partit Popular governant amb majoria absoluta. Però no només això, sinó que a més es donava a la Generalitat capacitat normativa en matèria d'imposos, cosa que lamentablement fins al moment d'avui no ha sabut utilitzar amb caràcter positiu.

Vull fer especial esment que la majoria de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes *no* s'han tingut en compte; i em penso que això és important remarcar-ho avui. Any rere any, tornen a aparèixer les mateixes recomanacions, i en l'apartat de l'informe que es revisa el grau de compliment d'aquestes, tornen a trobar-se reiteradament incomplertes. Allò que es criticava al Govern anterior no es corregeix en el Govern del tripartit i es continua mantenint inalterable en la majoria dels casos.

Els recomano la lectura –no ho faré ara, perquè no tinc temps– del debat que hi va haver en aquest Parlament el 22 de juny del 2006 amb relació a l'informe de la sindicatura de l'exercici 2003, i comprovaran com algunes intervencions de diputats que en aquells moments criticaven aquell informe..., doncs, avui pràcticament els hauria de caure la cara de vergonya, perquè el nivell d'incompliments que avui tenim és igual o superior.

Per posar-ne alguns exemples: no es fa cas de les recomanacions fetes per la sindicatura en matèria de millora dels sistemes d'apunts de la informació, ni tampoc pel que fa a l'ajust de les modificacions pressupostàries que es produeixen durant l'exercici, ni de la garantia de l'existència de documentació fefaent del reconeixement de totes les obligacions corresponents als ingressos; o es continua comptabilitzant malament el que ja s'advertia l'any anterior, quan es detectava dins del capítol de despeses, compres de béns i serveis, una partida de 3,6 milions pagats a l'Institut Català de Finances per fer front a uns avals de Premsa Catalana, diari *La Mañana*, o els préstecs del deficitari Fòrum Universal de les Cultures. Sembla que passant-ho per aquí un no s'adona del que hi ha, però realment la realitat és la que és, no?

I així podríem seguir, amb una llarguíssima tirallonga d'incompliments, de recomanacions aprovades en el Parlament, i per tant d'obligat compliment, en matèries com el desplaçament anual de la despesa, que, tot i haver-se reduït, continua existint, la classificació de les operacions segons la Llei de pressupostos, els procediments, les conciliacions, el mètode de valoració de l'immobilitzat, el registre de convenis, que suposen, de fet, pagaments de subvencions no registrades com a tal, etcètera.

Podríem parlar també de la feblesa del control intern de les entitats autònomes de caràcter administratiu, o de les diverses irregularitats detectades en la gestió econòmica del Servei Català de la Salut i de les entitats gestores de la Seguretat Social: l'ICS i l'ICASS. Tampoc entraré, per motius obvis, en la valoració dels documents relatius a les diputacions provincials, empreses públiques i resta del sector públic, atès que tampoc són objecte de recomanació en l'informe i que, en tot cas, se'n fa una anàlisi de major abast quan s'escau en l'àmbit de la comissió.

Però sí que vull remarcar encara dos aspectes de caràcter social que em semblen especialment importants i rellevants, en tractar-se d'un govern suposadament progressista, no? Hi ha vuit departaments en els quals no s'assoleix el percentatge del 2 per cent d'ocupació en personal amb discapacitats; la finalitat d'aquesta mesura aprovada en la Llei de pressupostos de l'any 2002 és

assolir que el 2 per cent de la plantilla orgànica de l'Administració de la Generalitat sigui coberta per persones amb disminució, i el Govern ho segueix incomplint. També s'incompleix l'acord del Govern pel qual la Generalitat ha de reservar un determinat percentatge dels contractes administratius que subscriu a centres o empreses d'inserció laboral de disminuïts, a entitats sense ànim de lucre que tinguin com a finalitat la integració de persones amb risc d'exclusió social i a empreses d'inserció sociolaboral; la xifra global assolida en aquest àmbit està encara en un 44,6 per cent per sota de la reserva mínima establerta per l'acord del mateix Govern, tenint en compte, a més a més, que el 2003 era d'un 35 per cent per sota. Per tant, s'ha empitjorat en aquestes dues qüestions de caràcter social tan importants.

Vull deixar, per tant, ben clar no tan sols que estem davant de la liquidació i fiscalització de comptes d'un pressupost que, al nostre entendre, no donava llavors resposta política positiva i es manifestava alhora ineficient davant les autèntiques necessitats i reptes de la societat catalana, hipotecant-ne d'aquesta manera el futur –cosa que resulta lògica tractant-se de forces polítiques que defensem models de societat diferents i prioritats polítiques diferents–, sinó que resulta greu, al meu entendre, i preocupant veure que, a més a més, presenta importants irregularitats i deficiències en la seva gestió i que, lluny de corregir, augmenta encara més les disfuncions, els errors i els efectes negatius produïts per la més absoluta desatenció i descarat menysteniment de les principals recomanacions establertes per la Sindicatura de Comptes, així com l'incompliment de determinades resolucions aprovades per aquest Parlament.

En la Comissió de la Sindicatura de Comptes, el nostre grup parlamentari, el del Partit Popular de Catalunya, va presentar quatre propostes de resolució. La primera i la segona, en la línia d'aprovar l'informe i aprovar les recomanacions, instar el Govern per tal que s'adoptin aquestes recomanacions, van ser incorporades al dictamen. Les dues següents no han estat incorporades al dictamen, i ho vull també denunciar davant d'aquesta cambra perquè em sembla rellevant, i fan referència exactament a aquests dos darrers aspectes que acabo d'esmentar.

Un, el de donar compliment a la llei que estableix que el 2 per cent de la plantilla orgànica de l'Administració de la Generalitat correspongui a persones amb disminució. A això, els tres grups de l'actual Govern hi van votar en contra, i és bo que a Catalunya se sàpiga.

I la segona proposta de resolució que presentàvem també era per donar compliment al fet que els departaments, els organismes autònoms i les empreses públiques de la Generalitat reservin els contractes administratius que li corresponen per al subministrament d'obres i serveis a empreses d'inserció sociolaboral. Els tres grups que donen suport al Govern també hi van votar en contra, i crec que és bo que això se sàpiga, no només a la cambra, sinó a tot Catalunya. Llàstima que no els puguem votar avui, perquè el Reglament no ens ho permet, però volia deixar-ne constància.

Per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, vull adreçar-me novament al síndic major i a tots

els membres de la Sindicatura de Comptes aquí present, per tal de reiterar-los l'agraïment, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per la tasca realitzada i alhora encoratjar-los a seguir treballant amb la neutralitat i el rigor professional que sempre els caracteritza. Ja he expressat a l'inici de la meua intervenció quin és l'alt grau de valoració que nosaltres fem de la important funció que desenvolupa la Sindicatura de Comptes en el sistema democràtic pel qual ens regim.

I, finalment, espero també que les nostres reflexions, aportacions i propostes amb relació a les reformes legals necessàries en l'àmbit del retiment de comptes públics a Catalunya tinguin ressò en aquesta cambra i serveixin també per millorar la tasca futura que ha de fer la Sindicatura de Comptes en el compliment de les seves obligacions estatutàries.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot volia agrair al síndic major la seva presentació, i també saludar la resta de membres de la sindicatura i agrair la seva feina amb l'informe.

Pel que fa a la proposta de resolució presentada i del dictamen de la comissió, des del nostre grup entenem –i així s'ha arribat des de la comissió– que hi ha de constar que en l'aprovació del Compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2004, l'aprovació de l'informe de la sindicatura... Però és evident que també calia deixar palesa la constància d'haver assolit les exigències del pla de sanejament aprovat el setembre del 2004.

Comentaré breument algunes de les qüestions que apareixen a l'informe de la sindicatura, i creiem que cal que siguin subratllades i que és necessari prendre nota de les seves recomanacions.

Des del nostre grup entenem que les observacions i recomanacions que es formulen des de la Sindicatura de Comptes, bàsicament, tendeixen a aconseguir una millora de la informació econòmicofinancera i, sobretot, plantegen alguna discrepància en termes de criteris comptables. És per això, en primer lloc, que serà necessari avançar encara més en la informació i coordinació de criteris comptables, per tal de facilitar la feina a la sindicatura.

Des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida estem bàsicament d'acord en l'informe, si bé sí que volem fer algunes reflexions. Hi ha qüestions a esmenar, és cert, i ja ho han dit els grups de l'oposició. Però també creiem que s'ha de tenir molt valor per pujar aquí i dir que tot és igual de desastrós que abans, perquè no és cert, perquè el mateix informe de la sindicatura diu que es redueix el dèficit, diu que es redueix la despesa desplaçada i que hi

ha més transparència, perquè s'hi afegeix nova informació. Per tant, posem les coses al seu lloc.

Pel que fa l'evolució dels resultats pressupostaris, hem de destacar el pla financer. El pla financer es compleix, i aquí hem de deixar constància, precisament, que aquesta necessitat de fer un pla financer és fruit dels governs anteriors. Durant massa temps s'havia estirat més el braç que la màniga, i això ha obligat l'Administració entrant a fer-se càrrec d'aquestes deutes desmesurats.

Segons les afirmacions de la sindicatura, i tal com ja es va avançar en les liquidacions presentades pel Govern, la liquidació de l'exercici 2004 presenta una reducció del dèficit respecte al del 2003, per sobre inclús de les previsions realitzades al pla de sanejament. De fet, hem de destacar una evolució constant des del 2003 de reducció del dèficit, que el 2003 representava un 0,86 per cent del PIB català i el 2006 ja només representa el 0,28 per cent del PIB català.

A més a més, la sindicatura posa de manifest en el seu informe l'esforç en la reducció de la despesa pendent que hi havia el 31 de desembre del 2003. Hem de dir que el 2006 s'ha absorbit ja un 30,7 per cent d'aquest total de despesa.

Una altra de les qüestions que volia plantejar és que la sindicatura també constata l'esforç en reducció de la despesa desplaçada, aquesta tendència incrementalista en els percentatges d'aquest tipus de despesa. Veiem que si el 2003 el total de despesa desplaçada és de 2.903 milions d'euros –augmenta 627 milions respecte al 2002–, observem que aquest increment, encara que es dona, el 2004 és inferior, i precisament ja el 2005 es redueix aquesta despesa desplaçada en un 12,6 per cent.

Per tant, veiem que s'estan introduint millores constants des del 2004 en la gestió del deute i la despesa, i també en la millora de la transparència comptable, de manera que no només se n'atura l'increment, sinó que es redueix. Per tant, tant en termes de comptes de resultats com de gestió del deute, avui podem dir que al pressupost del 2008 el dèficit en termes de pla de sanejament serà zero, gràcies al fet que durant el 2004 i els exercicis següents la Generalitat ha fet els deures amb relació a aquesta reducció del dèficit i despesa desplaçada.

També vull fer referència a les novetats d'informació presentada, que contribueix a millorar la transparència.

La sindicatura destaca que la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya ha presentat per primera vegada un balanç agregat a 31 de desembre del 2004 dels balanços de les entitats que conformen el sector administratiu, és a dir, l'Administració general de la Generalitat, els organismes autònoms administratius, el Servei Català de la Salut, l'ICS i l'ICASS. Encara que apareixen algunes deficiències –i cal reconèixer-ho–, hem de posar en evidència que hem hagut d'esperar fins al 2004 –ho repeteixo, fins al 2004–, perquè mai havíem tingut aquest balanç de les entitats. Potser aquí també alguns n'haurien de prendre nota.

Pel que fa a la transferència a través del capítol 8 o del capítol 7, en el pla de sanejament de les universitats, podem constatar una diferència en parers dels criteris

comptables i que, per tant, caldrà tenir en compte les recomanacions de la sindicatura.

Una de les notes d'alerta que nosaltres, des del nostre grup, també volem posar de manifest és l'incompliment dels objectius socials en la contractació. Any rere any, inclòs el 2004, s'incompleix aquest criteri. Però hem de destacar que l'avenç significatiu en la contractació de persones amb discapacitat s'ha assolit el 2005, i arriba al 113,56 per cent de la reserva mínima establerta. Pel nostre grup és important que s'hagin impulsat definitivament els criteris socials en la contractació, perquè entenem que és l'Administració la principal responsable de donar exemple i marcar les línies per avançar en la inclusió social d'aquest col·lectiu.

Volem també comentar la necessitat de millorar l'eficiència en la gestió dels expedients tributaris i evitar que en futures ocasions problemes tècnics, com és el cas de la implantació del programa Gaudi, provoquin, per una banda, una disminució dels ingressos de l'Administració, i per l'altra, que redueixin la qualitat de l'atenció i el servei als contribuents.

Pel que fa a les entitats autònomes administratives, estem d'acord amb les recomanacions de la sindicatura de la necessitat d'homogeneïtzar criteris, de fixar objectius i tenir indicadors clars per poder avaluar el grau de compliment d'aquests.

I finalment, pel que fa a les recomanacions sobre l'ICASS i serveis socials, sobre l'atorgament de subvencions, creiem que cal, efectivament, revisar-ne el procés, per trobar una fórmula més transparent en l'atorgament d'aquestes subvencions.

En resum, des del nostre grup volem emplaçar el Govern a seguir les recomanacions de la sindicatura i volem reconèixer les millors en la gestió comptable que apareixen a partir del 2004 i, sobretot, el compliment del pla de sanejament. També tenim confiança que a partir del 9 d'agost del 2008 serà un pas important per avançar encara millor en el sanejament d'aquests comptes de la Generalitat, que al cap i a la fi han de servir, doncs, per prestar uns millors serveis públics als ciutadans de Catalunya.

Gràcies, diputats i diputades; gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, *síndic major*, el informe que ha presentado el *síndic major* viene a reflejar fundamentalmente los..., dar cumplimento a los dos objetivos fundamentales que plantea el mismo: esto es, examinar y comprobar que las cuentas se presentan de acuerdo con los principios y normas contables que son de aplicación, y examinar y comprobar que la actividad económica y financiera que reflejan las cuentas se realiza de acuerdo al principio de legalidad. Estamos hablando, por lo tanto, fundamentalmente, de transparencia –de

transparencia–, y es necesario tener en cuenta que, igual que el ciudadano es transparente para la Administración, la Administración debe ser transparente para el ciudadano.

Lógicamente, esto debería hacerse en el tiempo oportuno. El informe que hoy ha presentado el *síndic major* ha venido a reflejar la obsolescencia del propio informe, en la medida en que estamos valorando hoy las cuentas del año 2004, y lógicamente estas han perdido vigencia y actualidad, aun cuando su contenido puede ser, sin duda, relevante a efectos de comprobar en qué situación se estaba entonces y cómo se está hoy en día.

Examinando el primer informe que se presentó por parte de la sindicatura en el ejercicio anterior, en junio del año pasado, y cotejando lo manifestado entonces con lo que se ha oído hoy aquí, no deja de ser sorprendente el juego de reproches cruzados que se establece entre los dos grupos que han gobernado Cataluña. Podemos decir que son realmente similares, el mismo tipo de reproches, lo cual viene a reflejar que existe una cierta similitud en las deficiencias y en el incumplimiento de las normas contables y de la actividad económica y financiera.

De ahí que nosotros felicitemos encarecidamente el informe que ha realizado el *síndic major*. Entendemos que realmente ha puesto el dedo en la llaga, en cuanto que sí que ha venido a reflejar que no todo es perfecto, como casi hoy se ha venido a decir aquí en este acto. Evidentemente que hay aspectos positivos, y que ya han sido reflejados en el propio informe. La centralización de todo sector público, de las administraciones públicas, en la Administración general de la Generalitat es positiva. Es decir, el hecho de que se tengan en cuenta unificadamente las cuentas del ICS, del ICASS, de las universidades, sin duda es un aspecto positivo y que refleja, en su globalidad, el estado financiero de los presupuestos de la Generalitat.

Ahora bien, sin embargo, aquí, y el informe es buena prueba de ello, refleja evidentes disfunciones que no pueden ser motivo de omisión. De su lectura queda claro, en primer lugar, que, a pesar de lo que se ha manifestado aquí, y aun cuando que sea por un incremento no excesivo, pero no se ha dado cumplimiento al objetivo fijado por el Consejo de Política Fiscal y Financiera para Cataluña, para el ejercicio 2004, del 0,11 del PIB, puesto que el déficit consolidado es un poco, ligeramente, superior, según nos ha parecido entender de las declaraciones que ha efectuado hoy el *síndic major*.

En todo caso, no se ha dado cumplimiento a ello, y por ello nuestro grupo parlamentario entiende que no se puede dar apoyo al punto tercero del dictamen tal como salió de la comisión, entendiéndolo que realmente no se puede decir que se ha cumplido de una forma rigurosa el plan de saneamiento aprobado por el Consell de Política Fiscal i Financera el 14 de septiembre del 2004.

Es así que nuestro grupo pide votación separada de este apartado, porque entendemos que no refleja la realidad.

Pero sí que es cierto que existen una serie de puntos, que refleja el propio informe, que deben ser tenidos en cuenta y que no pueden ser objeto de omisión. Lo

que el Gobierno o los grupos parlamentarios del tripartito censuraban al Gobierno de Convergència i Unió, esto es, el ocultamiento del endeudamiento financiero, es también denunciado en el informe de la sindicatura. Advierte la sindicatura que el endeudamiento financiero incluye otras figuras, como los censos enfiteúticos, el *confirming*, el pago por terceros y algunos de los créditos y los anticipos concedidos por el Institut Català de Finances y el Institut Català de Crèdit Agrari; hoy ha sido objeto de reseña por parte del *síndic*, por un total agregado de 3.108 millones de euros..., no se han tenido en cuenta, es decir, no se han incluido, y de acuerdo con los criterios establecidos por el SEC 95 deberían haberse incluido en la cuenta general de endeudamiento consolidado y en el estado de compromisos de gastos adquiridos con cargo a ejercicios futuros.

También refleja el *síndic* en su informe que en el capítulo de avales la sindicatura advierte que el Gobierno utilizó durante el año 2004, mediante acuerdos de gobierno, la concesión de dos avales solidarios por la Generalitat a GISA, por importe de 35.569 millones y 71.200 millones de euros de principal más intereses, cuando la propia normativa del Gobierno, la Orden de 15 de marzo de 1995 del Departament d'Economia i Finances, que regula la concesión de los expedientes de concesión de avales, establece que los avales concedidos a sociedades –y GISA lo es– abarcarán exclusivamente el principal pero no los intereses. Por lo tanto, estos avales fueron contrarios, fueron concedidos no en conformidad con la normativa vigente, al haberse incluido los intereses.

Pero además de estos aspectos claramente de procedimiento, es decir, sustanciales, también reflejan errores importantes de registro contable, como al que ha hecho referencia también hoy el *síndic*, que es el caso del registro, en el capítulo 8, de la variación de activos financieros de un importe de 709 millones de euros por la entrega de los fondos a la universidades públicas catalanas con la finalidad de facilitar la amortización de su endeudamiento, que deberían registrado en el capítulo 7, de transferencias de capital del presupuesto de gastos de la Administración general.

En resumen, nos encontramos ante una situación clara en la que no se puede omitir la existencia de importantes errores tanto en las cuentas como en la actividad económica y financiera. Del examen y de la comprobación de los datos realizados por la sindicatura, viene a señalarse que estamos ante una situación de errores importantes, errores de bulto, y en la que, desde luego, no ha mejorado sustancialmente el Gobierno del tripartito en relación con gobiernos anteriores, tal como se ha puesto de manifiesto hoy aquí.

Por todo ello, nuestro grupo parlamentario ya anuncia que dará apoyo a la aprobación de los puntos 1 y 2 del dictamen, pero no al punto tercero, por las razones que aquí se han expuesto.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Per tant, senyor Domingo, del punt 3, vostès ja en demanen votació separada, oi? *(Pausa.)* Gràcies.

Cridem a votació, doncs.

(Pausa. El Sr. Turull i Negre demana per parlar.) Sí? Per què em demana la paraula?

El Sr. Turull i Negre

Sí, senyor president, per un tema de contradiccions i al·lusions; abans, el senyor president m'ha dit que ho féssim al final.

El vicepresident primer

D'acord, té un minut.

El Sr. Turull i Negre

Sí. Senyor Terrades, vostè ha tornat a dir que l'any 2003, en la liquidació del pressupost, que sortia un superàvit de 200 milions, nosaltres vam amagar números, ho vam falsejar i ho vam amagar sota la catifa.

Senyor Terrades, vostè sap perfectament que qui elabora, qui signa i qui presenta una liquidació d'un pressupost a la Generalitat i als ajuntaments és una figura que es diu interventor general, que és el mateix que hi havia abans, que és el que hi ha ara. Per tant, deixi de falsejar la realitat. Vostè deixi de dir que es van amagar els números, perquè en definitiva a qui fa una acusació és a un funcionari públic.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. *(El Sr. Terrades i Santacreu demana per parlar.)* Senyor Terrades, imagino que per contradiccions i al·lusions? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president; amb molta brevetat, per recordar-li al senyor Turull –jo ho recordo perfectament– que qui va presentar els pressupostos del 2003 en aquesta cambra va ser l'honorable conseller Homs, que en aquell moment era el conseller d'Economia del nostre país.

(Pausa llarga.)

El president

S'ha demanat votació separada del punt tercer. Per tant, comencem la votació sobre el dictamen votant els punts 1 i 2; 1 i 2, no? *(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.)* Senyor Millo?

El Sr. Millo i Rocher

Perdó, senyor president; moltes gràcies. Voldríem demanar, en el punt 1, votació separada dels apartats a i b; per separat.

Gràcies, senyor president.

El president

Comencem per l'apartat a del punt 1 –apartat a del punt 1.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt *a* ha estat aprovat per 117 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara l'apartat *b* del punt primer.

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat aprovat per 129 vots..., 130 vots a favor.

Votem ara el punt segon.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Que ha estat aprovat per 130 vots a favor.

I finalment votem el punt tercer.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor i 64 vots en contra.

Projecte de llei

de seguretat industrial (debat de totalitat)
(tram. 200-00034/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de seguretat industrial. D'acord amb l'article 105.2 presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

(Pausa.)

Senyores diputades, senyors diputats, començaríem amb aquest debat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Projecte de llei de seguretat industrial, del qual avui fem la presentació en aquest Ple, cobreix tres objectius. En primer lloc, desenvolupar les competències exclusives que en matèria de seguretat industrial estan recollides a l'article 139 de l'Estatut d'autonomia del 2006, i que ha suposat un canvi en el règim competencial anterior.

En efecte, la regulació normativa de la seguretat industrial ha passat de ser un subsistema del sistema estatal, on la competència exclusiva de la Generalitat en matèria d'indústria estava mediatitzada per la referència a, entre cometes, «sense perjudici d'allò que determinin les normes de l'Estat per raons de seguretat», ha passat d'aquesta concepció a esdevenir una competència íntegra i exclusiva amb l'abast atorgat per l'article 110 del nou Estatut, en què s'afirma que el dret català en matèria de competències exclusives de la Generalitat és el dret aplicable en el seu territori amb preferència sobre qualsevol altre. Per tant, subratllo, doncs, que el primer

objectiu és clarament blindar a través d'una llei aquelles competències que ja ens dona el nou Estatut.

En segon lloc, donar compliment en temps al mandat del Parlament al Govern que la Llei 10 del 2006, del 19 de juliol, de la prestació dels serveis d'inspecció en matèria de seguretat industrial, va establir per a la presentació al Parlament d'un projecte de llei de seguretat industrial que donés estabilitat jurídica a la situació actual de caràcter excepcional i transitori.

I finalment, des del punt de vista de l'acció del Govern, aquest Projecte de llei de seguretat industrial pretén crear un nou model de gestió de la seguretat industrial que doni resposta a les realitats i a les necessitats actuals de la societat catalana. Amb aquesta nova llei es vol transformar un model que ja té més de vint anys i que, si bé en el seu moment va representar una millora indubtable i va constituir una referència a tot l'Estat, avui ha esdevingut clarament obsolet en el context d'una nova realitat econòmica i social que ha sofert profunds canvis i modificacions.

En primer lloc, aquests darrers anys, darrers vint anys, el nombre de fonts de risc industrial s'ha incrementat considerablement. A tall d'exemple, s'ha passat d'uns 2,5 milions d'instal·lacions elèctriques de baixa tensió als més de 4 milions actuals; d'un cens d'ascensors de 65.000 a més de 140.000; d'un parc de vehicles d'1,7 milions a un total de 5,3 milions, amb un nombre corresponent d'inspeccions periòdiques que s'ha quintuplicat, en passar de les 400.000 anuals a les 2,2 milions actuals.

D'altra banda, el conjunt de reglaments tècnics de seguretat industrial ha augmentat de manera important, especialment pel que fa al procés de creixement i posterior adaptació de les directives comunitàries de seguretat de productes i de la regulació dels anomenats «accidents greus», que a partir de la fuga de dioxines de la ciutat italiana de Seveso ha donat lloc a una extensa normativa legal i a tot un àmbit nou i específic d'actuació de la Generalitat en matèria de seguretat industrial.

Finalment, el canvi tecnològic produït, i molt especialment el desenvolupament de les tecnologies de la informació i la comunicació, han posat a l'abast de l'Administració les eines informàtiques i telemàtiques necessàries per donar un salt de qualitat tant a apropar i facilitar els serveis als ciutadans i als agents de la seguretat industrial com a gestionar amb eficiència un sistema cada cop més complex, així com a controlar i assegurar la qualitat d'un model més plural d'operadors de la inspecció.

També en aquest període han aparegut noves necessitats dels usuaris del servei de seguretat industrial que cal satisfer i que podríem resumir en una demanda creixent de qualitat i de prestacions del servei d'inspecció, en una necessitat d'incrementar l'eficiència del model i de les actuacions de l'Administració, i també oferir als ciutadans i a les empreses una major capacitat de l'acció pel que fa als operadors privats proveïdors de serveis d'inspecció que el model concessional vigent fins ara no permetia, en reduir a un nombre molt limitat, en concret només a dos organismes de control en l'àmbit de la seguretat de les instal·lacions i dos més en la ins-

pecció tècnica de vehicles, les opcions i les alternatives de serveis existents.

Per tot això és pel que cal un nou model, i això és el que pretén definir i regular aquest projecte de llei. I ha de ser un model adaptat a les nostres necessitats, un model amb les característiques pròpies per a Catalunya, que integri de forma harmònica la necessària intervenció de l'Administració en el que la llei defineix com a servei públic d'interès general, amb l'establiment d'un règim de concurrència entre operadors d'inspecció, subjectes a un règim d'autorització administrativa, i tot això al servei de la millora de la gestió de la seguretat industrial i de la qualitat en la prestació dels serveis d'inspecció. Perquè en l'àmbit de la seguretat, per les característiques pròpies del mercat de la inspecció, que és de demanda obligatòria imposada per disposicions legals i on la qualitat en general no és exigida directament pel client, no és possible optar per un model de liberalització pura, que posaria per davant de l'interès general els interessos particulars i no permetria assegurar la qualitat del servei. Les experiències negatives que hi ha hagut en aquest sentit en altres comunitats autònomes són exemples significatius a tenir en compte i que ens indiquen el camí a no seguir.

Així, el model que la llei proposa i que estem segurs que esdevindrà una nova referència i exemple de modernitat i qualitat a nivell de l'Estat determina el següent. Un règim d'autorització administrativa per als operadors de la inspecció que en permeti l'increment del nombre, mantenint, però, un equilibri entre oferta i demanda i l'establiment d'una competència efectiva entre ells. Un alt nivell de requeriments que hauran de complir els operadors autoritzats, tant pel que fa a la seva competència tècnica i el sistema d'assegurament de la qualitat com pel que fa a la competència professional i a la formació continuada del seu personal inspector. Un estricte règim d'incompatibilitats per als operadors de la inspecció, per garantir-ne la independència en les seves actuacions. Un sistema d'informació connectat en xarxa, amb tots els operadors, que permeti avançar decididament cap a una administració electrònica i la gestió del coneixement en l'àmbit de la seguretat industrial. Objectius com els de l'equilibri territorial i el desplegament mínim per comarques, que en el servei d'ITV s'haurà de traduir en un pla territorial de noves estacions. El servei universal en establir una prestació subsidiària del servei d'inspecció per part de l'Administració en cas de manca o fallida de la iniciativa privada. L'establiment d'una quota màxima de mercat per als operadors del servei d'inspecció tècnica de vehicles i d'unes distàncies mínimes de compatibilitat entre estacions del mateix operador, per evitar situacions de dominància. I l'obligatorietat de la subrogació dels contractes laborals per als nous operadors del servei d'inspecció tècnica de vehicles, en cas de transferència de les autoritzacions. Tots aquests són elements que conté el projecte de llei.

Un altre gran objectiu per a aquest projecte, que persegueix, és la millora de l'eficiència de l'actuació del Govern de la Generalitat en aquest àmbit de la seguretat industrial. És per això que en aquest projecte es crea l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, com un or-

ganisme executor de les polítiques de seguretat industrial de Catalunya, basat en els principis d'autonomia de gestió, control de l'eficàcia i responsabilitats sobre els resultats, seguint una normativa estesa en què un és el qui marca la norma i l'altre és el qui controla l'aplicació de la norma; són organismes diferents.

L'Agència Catalana de Seguretat Industrial en cap cas suposarà un increment de la despesa pública, ja que substitueix els òrgans de l'Administració fins ara competents en aquesta matèria, i ha de donar resposta des de criteris d'eficiència operativa a un nou escenari configurat pel canvi del model concessional, amb un nombre molt limitat i controlat d'operadors, a un règim d'autorització més obert, que comportarà un increment considerable del nombre d'operadors.

En aquest nou model, la gestió del sistema ha de garantir que les noves condicions d'increment de la competència no impedeixin la millora de la qualitat del servei d'inspecció; que les condicions de competència siguin lleials entre els operadors, i l'harmonització dels procediments i dels criteris d'inspecció.

Les línies bàsiques de configuració i de funcionament d'aquesta agència són les següents.

L'agència es configurarà com una entitat de dret públic que ajustarà amb caràcter general la seva actuació al dret privat, llevat de les activitats de control de la seguretat industrial, que inclou la potestat inspectora i sancionadora, en què actuarà d'acord amb el dret públic. Aquest control es durà a terme per personal funcionari de l'agència que tindrà la condició d'autoritat pública.

En segon lloc, els òrgans de govern d'aquesta agència són, seran: el consell rector i la direcció. Serà assistida per un consell assessor com a òrgan d'orientació i consulta.

En tercer lloc, l'actuació de l'agència es portarà a terme d'acord amb un contracte de gestió pluriennal, del qual en derivaran programacions anuals. El control de les seves actuacions correspondrà al consell rector, amb la finalitat de comprovar el grau d'assoliment dels objectius i l'adequada utilització dels recursos assignats.

En quart lloc, el règim de contractació de gestió i administració del patrimoni es regirà per la normativa aplicable a altres administracions públiques.

En cinquè lloc, el control de la gestió econòmica i financera de l'agència correspondrà a la intervenció general i es realitzarà sota les modalitats de control financer permanent i auditoria pública. El control financer permanent el farà la intervenció delegada, sota la dependència funcional de la intervenció general.

En sisè lloc, l'agència disposarà d'una relació de llocs de treball pròpia, i el seu personal estarà integrat per: personal funcionari de la Generalitat de Catalunya, que ocuparà els llocs de treball que comporten l'exercici de potestats públiques, i personal laboral, seleccionat per l'agència mitjançant proves selectives convocades a l'efecte i d'acord amb els principis d'igualtat, mèrit, publicitat i capacitat. En tot cas, el personal que estigui ocupant llocs de treball en serveis que s'integrin a l'agència, en el moment de la seva constitució, mantin-

drà la seva condició de personal funcionari, amb independència del caràcter específic del lloc de treball que li sigui assignat.

Per finalitzar, voldria deixar clar que aquest Projecte de llei de seguretat industrial constitueix el marc jurídic general que ha de regular la seguretat industrial a Catalunya, però no inclou la normativa específica per a cada tipus d'activitat, instal·lació o producte que és objecte dels anomenats «reglaments tècnics de seguretat industrial», que no es modifiquen en aquesta nova llei.

Els requeriments tècnics obligatoris, les inspeccions necessàries, el règim de periodicitat, les inscripcions i anotacions als registres establerts, amb les seves taxes corresponents, vénen fixats pel conjunt de reglaments tècnics de seguretat industrial existents; molts d'ells –el règim d'accidents greus i quasi tots els de la seguretat de productes, per exemple– són de caràcter europeu i aquesta llei no els toca, no els canvia.

Això vol dir que per a les empreses, siguin fabricants o usuàries d'instal·lacions o productes industrials, aquesta llei és una llei neutra, completament neutra des del punt de vista de requeriments tècnics –no n'hi ha ni un més dels que hi havia, ni un menys– que han de complir les activitats, instal·lacions i productes, també des del punt de vista fiscal. No ho ha de ser ni des del punt de vista de la seva capacitat d'elecció dels operadors de la inspecció, ni del de la qualitat dels serveis d'inspecció, ni del de l'eficiència de l'actuació de l'Administració. Perquè –i com no pot ser d'una altra manera– el resultat final en què aquest nou model s'ha de traduir i que l'ha de justificar ha de ser el de millorar la seguretat industrial a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula ara, per a la defensa de la seva esmena a la totalitat, en nom del Grup Popular, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, aquest projecte de llei, l'esmena a la totalitat del qual defensem en aquest moment, té un objectiu principal, que és resoldre el règim jurídic pel qual es regeixen les entitats que realitzen per compte de l'Administració les inspeccions d'instal·lacions i aparells industrials, i també els vehicles.

Aquests serveis es realitzen externalitzadament des de 1986, via concessió; en situació, en el cas de les inspeccions a vehicles, monopolística; en situació, en el cas de les inspeccions d'instal·lacions, duopolística. Tot i que pel que fa a les inspeccions de vehicles hi han dues empreses, la no-concurrencia territorial fa que en la realitat acabi sent una pràctica monopolística.

La història per la qual ha passat la voluntat del Govern, l'actual, l'anterior i l'anterior, respecte d'aquestes concessions és interessant, i creiem també que és indicativa. El setembre del 2003, a punt d'un esdeveniment al

Parlament de Catalunya, el Govern, el darrer Govern de Convergència i Unió, fa una pròrroga de les concessions de vuit anys. Pocs mesos després, l'agost del 2004, el tripartit 1.0, decreta la nul·litat d'aquestes pròrrogues, amb una clara voluntat –així s'expressa– de «liberalitzar» –entre cometes– la prestació d'aquests serveis. Durant la legislatura passada s'intenta aprovar una llei de seguretat industrial que no arriba a bon terme, i el setembre del 2006 s'acaben les concessions, però prèviament, el mateix juliol del 2006, en el darrer Ple de la legislatura, s'aprova una llei que provoca una nova pròrroga fins que s'aprovi la llei que avui debatem.

Per tant, el que està en debat és el model de prestació d'aquest servei públic. I, al nostre entendre, hi ha dos models possibles: el monopolístic, que és el que va aplicar l'anterior Govern de Convergència i Unió, o el de lliure competència, amb garanties, que és el que defensem el Partit Popular. Garanties de quin tipus? Garanties de qualitat, garanties d'abast territorial i garantia de servei als ciutadans.

Hi han dos models i un projecte de llei, el projecte de llei del Govern, que ben bé no se sap si va o ve. D'un costat, el primer Govern decreta la nul·litat de la pròrroga decretada per l'anterior Govern de Convergència i Unió amb l'objectiu, compartit pel nostre grup, d'obrir aquests serveis d'inspecció a la competència. Però, de l'altra banda, el mateix Govern legisla, sota aquest pretext, amb tantes limitacions que a la pràctica no se sap si hi haurà o no competència, perquè ho acabarà decidint el Govern per decret. «El Govern es reserva la facultat d'establir un nombre màxim d'organismes de control» –literal del projecte de llei.

Aquesta indefinició, aquesta inadequació del que es diu al que es fa, és ja per si sola motiu de l'esmena a la totalitat que defenso en aquesta intervenció. Però hi ha més, perquè la llei, fins ara justificada, inclou altres prescripcions, com bé ha citat el conseller, que al nostre entendre no estan suficientment justificades. Diu el preàmbul –també s'hi ha referit el conseller– que la pretensió d'aquest projecte de llei és que reguli «en un únic text tota la matèria de seguretat industrial establerta en diverses normes». El conseller deia: «Aquest és el marc jurídic general que ha de regular la seguretat industrial a Catalunya.» Doncs, es queda amb la pretensió, es queda absolutament amb la pretensió, perquè la llei no introdueix cap nou precepte que faci preveure una millora de les condicions de la seguretat industrial. Vostè ho expressava dient: «És una llei que és neutra, no s'hi introdueix absolutament cap nova exigència.» I jo hi afegiria «tècnica», perquè, en canvi, sí que s'hi afegixen nous tràmits, sí que s'hi afegixen nous informes, sí que s'hi afegixen nous elements de coordinació que han de coordinar els que ja coordinen; complica tramitacions d'activitats, d'instal·lacions industrials, però també desenvolupaments urbanístics, sense aportar absolutament cap nou valor a la seguretat industrial. Constitueix, en canvi, una nova trapa al desenvolupament econòmic de Catalunya.

I vostès poden dir: «Això ho diu el Partit Popular.» Sí, ho diu el Partit Popular, però no som els únics; també els ho diu el Consell de Treball, Econòmic i Social de

Catalunya en el seu dictamen, però també els ho diu el mateix Departament d'Economia i Finances, també els ho diu la Direcció General de Protecció Civil i també els ho diu la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments. I una mostra de què efectivament això és així és la necessitat d'introduir en la mateixa llei un article dedicat a l'expressió de les lleis i de l'aplicació concurrent de la llei amb altres lleis que, òbviament, tenen un «solapament» de competències amb la que estem debatent avui. Per tant, aquest intent de regular en un únic text tota la matèria de seguretat industrial queda en això: un intent, i un nou motiu de pèrdua de competitivitat de l'economia catalana.

Com que no n'hi havia prou, el projecte de llei crea també una nova agència, l'Agència Catalana de Seguretat Industrial; agència que, a més a més, no tindrà totes les competències sobre seguretat industrial, sinó que hauran de ser compartides amb competències d'altres departaments. Des del nostre punt de vista –i ja ho varem dir en la legislatura passada, en l'anterior projecte que va decaure, precisament, de legislatura–, nosaltres no estem d'acord en la creació d'una nova agència. I en aquest cas, de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, no creiem que sigui necessari no creiem que sigui imprescindible... És més, i els ho puc avançar: fa pocs minuts el nostre grup parlamentari ha registrat una proposició de llei de reforma de la Llei de finances públiques per tal d'ordenar la quantitat d'ens, organismes i agències dependents del Govern de la Generalitat per tal de fer més transparent, per tal de simplificar l'Administració de la Generalitat. Per tant, en aquesta línia nosaltres no creiem que sigui necessària la creació d'una agència de seguretat industrial. Tampoc no ho diem nosaltres sols; també els ho diu el Consell del Treball, Econòmic i Social, o també els ho diu, per exemple, Comissions Obreres.

Finalment, hi ha encara un altre aspecte que no ens satisfà: la política de taxes. Es fixen –i això també va ser molt debatut durant la legislatura anterior– dues taxes: una per a l'autorització dels organismes de control i una altra per a les estacions d'ITV. La primera, de 104.000 euros; la segona, de 20.500 euros. Enguany a la memòria ja estan plenament justificades fins a l'últim cèntim, aquestes taxes, però, que es divideixen en dues parts: en el cas dels organismes de control, els 4.000 euros per un costat i els 100.000 per un altre; en el cas de les inspeccions o les estacions d'inspecció tècnica de vehicles, els 500 per un costat i els 20.000 per un altre.

I em referiré a aquests 100.000 i a aquests 20.000, que és el preu que s'obliga a pagar a les empreses que resultin autoritzades a prestar aquest servei per utilitzar un programari informàtic que els subministra l'Administració de la Generalitat. Nosaltres no estem d'acord amb aquest procediment; no hi estem d'acord. Creiem que el procediment ha de ser diferent; ha de ser el d'establir uns criteris, ha de ser el d'establir uns mínims, ha de ser el d'establir uns paràmetres que han de ser els que han de complir els programaris informàtics que han d'utilitzar les empreses autoritzades a la prestació d'aquest servei. I, a partir d'aquí, buscar en el mercat els productes adequats o encarregar al mercat els productes adequats que compleixin aquests requisits. I no hi ha

d'haver absolutament cap problema de compatibilitat; es tracta que es compleixin els paràmetres que el departament estableix. Però, d'aquesta manera, també es dona un impuls a un sector, que és el de les noves tecnologies i, concretament, el del *software*.

En resum, podem afirmar que hi han quatre motius, que són els que he exposat, per presentar aquesta esmena a la totalitat: la indefinició del nou règim jurídic de les inspeccions industrials de vehicles; la sobrelegislació i més burocràcia –traves a la competitivitat de l'economia catalana–; la creació, innecessària al nostre entendre, de nous organismes, i un ús abusiu de la figura de les taxes.

Per aquests motius, demanem la devolució d'aquest projecte de llei al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar l'esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, senyor secretari d'Indústria, senyor Soy... Celebro, honorable conseller, que hagi començat la seva intervenció citant l'article 110.2 de l'Estatut per justificar l'oportunitat competencial d'aquesta llei, i ho celebro especialment perquè, segons les esmenes del senyor Montilla presentades a Madrid després del 30 de setembre del 2005, aquest article s'havia de suprimir. Per tant, doncs, ho celebrem.

Bé, sense dilació, passo a explicar els motius pels quals Convergència i Unió ha presentat l'esmena a la totalitat del Projecte de llei de seguretat industrial. El primer, perquè el model aplicat per Convergència i Unió s'ha demostrat que era un bon model; un bon model malgrat les crítiques i les denúncies reiterades de tracte de favor cap als operadors que es van rebre dels partits que actualment formen el Govern. I per què el nostre model concessional de seguretat industrial era bo? Doncs perquè, primer, permetia un control de preus per tal que no s'abusés dels usuaris i perquè permetia un control exhaustiu de la qualitat del servei per part de la Generalitat pel fet de fer-lo recaure en pocs operadors.

Aquests factors per nosaltres són importants, perquè passar la ITV o la inspecció tècnica de certs aparells esdevé un cost econòmic, uns costos de temps i, potser, uns costos de reparació del producte industrial; obligació que, en cas de liberalitzar el servei, des de Convergència i Unió s'entenia que podia obrir la porta a una insuficient qualitat del servei; passar la inspecció a determinats operadors que, a canvi d'una tarifa més elevada, fessin, per exemple, els ulls grossos al servei d'inspecció o que, per competència entre els operadors, es rebaixés la tarifa i, en conseqüència, la qualitat del servei. L'efecte immediat d'aquesta liberalització, per a Convergència i Unió, era, doncs, una reducció de la seguretat industrial a Catalunya, contràriament a l'objectiu que es buscava.

Podem dir a més a més amb orgull que, gràcies al model concessional, Catalunya s'ha convertit en un símbol de qualitat i un referent en matèria de seguretat industrial a Europa. Quin és el model de seguretat industrial que proposa el tripartit? El canvi de govern va precipitar el trencament del model de seguretat industrial que havia endegat Convergència i Unió des del Govern, per dos motius: primer, havia de justificar la seva crítica i desgast al Govern de Convergència i Unió mentre aquests partits estaven a l'oposició. Segon –s'ha dit abans–, s'emparava en la normativa estatal, per empènyer la liberalització del sector, i proposava l'autorització administrativa reglada, justificant així l'anul·lació del model concessional.

És ben sabut que el Tribunal Constitucional va reconèixer que la Generalitat de Catalunya té tot el dret a decidir el model de seguretat industrial i, per tant, tot el dret a decidir quin model d'autorització dels operadors de la seguretat industrial vol aplicar al territori català. Avui, doncs, l'excusa de la normativa estatal ja no hi és i, malgrat tot, el Govern Montilla continua impulsant la liberalització del sector a través d'una autorització administrativa que dóna lloc a certs matisos al que realment s'entén per liberalització. Dit d'una altra manera, opta per la liberalització a mitges o, si es vol, per les concessions encobertes. Així es podia deduir fàcilment, llegint les explicacions donades a la premsa pel secretari d'Indústria, aquí present, fa unes poques setmanes en què ja s'apuntava el nombre de futurs operadors.

En el preàmbul del projecte de llei, el Govern tripartit justifica la substitució del model concessional de Convergència i Unió per un model d'autorització administrativa, ja que es considera convenient –llegeixo textualment– «un règim que permeti una major llibertat d'elecció de les persones usuàries, sense oblidar que l'objectiu bàsic és millorar la qualitat dels serveis i vetllar per la seguretat». Davant d'això ens preguntem: s'aconseguirà augmentar la qualitat del servei? Amb la nova llei, està més garantida la seguretat industrial que en el model implantat fins ara? Què passarà amb els preus? En aquest sentit, Convergència i Unió té els seus dubtes que amb el nou model que es deriva de la llei algú pugui pensar que baixaran els preus de la inspecció i que, al mateix temps, millorarà la qualitat del servei. En segon lloc, no s'acaba d'entendre l'interès del Govern a accelerar la tramitació d'aquest projecte de llei i que fins i tot n'hagi demanat la tramitació per urgència. No s'entén quin sentit té voler aprovar ràpidament la llei si els aspectes de principal rellevància del projecte –que són precisament aquells que marcan les noves regles del mercat– es deixen per a desenvolupaments reglamentaris futurs i sense cap termini que en limiti la dilació.

És en aquesta contradicció que Convergència i Unió fonamenta una de les raons principals de l'esmena a la totalitat. Considerem imprescindible que aquest projecte de llei retorni al Govern i arribi de nou al Parlament només amb les referències imprescindibles a reglaments futurs, amb uns terminis d'aplicació raonables, amb unes quotes de mercat amb les quals ens puguem fer una radiografia del mercat derivada de la nostra normativa i amb un pla territorial d'estacions d'inspecció tècnica de vehicles conegut i consensuat com a mínim.

Curiosament, Esquerra Republicana, que justificava el «no» al primer projecte de llei de seguretat industrial –ho feia pel desplegament reglamentari–, la mateixa Esquerra Republicana ens presenta un nou projecte –evidentment en nom del Govern– de llei que no esmena aquella mancança. Això és d'una gran incoherència, considerem nosaltres, no?

Per tant, davant de tota aquesta situació, què és el que realment passa? Doncs, miri, conseller, nosaltres estem convençuts que el que vol el Govern són les mans lliures. Quan Convergència i Unió presenta l'esmena a la totalitat també ho fa pel fet que, si no la presentés, estaríem donant un xec en blanc al Govern; el Govern tindrà les mans lliures per fer el que vulgui en aquest mercat de la seguretat industrial.

El projecte de llei que ens presenta el Govern, llegit a fons, de fet, no ens diu gaire res. No és, de fet, ni una declaració d'intencions, perquè, llegint-lo atentament, no podem saber quina intenció realment tenen; també s'ha dit abans. Tot allò que és rellevant, tot allò que hauria de dir una llei de seguretat industrial, el Govern ho deixa en mans de decrets futurs, de manera que el Parlament no hi pugui dir res, de manera que sigui només el Govern qui marqui les regles.

Fins a onze desplegaments reglamentaris hem pogut trobar en el projecte de llei, podria citar-li tots els articles, fins a onze desplegaments reglamentaris. Fins i tot vostè quan intervenia parlava que, en fi, s'hauria de marcar, doncs, un règim d'incompatibilitat dels operadors, per exemple; ho deia vostè mateix. Però, escolti'm, en el règim d'incompatibilitat dels operadors, per exemple, en aquesta llei no sabem a què aténir-nos. Per què? Perquè la llei ho deriva cap a un nou desplegament reglamentari, per exemple, en aquest tema que vostè mateix esmentava, i que no és menor, per cert.

Per tant, l'absència de tots aquests elements fa pensar que la primera voluntat del Govern tripartit no és la liberalització ni el trencament del model concessional, sinó una liberalització a mitges, unes concessions encobertes, i que el que és realment urgent i el primer objectiu del projecte de llei és la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, si no, no es poden entendre tantes corredisses en un aspecte i tan poques en altres.

Com ja ha passat en altres projectes de llei, el Govern té una especial predilecció per crear nous organismes dins de la Generalitat. El senyor Huguet ens deia: «I no pateixin perquè aquest nou organisme no representarà cap increment de la despesa.» Escolti, no hi ha ni un sol exemple, ni un, en cap govern del món, que s'hagi creat una nova agència, un nou organisme, i això així representant una disminució de la despesa, i menys en aquells organismes que d'una forma reiterada crea el Govern de Catalunya, que acostuma a destacar més per l'increment de personal i alts càrrecs que acumulen que no pas per l'eficàcia de la seva gestió.

El dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social. De fet, el dictamen del CTESC ja és en si mateix, honorable conseller, una esmena a la totalitat del Projecte de llei de seguretat industrial. Des de Convergència i Unió es desconeix si els membres del Govern s'han

llegit aquest dictamen preceptiu, no vinculant i previ, però la posició del CTESC respecte a l'avantprojecte és ben clara.

Inicia les observacions generals amb la següent afirmació: «El CTESC entén que la seguretat industrial a Catalunya, en els termes que es postula en el preàmbul de l'Avantprojecte de llei de seguretat industrial, ja està prou garantida a través de la normativa existent.» Segueix dient: «En aquest sentit, la promulgació d'una llei de seguretat industrial com es pretén pot produir un efecte de sobrelegislació.» En termes clars, el CTESC està dient al Govern que no només no és necessària, aquesta llei, sinó que la seva promulgació pot produir efectes de sobrelegislació.

Però no només això, el mateix CTESC diu el següent: «La creació de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, regulada al títol tercer de l'avantprojecte, no té cap justificació com a necessitat de servei. I, en conseqüència, no s'estima necessari crear-la.» Més clar, honorable conseller, no pot ser.

Tercera i quarta consideracions del CTESC, que crec que també val la pena recollir, diu: «Una llei que produeix un cost econòmic que no té prou equivalència amb el nivell de seguretat industrial que pretén introduir», i: «Una llei que regula aspectes productius amb altres purament complementaris, creant una normativa confusa i heterogènia que pot originar efectes contra-productius.»

Bé, aquests són els elements més destacats del CTESC, que, com li deia abans, crec que també en el fons no deixen de ser una esmena a la totalitat; esmena a la totalitat naturalment que ells no poden presentar, no?

I per acabar-ho d'adobar, honorable conseller, estem pendents d'una sentència. Sap el Govern que no estan retirats tots els recursos ordinaris contra l'anul·lació de la pròrroga de les concessions atorgades a aquests organismes de control de la seguretat industrial per part del darrer Govern de Convergència i Unió? Ho sap, això? Sap el Govern que el proper dia 29 de febrer, a dos quarts de dotze, d'aquí a nou dies exactament, està previst que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya voti i falli sobre l'anul·lació de la pròrroga?

El Govern és conscient, suposem, que aquesta sentència, en cas que sigui favorable a aquestes concessionàries, li implicarà una llarga transitorietat, com a mínim fins al 2014 –data màgica per vostès–, en aplicació de la llei que estan a punt d'aprovar o haver-se de fer càrrec d'una indemnització d'allò més costosa.

No creu, el Govern, que hauria estat millor esperar la sentència i actuar en conseqüència? O és que precisament la urgència de la tramitació és motivada per la immediatesa d'aquesta sentència? No creu, el Govern, que ens poden posar en un nou embolic?

Finalment, la percepció, que Convergència i Unió comparteix, que tenen moltes petites i mitjanes empreses que han analitzat com nosaltres a fons aquesta llei és que, d'una banda, tenim un govern que aprova un pla, no fa massa mesos, de mesures per facilitar els tràmits a l'activitat econòmica i empresarial, i intenta, aquest pla,

aquestes mesures, aquestes quaranta-vuit mesures, una simplificació administrativa. Doncs bé, aprova això i ens porta al Parlament un projecte de llei de l'aplicació del qual es derivarà un increment de burocràcia administrativa en lloc de simplificar-la, un projecte de llei que obre la porta a uns increments importants de costos de les empreses, a discreció de la Generalitat, ateses les grans indefinicions del projecte de llei. I això, honorable conseller, en un entorn d'indefensió per part de l'empresari.

Per tant, senyor conseller, en uns moments en què el que necessiten els emprenedors del país és una conselleria, un govern que faci accions i que prengui decisions que generin confiança, es troben amb propostes com aquest projecte de llei que imposa més burocràcia, més control, més costos per a les empreses, més despesa pública i en definitiva –això li ho dic jo– més desànim.

Sincerament, honorable conseller, ja li ho he dit en alguna altra ocasió, el seu departament confon les prioritats. Els temes importants els tenen o bé en parada tècnica, o en reflexions que fa quatre anys que duren, o en el més gran dels desgavells.

I acabo. Conclusió: Convergència i Unió presenta, doncs, l'esmena a la totalitat al Projecte de llei de seguretat industrial pels motius que he exposat. El model de seguretat industrial per a Catalunya en què creu Convergència i Unió no és el model concessional. El projecte de llei que presenta el Govern no és necessari a l'hora de garantir la seguretat industrial a Catalunya, ja que la normativa existent ja fa aquesta funció. La intenció primera del Govern, en presentar aquest projecte de llei, respon a la seva necessitat de justificar la crítica ferotge i de desgast feta contra els governs de Convergència i Unió. L'objectiu principal de la llei –quart– és la creació d'un nou organisme, l'Agència Catalana de la Seguretat Industrial, que, lluny de ser un instrument eficaç i necessari, contribueix a engreixar la maquinària de l'Administració. La nova organització del mercat de la seguretat industrial que presenta el Govern no deixa de ser un model de concessió encoberta. I, com a sisè punt, el projecte de llei presentat deixa les mans lliures al Govern perquè, un cop aprovada la llei, aquest pugui fer el que realment li doni la gana.

Per tots aquests motius, que jo crec que són prou contundents, honorable conseller, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el senyor Uriel Bertran, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor Casadesús, vostè ha fet ara ús del seu torn de paraula, i, clar, tot el que ha dit, si vostès tinguessin un passat neutre, tinguessin un passat lliure de responsabilitats, podrien ser unes reflexions a considerar. Però és que resulta que el

seu passat ni és neutre ni està lliure de responsabilitat. I vostè fa una intervenció sobrevinguda per tal de justificar una sèrie d'actuacions molt més que discutibles que van passar en els seus últims mesos de govern de la Generalitat.

Vostè diu que considera una injustícia la denúncia reiterada al tracte de favor a determinats operadors. És que vostès van prorrogar vuit anys una concessió administrativa, vuit anys!; una concessió administrativa que encara no havia ni finalitzat, perquè finalitzava l'any 2006. És a dir, dos anys abans que s'esgotés una concessió administrativa, vostè la va prorrogar vuit anys, fins al 2014. No sé si és que vostès van ser els premonitors que el 2014 arribaria la independència de Catalunya, i, per tant, van dir: «Miri, fins a la independència de Catalunya, els que han rebut tracte de favor per part del Govern de Convergència i Unió que el segueixin rebent...» (*Remor de veus.*) En tot cas, ho haurien de reivindicar, eh?, amb més energia i més vehemència, que vostès van ser els primers a posar aquesta data, i no fer-ho a través de la pròrroga de concessions administratives, que és una mala manera de fer evidents els objectius polítics dels partits.

Però la qüestió és aquesta. Aquí el que hi ha hagut és un monopoli que no té res de liberal –i això, que ho facin els partits liberals, doncs, clama al cel–; hi ha hagut la pròrroga d'una concessió administrativa basada en el monopoli.

Per tant, escolti, senyor Casadesús, la primera voluntat d'aquesta llei és acabar amb la sospita que l'Administració prorroga concessions administratives que no tenen res a veure amb l'eficàcia –que no tenen res a veure amb l'eficàcia– i que molta ciutadania pensa que sí que tenen a veure amb el finançament de determinats partits polítics. I a aquest dubte que té la ciutadania, que és un dubte raonable, vistos els precedents que hi ha hagut a la política catalana i determinats sumaris que encara estan als tribunals de justícia, s'hi ha de posar fi i s'ha d'acabar. I com s'ha d'acabar? Legislatant, legislatant i desenvolupant unes competències que nosaltres tenim en règim d'exclusivitat.

És a dir, fa tan sols unes hores, algú del seu partit polític, el senyor Homs, venia aquí a reclamar el desplegament de l'Estatut, a reclamar el desplegament de les competències que tenim assignades amb el nou Estatut, i ara que hi ha un conseller de la Generalitat que ve aquí a portar una llei al Parlament de Catalunya per desplegar les competències que hi ha a l'Estatut, vostè diu que això no s'ha de fer, que això és sobrelegislació –que això és sobrelegislació. Bé, després diuen que no legislem. Quan legislem sobrelegislem i quan no legislem hem de legislar, oi? Clar, perquè vostès són els que decideixen quan aquest Parlament ha de legislar i quan aquest Parlament no ha de legislar. Doncs no, això no funciona així.

Vostè diu: «No hi haurà un control sobre els preus.» Escolti, la mateixa llei diu que hi ha uns preus màxims que marcarà l'Administració. La Generalitat de Catalunya determinarà uns preus màxims per tal que l'usuari no hagi de pagar uns preus abusius.

Vostè qüestiona que aquest règim que la llei impulsarà permetrà més llibertat d'elecció a les persones usuàries. Ho diu la mateixa llei: «Les persones usuàries podran optar entre més d'un operador.» Que evidentment aquest operador haurà d'estar autoritzat per la Generalitat de Catalunya? Òbviament, perquè, si no, com aconseguirem controlar la qualitat de la prestació d'aquest servei. Ha d'haver-hi, evidentment, una autorització per part de la Generalitat de Catalunya.

I després..., aquí faré un parèntesi per contestar una cosa que ha dit el senyor Santi Rodríguez que ha estat genial, oi? Diu que cada operador agafi el programari que vulgui i que aquest programari tingui uns paràmetres, no?, lliures, que la Generalitat ja s'hi adaptarà, diu. Escolti, vostès, de programari en saben molt poc (*veus de fons*), perquè és molt complex, és molt... Sí que he escoltat, sí, sí que he escoltat i a més a més ho podran llegir tots els ciutadans, perquè estarà en el diari de sessions. Vostè ha dit exactament això, quan la compatibilitat de programaris és una qüestió molt complicada i molt complexa des del punt de vista tècnic. I, per tant, ha d'haver-hi un sol programari –un sol programari–, que sigui compartit per tots els operadors, de tal forma que l'Administració pugui controlar exactament els paràmetres que vulgui, perquè, si no, és molt difícil –és molt difícil– controlar els mateixos paràmetres si hi ha diferents programaris i diferents circuits d'informació en el sistema.

Miri, jo conec un altre cas, que aquí hi ha alguna analogia, que és el sistema de salut. En aquest moment, no es poden consultar les històries clíniques entre un hospital del Servei Català de la Salut i un hospital de l'Institut Català de la Salut perquè no hi ha un programari que permeti unificar els paràmetres a partir dels quals es pugui consultar aquesta història clínica compartida. I en això ens passaria exactament el mateix: cada operador tindria el seu historial quant a les revisions dels vehicles que van a fer-se la inspecció tècnica, i no seria comparable ni avaluable per part de l'Administració. Per tant, escolti, aquí hi ha una demagògia constant en alguns dels plantejaments.

D'altra banda, ens parla que això no serà un règim de lliure competència, eh?, d'absoluta i lliure competència. Bé, és que aquí fins i tot la teoria neoclàssica de mercats ens parla de les errades del mercat –ens parla de les errades del mercat. I aquí un sistema de lliure competència portaria a una pèrdua clara de la qualitat quant a la revisió dels vehicles a la inspecció tècnica. Per què? Doncs, perquè tots els operadors estarien temptats a rebaixar la qualitat per tal de poder captar més clients, assegurant-los que passaran sense cap mena de dubte la revisió de la inspecció tècnica de vehicles. I per tant, per tal d'assegurar aquesta qualitat, s'han de controlar aquests operadors; ha d'haver-hi un mercat que sigui regulat, un mercat que sigui controlat per l'Administració. I, si vostè consulta la literatura econòmica, veurà que això està perfectament recollit a la teoria neoclàssica, a la qual vostès s'abonen sempre, però amb aquelles excepcions que els interessin, oi?, amb aquelles excepcions que els interessin.

D'altra banda, deia el senyor Eudald Casadesús, diu: «No s'entén accelerar la tramitació.» Ha! Si hi ha una

pròrroga de vuit anys per a una concessió administrativa que han fet vostès, no m'estranya que no entengui que s'acceleri la tramitació. Però és que estem amb una pròrroga escandalosa. És que evidentment que s'ha d'accelerar la tramitació. I és lloable i dignifica aquest Govern de la Generalitat que precisament el que es faci és accelerar la tramitació.

Ens parla de la qüestió de la sobrelegislació, oi?, vostè, atenent a un dictamen del CTECSC. Miri, el dictamen del CTECSC, que parla que podria haver-hi aquest efecte..., nosaltres li hem de respondre que això es tracta d'una competència exclusiva de la Generalitat, que cal desplegar-la, seguint la recomanació, eh?, d'un altre institut, de l'Institut d'Estudis Autonòmics, mitjançant una disposició normativa amb rang de llei. Aquesta competència no estava tan clarament delimitada en el nou Estatut com en l'anterior Estatut. I, per tant, aquí tenim una competència –aquesta vegada està perfectament delimitada– que cal desplegar. La normativa actual es limita a les instal·lacions industrials i no cobreix tot l'àmbit competencial de la Generalitat, que aquesta llei ordena i racionalitza.

D'altra banda, aquesta llei suposa una simplificació administrativa, ja que deroga dues lleis, un decret i quatre ordres –dues lleis, un decret i quatre ordres. I tot plegat ho unifiquem en una sola proposta legislativa, a la qual vostès poden fer esmenes parcials, si volen –a la qual vostès poden fer esmenes parcials. Esperem; de moment només han fet una esmena a la totalitat; ara poden fer esmenes parcials, a partir d'ara. I, per tant, podem veure com anem incloent-hi les seves propostes, si són assenyades i van en la línia de la transparència i de l'eficàcia i de l'eficiència, oi?

Per tant, d'acord amb la Llei 10/2006, el Govern té el mandat de presentar al Parlament aquest projecte de llei en un termini màxim que finalitza el 21 de gener de 2008, que finalitzava el 21 de gener de 2008; per tant, ja anem amb unes setmanes, eh?, endarrerits. Per tant, encara la tramitació d'urgència té més sentit, en la mesura que hem d'accelerar aquesta qüestió.

Després, vostè ens parla que això incrementarà els costos i que això ens portarà pràcticament al tancament del sector industrial del país. Bé, miri, aquesta llei és completament neutra des del punt de vista econòmic. Per tant, és falsa l'argumentació que vostè ha fet servir, i no incrementa el cost econòmic de la seguretat, ni per als usuaris finals –empreses i ciutadans–, ja que no s'augmenten ni en abast ni en quantia les taxes existents, ni per a l'Administració, ja que l'agència no es crea de nou, sinó que es constitueix com una reconfiguració de l'actual Subdirecció General de Seguretat Industrial. El que agafem és un instrument administratiu, que és la Subdirecció General de Seguretat Industrial, per donar-li una cobertura que li permeti actuar amb més agilitat, amb més eficiència i que li permeti incrementar també les competències que el nou Estatut atorga en aquest àmbit. Per tant, tampoc incrementa els costos a les empreses.

El sentit d'aquesta llei s'inscriu en un procés general de canvi en profunditat del model, senyor Casadesús i senyor Rodríguez, i també en la pràctica de la gestió de la

seguretat industrial a Catalunya. Les finalitats són clares, ho repetim: la de millorar la gestió de la seguretat industrial, la de donar més capacitat d'elecció als usuaris i incrementar l'eficiència de l'actuació de l'Administració en aquest àmbit. L'objectiu últim, per tant, és situar Catalunya com una referència al capdavant de les polítiques públiques de seguretat a nivell europeu –a nivell europeu. Gràcies a aquesta agència ens podem posar al capdavant de les polítiques de seguretat a nivell europeu, perquè hi ha la voluntat d'esdevenir un precedent també en aquest àmbit de qualitat. I aquest procés de canvi implicarà tant els operadors externs, proveïdors de serveis d'inspecció, com la mateixa actuació interna de l'Administració.

Per tant, escolti, introduïm més competència entre els operadors privats de la inspecció i donem més capacitat d'elecció als usuaris; incrementem la qualitat a la prestació dels serveis, perquè hi haurà uns programaris informàtics que permetran parametritzar cada un dels passos que s'esdevenen en aquestes inspeccions tècniques de vehicles, i per tant es podran controlar les desviacions respecte a l'estàndard mitjà i a la qualitat mitjana del mateix sistema. I quan hi hagi una desviació en qualsevol d'aquests paràmetres l'Administració hi intervindrà, precisament perquè això no es produeixi. I en aquests moments això no passa, en aquests moments això no està en absolut controlat. Vostè confia que la qualitat sigui la bona en base que hi ha un règim de monopoli, i no té res a veure el règim de monopoli amb el fet que la qualitat realment sigui la bona, no hi té absolutament res a veure. I millora l'eficiència de l'actuació de l'Administració, i ho fem regulant el règim jurídic dels operadors de la seguretat industrial a Catalunya, substituint el règim de concessió administrativa pel d'autorització dels operadors privats proveïdors dels serveis d'inspecció.

L'Agència Catalana de Seguretat Industrial serà l'organisme executor de la política de seguretat industrial de la Generalitat de Catalunya, basat en el model d'agència pública, cosa que no implica cap privatització. Deixem-ho ben clar: el model d'agència pública no implica cap privatització; el que implica és una flexibilització en dotar de més agilitat un instrument públic, reconegut en el dret públic de Catalunya, per tal que es pugui fer amb més efectivitat aquesta gestió del servei.

Per tant, senyor Rodríguez, senyor Casadesús, nosaltres rebutgem aquestes esmenes a la totalitat perquè els arguments que vostès utilitzen no es corresponen en cap cas amb els problemes que vostès detecten, no hi tenen absolutament res a veure; al contrari, precisament els problemes que vostès detecten són els que la mateixa llei reconeix que solucionarà, i que, a més a més, està disposada a fer-ho. I, sobretot, aquí hi ha un pecat original, eh?, senyor Casadesús, aquí hi ha un pecat original que no és el de la poma, sinó que és el d'una pròrroga de concessió administrativa de vuit anys, que algun dia vostès ens explicaran què els va comportar a canvi.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Rodríguez... No, senyor Rodríguez, si vol, té dret a un torn de rèplica de tres minuts; si el vol utilitzar, és ara, no... (*Veus de fons.*) No, no, és ara. Sí, sí, li correspon ara, perquè és en el debat favorable a l'esmena a la totalitat, el torn en contra. Té tres minuts, senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. No, bàsicament perquè s'han posat en boca meva coses que jo no he dit; segurament el senyor Bertran deu estar pensant més en el 2014 que no pas en el 2008, no?

Escolti'm, miri, nosaltres no hem dit que la Generalitat ja s'espavilarà amb els paràmetres que es designin en els programaris ni que hi hagin diversos programaris. No, no, escolti'm, si hagués escoltat bé, hauria sentit que el que nosaltres hem dit és que el que ha de fer la Generalitat, el que ha de fer el Govern és establir uns paràmetres, ha d'establir uns paràmetres, i a partir d'aquí seran les empreses que resultin autoritzades les que busquin en el mercat o encarreguin al mercat la realització dels programaris que s'adeqüin a aquests paràmetres; no que la Generalitat s'espavili a intentar coordinar els paràmetres.

Escolti'm, i no ens digui vostè a nosaltres..., vostès, que precisament són o intenten ser –una cosa són, a vegades, les paraules i altres, les realitats– els defensors que hi hagi pluralitat de *software* informàtic, no em vingui a dir vostè ara que l'argument que nosaltres plantejem no està en línia del que a vegades vostès plantejen.

I una segona qüestió. Nosaltres li hem dit: «Hi han dos models, el monopolístic i el de lliure competència.» Li hem dit: «Nosaltres som partidaris del model de lliure competència *amb garanties*» –aquesta segona part és la que no deu haver sentit–, «amb garanties de qualitat, amb garanties d'abast territorial i amb garantia de qualitat de servei per als ciutadans.» I li he dit: «Hi ha un tercer model, que és el del projecte de llei, que ningú sap si és una cosa o és l'altra, perquè la definició no està en el projecte de llei, la definició estarà en el decret.» I, per tant, no sabem a quin model vostès es refereixen.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Senyor Casadesús, també té la paraula per tres minuts.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Bertran, un parell o tres de consideracions. Miri, jo puc entendre que vostè no estigui d'acord amb els arguments que hem exposat Convergència i Unió per presentar l'esmena a la totalitat; això es comprèn perfectament. Ara, jo li recomano que, tal com he fet jo, es llegeixi de dalt a baix l'informe del Consell de Treball Econòmic i Social, i veurà que és absolutament contundent amb aquesta llei. (*Veus de fons.*) Doncs, si se l'ha llegit, no entenc per què ha fet

les reflexions que ha fet aquí. I, com vostè sap, és un organisme plural.

Segona cosa. Home, miri, vostè ha fet per dues vegades una insinuació que jo crec que és greu i el nostre grup entén que és greu i que no li puc admetre. Per tant, home, si vostè té proves d'algunes de les coses que ha dit, les presenti, i si no, si us plau, calli. (*Veus de fons.*)

Tercera cosa. Home, dona la sensació, quan es parla aquí de l'obertura, de nous operadors, etcètera, que aquí, doncs, en fi, vostès faran una cosa, allò..., la transparència, això que tant els agrada a la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya, la transparència, no? Però, miri, torno a insistir en una afirmació que he fet aquí: jo l'altre dia llegia, no només en un diari, sinó en més d'un, les declaracions que feia el secretari d'Indústria, i jo tinc la impressió que per aquelles declaracions gairebé es podria deduir quants serien els operadors que, a partir de l'aprovació d'aquesta llei, hi hauran en matèria d'inspecció i de seguretat industrial.

I, finalment, m'alegra molt que vostè tingui ganes que el seu model, quan aquest projecte tiri endavant –que espero que tirarà endavant–, esdevingui un referent també –ha fet servir la paraula «també». Suposo, doncs, que en dir «també» és que vostè admet que el model que hi ha hagut fins ara a Catalunya ha estat realment un referent no només en el conjunt de l'Estat, sinó a Europa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Bertran Arrué demana per parlar.*) Senyor Bertran, té la paraula també.

El Sr. Bertran Arrué

Per contestar aquest parell de reflexions que han fet el senyor Rodríguez i el senyor Casadesús.

Miri, la qüestió dels paràmetres; l'he entès perfectament, senyor Rodríguez. El que parlem és que la Generalitat controlarà en temps real –en temps reals– aquesta informació que ens arribarà des de les operadores. En temps real. I per poder exercir aquest control cal un mateix programari. Cal un mateix programari, perquè, si no, és absolutament impossible d'arribar a aquest nivell de coordinació. Per tant, és molt senzill.

I, és més, li diré una altra cosa: no està clar que el sistema que vostè proposa sigui més econòmic. Quasi que li diria el contrari, perquè si uns mateixos operadors utilitzen un sol programari es pot arribar, evidentment, a rebaixar costos..., que no pas pel fet que cada operador vagi contractant, eh?, la creació d'un programari, que això, com vostè sap, és caríssim, perquè no parlem de programaris senzills. Per tant, què millor que hi hagi una cooperació entre els diferents operadors, que hi hagi un sol programari i que el cost d'aquest sol programari es divideixi entre els diferents operadors? Em sembla que això aguanta qualsevol argument d'eficiència de costos.

Respecte al que jo parlava d'aquesta concessió administrativa que s'ha prorrogat vuit anys, miri, és que quan s'explica això a qualsevol ciutadà el primer que fa és

malpensar. I en aquest país n'hem vist moltes, d'històries; que no les hem creat nosaltres, senyor Casadesús, que les han organitzat vostès, algunes d'elles, eh? I per tant, quan hi ha una concessió administrativa que es prorroga vuit anys quan encara no havia ni tan sols acabat, perquè encara li quedaven dos anys més de concessió administrativa, el que fa la gent és malpensar. I sap què volem nosaltres? Que s'acabi la sospita. I ens n'hauria de donar les gràcies, senyor Casadesús, ens hauria de donar les gràcies que el Govern de la Generalitat hagi decidit acabar amb una sospita que té la ciutadania a través d'aquest projecte de llei, amb el qual, si vostès finalment s'hi sumen, contribuïrem també a esvaïr qualsevol ombra de dubte. (*Remor de veus.*)

Per tant, jo no he d'anar enlloc; jo no he d'anar enlloc a denunciar ni a deixar de denunciar res. Jo el que simplement dic és que el sentit comú de la ciutadania és exactament aquest —és exactament aquest.

(*El Sr. Casadesús i Barceló demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Li dono la paraula, senyor Casadesús, per trenta segons, perquè ja no hi ha lloc per a més debat.

El Sr. Casadesús i Barceló

Miri, senyor Bertran, vostè s'ha posat la ciutadania per tres vegades seguides a la boca. En una democràcia, ens hem d'acostumar que la manera que té d'expressar-se la ciutadania és a través del seu vot. I fins avui, malgrat que vostès estiguin governant a Catalunya, el vot ha sigut sempre per a Convergència i Unió des d'un punt de vista majoritari.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Casadesús. Seguim amb el debat. Per posicionar-se en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor...

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor secretari d'Indústria, senyor subdirector general de Seguretat Industrial —senyor Roig—, senyores i senyors diputats, dues petites precisions només abans de començar, perquè no vull entrar en aquesta polèmica: si ho fem en termes de vots, no sempre —si ho fem en termes de vots, no sempre—, i la segona, sàpiguen que aquesta llei, de l'anterior Govern i aquest, l'hem explicat, justificat i avalat sense establir cap relació amb la gestió anterior. Per tant, *excusatio non petita, accusatio manifesta*. (*Veus de fons.*) D'acord. Entrem en aquest tema.

Finalment, un altre cop arriba la tramitació de la Llei de seguretat industrial. Aquesta és una llei amb una aparença aspra i feixuga; molta gent diu que és molt tècnica, i és cert. Però, malgrat aquestes característiques, això no impedeix, sinó més aviat tot el contrari, que sigui una llei altament important per a les persones, de les quals moltes vegades, en aquests debats, ens oblidem; posem més per davant els concessionaris, els operadors, que

no pas l'objecte d'aquesta llei, que és la seguretat de les persones i les instal·lacions.

Del correcte funcionament del model de gestió de la seguretat industrial que establím en depèn que siguin segures activitats que ara no hi parem compte, perquè s'han transformat en habituals. I és bo que sigui així; és bo que no hàgim de viure obsessionats per la seguretat, sinó que ens sentim i ens sapiguem segurs, raonablement segurs, evidentment, ja que tots coincidirem que la seguretat total és un objectiu a assolir però que no existeix. Necessitem poder viure sense tenir el dubte que qualsevol de les coses que succeeixen al nostre voltant, que succeeixen o que es mouen al nostre voltant, són un perill greu per a la nostra vida, per a la nostra seguretat.

Necessitem que hi hagi un seguit de normes que previnguin i mitiguin els riscos que ens envolten; normes i codis de seguretat que molts d'ells tenen, com ha dit el conseller, una dimensió internacional, que acumulen i sintetitzen el coneixement sobre la prevenció, que dissortadament ha estat en molts casos el resultat de l'observació dels problemes que s'havien succeït quan no s'havien pres anteriorment. Per exemple, i ho ha dit el conseller, les normes Seveso 1 i 2, sobre seguretat de les instal·lacions químiques, estan batejades amb el nom de la ciutat italiana que l'any 76 va patir una fuga a la planta de Roche que va afectar 35.000 persones residents a Seveso, Meda, Cesano Maderno i Desio, va produir 447 casos de cremades químiques agudes, 193 casos de cloracne, i va contaminar amb dioxines 1.810 hectàrees de terreny.

No és d'estranyar, i ho entendran perfectament, que aquesta llei també vetlli per la coexistència dels diversos usos del territori, no sigui que aquesta coexistència, si no la regulem, si no l'establím, si no posem normes i condicions, es constitueixi en un problema potencialment perillós per a la salut. Són aquests aspectes de la seguretat industrial que convé tenir presents i que té presents aquesta llei.

Però no solament convé tenir presents les activitats que es desenvolupen a l'interior de les empreses o els seus productes, sinó també algunes altres activitats que es produeixen en el sector serveis —valgui per exemple l'ús de materials radioactius amb finalitats curatives, relacionades amb la salut—, o, evidentment, activitats que també fem els particulars.

Així, doncs, aquesta no és una llei industrial ni industrialista; és una llei amb una forta incidència sobre la vida normal de les persones: activitats habituals i normals, com ara pujar un ascensor, fer funcionar estufes o cuines de gas, calderes o calefactores, gaudir d'una calefacció i refrigeració, d'instal·lacions, circular amb automòbil, connectar i fer servir aparells elèctrics, perquè siguin segures, necessiten l'existència de normes específiques i del seu compliment.

No hi ha perill de sobrelegislació; hem de vetllar per la seguretat, i això requereix normes i el compliment de les normes, i aquesta llei el que pretén és buscar quedar aquest cercle. Necessitem normes, sí, encara que, com no pot ser d'una altra manera, la gran majoria no

seran dictades des de Catalunya, encara que n'hi haurà algunes que també tindran un pes important; valgui per exemple el reglament tècnic de gestió de la baixa tensió. I això és bo, que no totes estiguin aquí, fetes des d'aquí. Si ho poguéssim rebaixar, si tinguéssim aquesta capacitat, si totes ho fossin, es podrien produir dos fenòmens negatius: un, rebaixar en excés les exigències de seguretat, practicant un dúmping que afavoriria l'increment de beneficis empresarials i que ho pagaríem amb accidents, o, per contra, afegiríem condicions addicionals que minvarien la competitivitat de les nostres empreses. Per tant, l'equilibri d'aquestes normatives és evident.

Aquesta llei, doncs, el que planteja també és tenir que la seguretat a Catalunya es farà i hi haurà un sistema públic que farà que les empreses i particulars compleixin les normes. Això és el que defineix aquesta llei, la forma com organitzem la seguretat industrial per fer del nostre un país més segur. Amb aquesta llei es fa un pas endavant en la superació de la provisionalitat i del duopoli existent al nostre sistema de control de la seguretat; duopoli a què s'ha arribat a Catalunya quan després d'externalitzar la inspecció —no ens n'oblidem, les concessions no era un règim de funcionament, era un procés d'externalització de la inspecció del poder públic, de privatitzar aquesta situació—, després d'externalitzar la funció inspectora en matèria de seguretat industrial i de la inspecció tècnica de vehicles però que no es va modificar quan es va liberalitzar el mercat de la seguretat; provisionalitat perquè es van prorrogar les concessions sense modificar el sistema de seguretat industrial més enllà de la durada d'aquestes.

Aquesta és una llei que transita d'un model intervencionista de la concessió administrativa al de la regulació condicionada, que ofereix l'increment de la competència entre operadors i d'un reforç del paper de l'autoritat de la seguretat industrial del Govern; una llei que aprofita i respecta allò que el sector privat ha generat i que ha demostrat una qualitat, però que al mateix temps vetlla perquè l'increment de la competència no faci malbé la qualitat.

És cert que eren possibles altres models, sí. Amb les competències que tenim, amb la sentència del Tribunal Constitucional, podíem fer altres models, però hem triat aquest perquè considerem que és el més adient. Podíem tornar una altra vegada a un règim de concessió, podíem fer-ho, però evidentment aquest tenia els problemes que hem plantejat. Podíem també anar a un model lliberal, d'autorització i un lax control. Hem optat, amb aquesta llei, per un sistema diferent, una autorització condicionada i un control per part dels poders públics sobre la qualitat dels operadors en el mercat de la seguretat; un mercat en el qual han d'intervenir els poders públics per dues raons fonamentals: primer, perquè es tracta de preservar un valor, la seguretat, la seguretat de les persones que li ho exigeixen als poders públics, i també per la mateixa imperfecció del mercat de la seguretat. L'activitat econòmica al voltant de la seguretat surt d'una imposició, d'unes normes per garantir-la; no és fruit de la satisfacció d'una demanda, d'una necessitat per part de l'usuari i el consumidor. Aquests dos elements justifiquen que hi hagi un control addicional d'aquests elements.

De la primera raó, de la mateixa seguretat, es deriva la necessitat de reforçar i modernitzar el paper de la Generalitat de Catalunya. Aquí rau la raó d'ésser de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, que reprèn, recupera, per a l'Administració les funcions que es van externalitzar quan es van fer les concessions, però que ni es van recuperar, ni es van reorganitzar en aquell moment, i que l'evolució legislativa va liberalitzar. No es privatitza, doncs, la gestió, sinó que el que fem és recuperar aspectes que es van privatitzar, i, en aquest tema, treballar-hi amb més eficiència.

La defensa d'un paper actiu, que no exclusiu, del Govern es basa en l'experiència viscuda en altres àmbits de la seguretat, on la liberalització sense control del mercat de seguretat ha conduït a un descens important de la mateixa seguretat, i, si no, vegin l'experiència en el tema de la salut i la sinistralitat laboral.

De la segona raó, la imperfecció del mercat de la seguretat, es deriva una fórmula d'autorització condicionada: en no ser un producte o un servei desitjat, sinó imposat, les regles del mercat no garanteixen aquesta competència. Molts clients cerquen proveïdor que els ofereixin, en un sistema normal, la satisfacció de les seves necessitats, aquí no; aquí es busca el preu més barat, i això va en contra de la qualitat. Per tant, la participació del Govern és altament necessària.

Amb aquestes circumstàncies entendran que nosaltres defensem amb claredat i amb fermesa aquest nou model de seguretat industrial, que té com a objectiu ordenar la seguretat a favor dels ciutadans d'aquest país i fer de Catalunya un país molt més segur.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, la llei que avui admetem a tràmit és un pas més en el compliment de l'Estatut de Catalunya i sobretot en el que són les seves competències exclusives, en tant que a partir del nou Estatut la Generalitat té la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva respecte a la seguretat industrial.

La seguretat industrial fins a dia d'avui s'ha centrat només en el que són les inspeccions i sancions, tant de la ITV com de les activitats industrials. En aquesta nova llei es recull tots els aspectes que tenen relació amb la seguretat industrial i s'hi incorpora la prevenció, que per nosaltres és un element molt important, en tant que estem parlant de seguretat; es té en compte el medi ambient, i al mateix temps també fa una aposta per la formació, tant de les empreses com dels treballadors que treballen en aquest àmbit. Aquests tres elements per nosaltres són importants.

A més a més, aquesta llei, que és el gran debat que hi ha hagut aquí, què fa? Doncs, canvia el règim d'operadors d'inspecció en matèria de seguretat industrial; es substitueix el règim de concessió per l'autorització administrativa, amb l'objectiu de permetre una més elevada capacitat d'elecció dels usuaris.

Però, evidentment, això què vol dir? Doncs que s'obre al mercat. Hi havia, ja s'ha dit, un monopoli, i en l'altre àmbit dues empreses que monopolitzaven tot el mercat i en aquests moments s'obre. Però s'obre no de qualsevol forma, sinó que evidentment es determinen les funcions, requisits i obligacions que corresponen i que han de complir els esmentats operadors.

Nosaltres sabem que la dreta quan es parla de lliure mercat..., doncs, és el seu objectiu, i que per ells com més mercat i menys Estat –i «Estat» vull dir menys Administració–..., doncs, és el seu projecte; per nosaltres no. Per nosaltres..., és cert que es va liberalitzar des de l'any 86, però pensem que han d'haver-hi realment uns controls i que el mercat sol no es pot regular, perquè l'únic que fa és crear injustícies i desigualtats socials.

I és en aquest sentit que nosaltres estem d'acord amb tota aquesta sèrie de requisits que posa aquesta llei, no? I això, per què? Per una cosa, perquè l'objectiu primer no és el mercat, sinó que per nosaltres l'objectiu primer són les persones i és la seguretat d'aquestes persones.

Ho he comentat. L'any 1986 el que es va fer va ser l'externalització de la funció inspectora de la seguretat industrial, i és ara on es dona un nou pas, obrint-ho més però al mateix temps concentrant molt més tota una sèrie de requisits. Perquè si fem una anàlisi de quin mercat o de quin sector estem parlant, nosaltres podríem veure que la demanda d'aquests serveis és obligatòria: les empreses en tenen l'obligació, els cotxes tenen l'obligació de passar-ho. La qualitat, en general, no és exigida pels clients, i al mateix temps la qualitat és inversament proporcional als beneficis empresarials, en aquest sector i en uns altres, però sobretot en aquest sector.

I a més a més, i ja s'ha dit també, en el cas de la ITV hi ha un clar component territorial en forma de monopoli, en el dret de les estacions, que vol dir que hi han llocs on tenen més serveis i llocs on en tenen menys. I, per tant, també, amb aquesta llei, això es vol corregir.

I aquestes característiques del mercat fan que..., la liberalització sense cap restricció és perillosa, ja que genera una tendència a la disminució de la seguretat. En un mercat com aquest, la liberalització sense cap restricció té una tendència a la disminució de la seguretat. I això en què es concreta? Primer, en una insuficient competència professional i elevada rotació dels inspectors. En segon lloc, en una reducció del temps d'inspecció, perquè, clar, si el que vols és fer moltes inspeccions perquè tens més guanys, el temps de la inspecció es reduirà, i, evidentment també, una insuficient inversió en equips i en la seva renovació. Experiències en altres sectors d'això en tenim. I aquesta llei el que fa és un equilibri entre el nombre d'operadors i les necessitats del servei d'inspecció. També fa un establiment de nombre màxim d'operadors, una quota màxima del mercat dels operadors i de les ITV, i aposta realment per un equilibri

territorial que un decret haurà de fer, evidentment, tot el mapa territorial. És en aquest sentit que nosaltres donem recolzament a aquesta llei.

I per portar a terme tot això, què fa? Doncs crea l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. És cert que el Consell de Treball, Econòmic i Social qüestiona la necessitat de la creació d'aquesta agència, i possiblement, des del nostre grup, ens hauria agradat més que fos directament el departament qui realitzés la gestió d'aquests serveis. També és cert que aquesta agència es basa en el dret públic que conviu amb el dret privat i que hi ha una clara separació de qui dissenya les polítiques, que evidentment és el departament, i qui les executa, que és l'agència. Nosaltres el que estarem és observadors de totes les agències que ha creat la Generalitat, veure'n el funcionament i veure'n la rendibilitat.

Amb aquesta agència, què es pretén? Doncs, un millor nivell de qualitat en la prestació del servei a partir d'un sistema de fixació d'objectius, o sigui, l'agència fixa objectius que seran realment controlats i valorats, si es compleixen o no es compleixen. Aquest és un mecanisme de control que a nosaltres ens sembla que és important.

Al mateix temps també s'estableix el control financer de l'activitat econòmica i a estar sotmès a l'auditoria pública. Per això per a nosaltres també és un element important. I, al mateix temps, com a element important ha de garantir la prestació subsidiària en el cas de manca o fallada de la iniciativa privada; vull dir que es dona als operadors privats, però l'agència d'alguna forma garanteix que el servei es doni. I això també ens sembla important perquè és un element d'universalitat del servei.

També cal dir que aquesta llei, aquest avantprojecte ja va estar presentat en la darrera legislatura, que el nostre grup parlamentari va presentar esmenes i que moltes d'aquestes esmenes han estat consensuades. I aquest també és un element més pel qual nosaltres donem suport a aquest projecte de llei. En tot cas, també, en el procés de tramitació i en el procés d'esmenes també veurem, doncs, com podem millorar alguns aspectes d'aquesta llei.

Nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat. Estem completament d'acord en com es planteja tot el tema dels operadors, i, en tot cas, en el tema de l'agència, doncs, pensem que en podem continuar parlant.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, se somete a debate el Proyecto de ley de seguridad industrial de Cataluña y la primera pregunta que cabe hacerse es si es conveniente contar con una ley que se ha definido como completa o integral que incluya todos los aspectos relacionados con la seguridad industrial. Nosotros creemos que, a

pesar de lo que dice el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, entendemos que no es una mala opción, puede ser una buena medida, siempre que fuera una buena ley. Sobre eso, ya tenemos más dudas como ahora pondremos de manifiesto.

¿Es realmente competencia de la Administración valorar el riesgo que en la actualidad suponen muchos elementos técnicos que afectan a los ciudadanos en su conjunto y a los operarios y a las empresas en particular? Nosotros entendemos que sí, y de ahí que conceptualmente, filosóficamente nos parezca afortunada la definición de la seguridad industrial como un servicio público de interés general. En este sentido creemos que es una buena definición.

¿Una regulación completa? Sí, pero no al margen de la regulación estatal. Otra vez, volvemos a la necesidad de incidir en el margen de la competencia exclusiva... Es un tema que estaba bien tratado y que, en realidad, no aporta nada hacer hincapié en la necesidad de la competencia exclusiva, puesto que creemos que es necesaria una buena coordinación con la Administración del Estado. Y aquí se plantea en el preámbulo, de una manera a nuestro juicio excesiva e innecesaria, el carácter cerrado, el carácter exclusivo... Se habla de que la competencia en materias de seguridad industrial estaba mediatizada por la referencia que hacía en el anterior Estatuto a: «Sin perjuicio de lo que determinen las normas del Estado por razones de seguridad, sanitarias o de interés militar.» ¿Tanto costaba decir que esa normativa completaba la normativa catalana?

En definitiva, no entendemos que se pueda calificar como perjudicial un subsistema catalán de un sistema estatal de seguridad industrial, como aquí venimos defendiendo con reiteración.

En todo caso, únicamente sometemos a consideración de que éste es uno de los preceptos que está ahora mismo..., el artículo 139.1 en relación con el artículo 110.2 del Estatuto de autonomía, es uno de los preceptos que está recurrido ante el Tribunal Constitucional por el Defensor del Pueblo y por el Partido Popular –creo recordar– y que, en todo caso, veremos cómo queda definitivamente regulada esta materia a raíz de la sentencia del Tribunal Constitucional.

Esta ley, es cierto, fue ampliamente debatida en la legislatura anterior. Y precisamente fueron, podemos decir –y que nadie se ofenda–, las miserias de la política, esto es el juego de los intereses partidistas los que hicieron imposible su aprobación para desespero del bipartito. No deja de ser sarcástico, *conseller*, que el partido que fue corresponsable de que no se aprobara en su momento la ley de seguridad industrial hoy tenga que presentar un proyecto realmente similar al que, en su día, dejó de aprobarse entonces, y que dio lugar a lo que podemos definir como la salida de emergencia de la Ley 10/2006, que, entonces, surgió precisamente para dar cierta solución al tema de las concesiones.

Éste, el aspecto nuclear, que realmente vemos que es el que está siendo objeto del debate principal a lo largo de la exposición, de si concesión o autorización es el

aspecto digamos que fundamental de la ley en lo que venimos a definir.

A nosotros nos parece adecuado el cambio del régimen jurídico de la concesión a la autorización, porque hemos defendido el carácter de servicio público de la seguridad industrial. Pero no hemos de negar que la nueva regulación nos deja un sentimiento agridulce y nos produce cierta inquietud. Si todos tenemos presente que el régimen de concesión o las prórrogas de la concesión dieron lugar, en su momento, a beneficios o lo que se puede entender como beneficios a determinadas empresas y que hoy han sido de una manera vehementemente defendidos por los gobiernos que dieron lugar a las concesiones, tampoco nos parece adecuado el régimen de autorización que se ha definido aquí como condicionado, puesto que la norma en blanco que podemos decir que regula el actual modelo que prevé el proyecto de ley nos parece excesivamente discrecional. El hecho del establecimiento de un número máximo de autorizaciones para actuar en Cataluña, sinceramente, creemos que es lo suficientemente laxo para permitir al Gobierno de turno utilizar las mismas vías que en su día han sido objeto de crítica en esta cámara. De ahí que entendamos que se ha de concretar más. Y se ha de perfilar más y se han de abrir un poquito las manos, aún cuando, realmente, el régimen adecuado, el régimen jurídico adecuado sea la autorización. En la fase de enmiendas, haremos las propuestas oportunas para que la sospecha se aleje del Gobierno en esta materia, y es conveniente que así sea.

Podemos decir que el otro elemento estrella del Proyecto de ley de seguridad industrial es la creación de la Agencia Catalana de Seguridad Industrial. Tienen un vicio, que es la creación de agencias. Yo quiero decir que, en el poco tiempo que llevo en la cámara, ya empiezo a contar con los dedos de la mano –y ya me empiezan a faltar– la cantidad de agencias que hemos creado en poco más de un año. Su departamento es un especialista en ello.

Creemos que, a lo mejor, no era necesaria, efectivamente, la creación de la agencia y con el mantenimiento de la subdirección general, puesto que si vamos substituyendo subdirecciones generales o direcciones generales por agencias de una manera sistemática, ¿en qué va a quedar el Gobierno de la Generalitat al paso que vamos?

Creo que realmente es excesivo –y ahí sí que estamos de acuerdo con el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. En todo caso, alerta sobre la creación de un macroorganismo. El ámbito de competencias y de funciones y de actividades que ha de realizar la Agència Catalana de Seguretat Industrial es enorme. Podemos decir que mastodóntico, a nuestro juicio. El listado de las funciones y el listado de las actividades, realmente, genera la existencia de un macroórgano que va a otorgar autorizaciones; controlar actividades de organismos de control, de las inspecciones técnicas; aprobar protocolos e instrucciones de actuación; otorgar autorizaciones a personas físicas que intervienen en la instalación, reparación o mantenimiento de instalaciones en puntos industriales; ejercer la potestad de sancionarlos... Una retahíla impresionante que acaba con un elemento que a nosotros nos parece especialmente conflictivo: «cual-

quier otra actividad de la Administración que tenga la Generalitat en materia de seguridad industrial».

Yo creo que esa puerta va a abrir camino al conflicto, al conflicto con otros departamentos, y de ahí que el hecho de que, aún cuando en el consejo rector previsto en la agencia, en el proyecto de ley se contemple, efectivamente, la presencia de los responsables del Departamento de Energía, consumo, protección civil, medioambiente, calificaciones profesionales, materia urbanística, salud, prevención de riesgos laborales, es decir, todos designados por usted, por cierto –bueno, si es usted *conseller* entonces, que sea encargado de designar los nombramientos–, pero todos designados por el *conseller* encargado de Industria.

Creemos que, a lo mejor, sería conveniente que cada departamento hiciera la propuesta aún cuando la tramitara, pero no es así, sino que el que hace la propuesta de los responsables de cada uno de estos departamentos va a ser el *conseller* de Industria. Nos parece, a nuestro juicio, excesivo este tema.

Hay un aspecto, un último aspecto que nos parece también mal enfocado en el proyecto de ley, en la medida en que puede generar de alguna manera algún tipo de discrecionalidad o exceso.

El hecho de que la regulación de la potestad sancionadora sea exclusivamente de la agencia y la implantación..., la ley establece los tipos y las infracciones, pero la regulación de la potestad es competencia de la agencia. Pero, a su vez, la recaudación de las sanciones es uno de los recursos económicos de la agencia. Nos tememos que a lo mejor, al estar precisamente con carácter finalista destinado como uno de los recursos de las sanciones, de la recaudación de las sanciones a la agencia, pueda dar lugar a excesos o arbitrariedades a la hora de la aplicación de la potestad sancionadora, y, de ahí, establecería el máximo de cautelas al respecto.

A la vista de todo lo manifestado, entendiendo y resumiendo que no hace falta que sea completa, no tengamos tanta desconfianza con la Administración del Estado, con la legislación estatal. Aquí se ha hecho referencia, por parte del diputado Rañé, la conveniencia a veces de existencia de marcos superiores, precisamente, para evitar la discrecionalidad y la arbitrariedad. No es necesario blindarlo todo, *conseller*, de verdad, no hace falta.

En todo caso, y atendiendo a la necesidad de un proyecto integral y completo, nosotros nos abstendremos por las cautelas establecidas, y tampoco por establecer..., creer que deba rechazarse de plano el proyecto de ley.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han tingut 60 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions... (Pausa.) Perdó. Senyor Bosch? (Pausa.) Seixanta-vuit vots en contra.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la independència de Kosovo (tram. 317-00125/08)

Per formular la primera... (*remor de veus*) –si les senyores diputades i els senyors diputats ho permeten...–, donem la paraula a l'il·lustre senyor Alber Rivera, del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. En aquests darrers dies i avui mateix en aquesta cambra el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana han votat a favor de tenir un debat sobre una proposta de resolució precisament sobre la independència unilateral proclamada a Kosovo. A nosaltres ens agradaria saber quina és la posició del president del Govern, del president del Govern de la Generalitat, sobre aquest tema ja que hem vist contradiccions importants entre el que diuen els grups que donen suport a la pròpia presidència i la presidència del Govern espanyol, que, tot sigui dit, són de les mateixes sigles polítiques que el president de la Generalitat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, si no he entès malament, el que hem votat aquest matí és si s'ampliava l'ordre del dia –amb una proposta de resolució, per cert que té data del 29 de novembre, si no m'equivoco–, no altres temes als quals vostè fa referència, que són coses molt serioses.

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Precisament, senyor Montilla, com que són molt serioses, vostè, com a president de la Generalitat, n'hauria de parlar i explicar la seva posició als ciutadans de Catalunya.

Jo..., llegint les declaracions de la senyora De la Vega, que és la vicepresidenta del Govern, membre del Partit Socialista Obrer Espanyol, del qual vostès són socis –són del mateix partit–, aquí mateix s'ha subscrit una..., com una proposta del mes de novembre, on precisament es demanava aquest reconeixement, a l'àmbit internacional, de la independència, aquest reconeixement a Kosovo.

Efectivament, són temes molt seriosos, perquè el seu grup o els grups que li donen suport com a Govern no en parlin amb frivolitat, no en parlin ni brindin, ni facin brindis per cap qüestió tan important de rellevància internacional.

Aquí el que està succeint és una cosa, que és que grups d'aquesta cambra, que no som del Partit Socialista ni estem al Govern d'Espanya, estem sent més lleials al mateix Govern de l'Estat que els seus socis i que vostè mateix.

Aquí, el que està succeint és que hi han grups que tenint un sentit d'estat..., i que respectem el que un govern, encara que no sigui del mateix color polític, encara que no sigui de les mateixes sigles..., s'ha de fer. I els seus socis de govern, els senyors d'Esquerra Republicana, vostè mateix, amb aquesta situació que cada dia voten separats, i, en aquest cas, els senyors de Convergència i Unió, lògicament, defensant la seva posició, han portat en aquesta cambra una proposta que, com vostè deia, no és seriosa.

I ara el que li demano és que sigui valent i contesti als ciutadans de Catalunya què pensa el president de la Generalitat sobre aquesta qüestió. És prou important i ens agradaria que ens tranquil·litzés dient que el que diuen els seus socis de govern o el que se sent des de les seves files no és res més que la darrera sortida de to dels seus socis.

Aquí, el que està succeint, ho torno a dir, és que hi han partits que tenen respecte i lleialtat per l'Estat i pel Govern de l'Estat. La senyora De la Vega deia que no aprovava aquesta declaració, ho deia el senyor ministre d'Exteriors, de qui vostè va ser company, i en canvi els grups que hi donen suport signen aquest aval a la independència.

El president

Senyor Rivera, gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, li torno a dir que vostè està parlant d'una proposta de resolució que té una data i que a més a més vostè està tergiversant i l'està traient de context.

Escolti, està bé que doni suport al Govern de l'Estat, potser li ho agraeixen..., d'aquest Govern de l'Estat que vostè diu que no sap si en som socis o si som del mateix partit. També li aniria bé saber que el PSC i el PSOE són dos partits diferents. Si va al registre del Ministeri de l'Interior, ho veurà: des de l'any 78, no des d'ara. Per tant, benvinguts a aquest descobriment que vostè ha fet, senyor Rivera.

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta...

———— **Pregunta**

al president de la Generalitat sobre els projectes del Govern de la Generalitat per a potenciar el transport ferroviari els propers anys (tram. 317-00126/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt honorable president, avui ha arribat l'AVE a Barcelona. De fet, fa uns dies ja ens havia portat la ministra de Foment, Magdalena Álvarez, en el que desitgem que hagi estat el seu darrer viatge a Barcelona com a ministra. Ara caldrà unir Barcelona amb la resta d'Europa i no oblidar els catorze accidents laborals mortals que les obres han provocat.

Però avui el meu grup parlamentari vol parlar no de l'AVE, sinó de rodalies i regionals de Renfe i de l'aposta pel tren convencional. Els usuaris de rodalies i regionals han patit durant molts mesos el mal funcionament del servei. Les obres de l'AVE han estat la gota que ha fet vessar el got, però no han estat l'única causa. El motiu principal és la manca d'inversió de l'Estat a Catalunya en rodalies i regionals al llarg de molts anys. L'AVE ha rebut el 97 per cent de la inversió en ferrocarril, quan representa el 3 per cent de viatgers. Rodalies i regionals, el 3 per cent d'inversió, quan transporten el 97 per cent de viatgers. L'AVE arriba a Madrid en dues hores i tres quarts; la manca d'inversió fa que el tren convencional trigui una hora i mitja per anar de Barcelona a Vic, i tres hores, onze minuts per arribar a Puigcerdà. I els usuaris de rodalies porten anys patint les aturades de trens entre l'Hospitalet i l'estació de Sants i la manca d'accessibilitat a algunes estacions.

Diverses entitats socials han iniciat una campanya anomenada «Ara rodalies», exigeixen, com ha fet el meu grup parlamentari aquí i a Madrid des de fa anys, que es doni la volta a les prioritats i s'aposti pel transport públic i en concret pel ferrocarril. La gent té dret a arribar a la feina i després tornar a casa amb puntualitat i comoditat. Però el tren també és fonamental per al transport de mercaderies. Un exemple: el nou tren que uneix la Seat amb el port de Barcelona evitarà la circulació de 25.000 camions i l'emissió de set-centes tones de CO₂ cada any.

El seu Govern ha rebutjat una proposta insuficient del Govern de l'Estat sobre rodalies i n'ha exigit el traspàs en condicions. El futur pacte nacional d'infraestructures és un bon moment per consolidar la prioritat del tren, sigui de Renfe o de Ferrocarrils de la Generalitat, com a tret distintiu d'un desenvolupament sostenible per al nostre país. Per això, president, volem conèixer els projectes del Govern per potenciar el ferrocarril els propers anys.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que l'arribada de l'AVE és avui a Barcelona una bona notícia per al país, no?, però alhora crec que el primer que s'ha de deixar clar a la ciutadania és que aquest Govern no ha deixat de treballar ni un dia en els serveis ferroviaris pel fet que s'estiguessin fent les obres de l'AVE per arribar a Barcelona, no? S'ha fet i es continuarà fent i com a prova d'aquesta determinació alguns exemples. El Govern va presentar les bases del pacte nacional per a les infraestructures, com vostè coneix, que pretén consensuar les grans actuacions que necessita el país també en infraestructures de transport i de manera molt significativa en transport ferroviari.

Ens trobem en execució del perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell, són pràcticament 300 milions d'euros. A Terrassa, 321 milions d'euros. També, a més a més de diverses obres licitades a Barcelona pel que fa al metro vostè sap que tot just fa uns dies ha començat a funcionar l'anomenat metro del Baix Llobregat amb una freqüència en aquest cas que precisament el converteix en això, en un metro, des de Martorell fins a Barcelona, i també des de Manresa i Igualada, amb una inversió molt considerable. També, al mes de gener, ha començat a funcionar precisament el ferrocarril, a què vostè fa referència, per donar servei a la Seat fins al port. I a més a més també estem treballant en altres línies de futur, com vostè sap, que són perquè siguin una realitat: la nova línia de Castelldefels - Cornellà, la línia orbital, l'eix transversal ferroviari o el desdoblament de la de Vic - Barcelona a la qual vostè feia referència.

A més a més jo crec que la disposició addicional tercera de l'Estatut això ho possibilita. Precisament, la

setmana passada la comissió que està treballant aquests temes va acordar recursos addicionals de la disposició addicional, destinar 250 milions a inversions ferroviàries. I a més a més també aquestes darreres setmanes s'han autoritzat i licitat per part de l'Estat la plataforma de connexió ferroviària entre el corredor mediterrani i l'alta velocitat, el soterrament de la línia convencional i els accessos a Sants, i la primera fase de la variant de Figueres que ha de permetre connectar la via de Portbou amb la secció internacional Figueres - Perpinyà. I avui mateix, precisament, l'Adif ha adjudicat els dos trams que quedaven pendents de l'AVE, el de Sagrera - Nus de la Trinitat i el pas per Girona.

Podria seguir, però abans crec que vostè sap que també estem treballant en altres temes que són fonamentals com...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...aconseguir un bon traspàs de la titularitat del servei de rodalies.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el traçat de l'AVE al pas per Barcelona (tram. 317-00124/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en el darrer Ple la cambra va decidir instar el Govern d'Espanya per tal que modifiqués el traçat del túnel de l'AVE al seu pas pel centre de Barcelona. Aquest matí, com vostè deu saber, l'Ajuntament de Barcelona ha decidit també aprovar una resolució per tal de modificar el traçat de l'AVE al seu pas pel centre de Barcelona, perquè no passi pel costat de la Sagrada Família, i en aquest sentit, el que m'agradaria saber és quina actuació tindrà vostè com a president de la Generalitat per defensar allò que va aprovar aquest Parlament i allò que ha aprovat l'Ajuntament de Barcelona davant del Govern d'Espanya.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, donar compliment al que preveu l'article 140.3 del Reglament

del Parlament de Catalunya, com no pot ser d'una altra manera.

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera Bellés

És a dir, senyor president, no pensa fer res. Això és el que ens acaba de dir, no? Perquè vostè sap que aquest Parlament... (*veus de fons*), escolti, ja sap..., fa molts anys que fem vida en aquest Parlament, no?, i sabem perfectament el Reglament com funciona. Però vostè és el president de tots els catalans, senyor Montilla, i vostè hauria de respectar, com a president dels catalans, el que diu aquesta cambra de representació dels ciutadans. I vostè també, no només com a president, sinó com a excalcalde, hauria també de respectar allò que s'aprova en els ajuntaments. I aquest matí, a l'Ajuntament de Barcelona, on estan representats els representants dels ciutadans de Barcelona, han decidit demanar un canvi de traçat de l'AVE al seu pas per la ciutat de Barcelona. I vostè el que em contesta, no a mi, sinó als ciutadans de Catalunya, als ciutadans de Barcelona, és que vostè pensa complir un article que no l'obliga a fer res.

I és que no es tracta d'una obligació legal, senyor Montilla, del que es tracta és que vostè faci de president de tots els catalans, i que, per tant, faci que allò que ha aprovat aquest Parlament, que ha aprovat l'Ajuntament de Barcelona, sigui traslladat al Govern d'Espanya. Però és que vostè, senyor Montilla, no li agrada fer de president de la Generalitat, a vostè no li agrada fer de president de tots els catalans, el que a vostè li agrada de veritat és fer de representant del Partit Socialista Obrer Espanyol aquí, a casa nostra. I jo entenc... (*remor de veus*), jo entenc, senyor Montilla, que vostè vulgui posar el Govern de Catalunya al servei dels interessos electorals del Partit Socialista, però li dic una cosa... (*remor de veus*), jo lamento...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. Sirera i Bellés

Jo lamento que no els agradi el que dic, però és el que estan fent, no?

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

I en qualsevol cas, senyor Montilla, miri, jo sé que a vostè li agrada molt fer el que fa amb relació al Govern d'Espanya, i ja que no em contestarà la pregunta, sí que m'agradaria saber quina és la seva opinió amb relació a aquest mercadeig impresentable que s'està tenint aquests dies entre Convergència i Unió i el senyor Zapatero amb vista a posar preu al Govern de la Generalitat després del proper 9 de març.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, miri, senyor Sirera, no em doni lliçons de respectar el poble de Catalunya. Respectin vostès el poble de Catalunya que va aprovar un estatut en referèndum i vostès el van recórrer. Retirin el recurs.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

El president de la Generalitat

I parlant de tot això, jo el que no sóc és de l'estil oportunista de què està fet el Partit Popular i especialment vostè. Ho dic per això de canviar d'opinió i de posició en funció de si es governa o s'està a l'oposició. Qui va signar per aquest traçat a què que vostè fa referència va ser el senyor Álvarez Cascos... (*remor de veus*), el senyor Álvarez Cascos. Vostè ho sap, vostè ho sap perfectament i, si no, jo li enviaré amb molt de gust el conveni, que està signat. I també algun altre diputat membre d'aquesta cambra, eh?, de Convergència i Unió. Per tant, són vostès els que van canviar de posició.

Miri, més respecte pel Reglament del Parlament de Catalunya, més respecte per la nostra institució, perquè, si estic dient que el que faré és el preveu l'article 140.3, és que precisament és aquest article el que regula el que ha de fer el Govern per complir les disposicions que aprova aquest Parlament. I això és el que faré i és el que ja hem fet: fer arribar al Govern de l'Estat ja s'ha fet –per escrit fins i tot–; al Govern de l'Estat, la posició majoritària expressada en aquesta cambra. Per tant, no em doni lliçons ni de coherència ni de respecte a aquesta cambra i als ciutadans del nostre país.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els possibles efectes de les eleccions generals en el Govern de la Generalitat (tram. 317-00129/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Aquests dies el cap de l'oposició i la cúpula de Convergència i Unió han tornat a supeditar el suport a un govern espanyol a fer caure el Govern de Catalunya. No diré que aquest plantejament és nou, però ja comença a ser francament obsessiu, recurrent i a més a més propi de l'estil de fer oposició a què ens té acostumats.

Però, mirin, en qualsevol cas, com a catalanista, estic francament perplex de veure que algú que es diu nacionalista és capaç de deixar en mans del Govern espanyol la decisió de qui ha de ser el president de Catalunya. (*Remor de veus.*) Però com a demòcrata, i, per tant, deixant de banda aquest exercici de sucursalisme, sento profunda –profunda– vergonya aliena de veure que hi ha algú que vol guanyar en els despatxos allò que li ha negat la majoria d'aquest Parlament de Catalunya. (*Forta remor de veus.*) I no només això..., alterant..., alterant...

El president

Senyor Ridao, senyor Ridao, un segon. Intentem recuperar...

El Sr. Ridao i Martín

I hi afegeixo que a més a més...

El president

Senyor Ridao..., senyor Ridao, no comenci fins que no li ho digui jo, si us plau.

(*Pausa.*)

El Sr. Ridao i Martín

I hi afegeixo que a més a més ho volen fer alterant les regles del joc democràtic i fins i tot les lleis emanades d'aquest Parlament.

I, escoltin-me, una cosa més, perquè tot això, a més a més, ho fan buscant l'arbitratge del senyor Zapatero. Jo li voldria demanar al senyor Mas –potser no és l'ocasió i no em respondrà (*remor de veus*)–, però no havíem quedat que el senyor Zapatero no era fiable? (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats..., senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

Senyor Ridao, pot formular la pregunta al president. (*Rialles i forta remor de veus.*)

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Ridao i Martín

No es preocupi, que hi ha més, hi ha més... No havíem quedat, senyor Mas, que el senyor Zapatero...

El president

Senyor Ridao, senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...no era fiable, no era creïble? (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Ridao. Senyores diputades, senyores diputats, no m'obliguin a cridar a l'ordre a ningú, si us plau. Està expressant..., el senyor portaveu està fent la seva pregunta. Després vostès tenen el seu torn. (*Remor de fons.*) Senyores diputades, senyors diputats, si us plau!

El Sr. Ridao i Martín

Mirin...

El president

Senyores diputades... Senyor Ridao, fins que no li ho digui jo. (*El Sr. Ridao i Martín assenteix.*) No, si us plau; mantinguin l'ordre. (*Pausa.*)

Senyor Ridao, té un minut i vint-i-dos segons.

El Sr. Ridao i Martín

Perdonin, i ho dic amb el degut respecte, però ara ja sabem en què ha quedat el dret a decidir de què ens parlava el senyor Mas ara fa algun temps. El dret a decidir és que decideixi el senyor Zapatero i la «casa gran» deu ser una dependència d'aquell palau que hi ha a Madrid que es diu La Moncloa.

Miri, tanta avidesa de poder –la mateixa, per cert, que va malvendre l'Estatut que va aprovar aquest Parlament– ha acabat ofuscant alguns..., fins i tot fent-los perdre la memòria. Perquè el senyor Mas, que és tan aficionat a l'hemeroteca, com va demostrar ara fa quinze dies (*for-ta remor de veus*), ara fa quinze dies, no deu oblidar que el 13 d'abril de 2003 va dir (*persisteix la remor de veus*) que si podia arribar a governar...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Si podia governar...

El president

Senyor Ridao! Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Ridao i Martín

El senyor Mas, fa quinze dies...

El president

Senyor Ridao, un segon, si us plau. Intentem recuperar el to de normalitat. (*Remor de veus.*) Senyor... (*Pausa.*)

El senyor portaveu està fent ús del seu temps. Senyor Ridao, acabi.

El Sr. Ridao i Martín

Fa quinze dies el senyor Mas va exhibir un retall de premsa amb unes declaracions meves. I jo li vull recordar que el 13 d'abril de 2003 va dir: «Si puc governar, encara que no sigui la llista més votada, ho faré.» En què quedem? Quan li convé sí i quan li convé no.

Senyor president de la Generalitat, dit això, voldria aprofitar per reclamar-li la mateixa fermesa que ara uns pocs dies vostè va tenir a Madrid amb relació a l'endemà del dia 9 de març, i per cert, i en especial, li voldria reclamar també en nom del nostre grup la mateixa fermesa, també, a l'hora de negociar el futur model de finançament, que ha de ser un model just i equitatiu.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor president. *(Pausa.)* Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, la coherència en política no sempre és fàcil de mantenir, però és necessària... És necessari fer-ho per no perdre la credibilitat, no? Coherència en les pròpies conviccions, en les pròpies idees, i també coherència amb les pròpies declaracions, no?, quan es fan a partir de les pròpies conviccions.

Jo vaig expressar fa uns dies, entre altres coses, diguem-ne, eh?, la meua preocupació pels canvis erràtics de posició d'alguns polítics respecte a qüestions importants per al desenvolupament i per al creixement del nostre país, certament. I vaig dir que això no ajuda gens, no?, a la solidesa i la credibilitat del conjunt de la classe política. I de la mateixa manera, vaig afirmar la setmana passada que, com a president de Catalunya, no subordino ni penso subordinar la política catalana a la lògica de la política espanyola.

I vaig també exposar quina serà l'agenda política, no?, que el Govern de Catalunya pensa plantejar al futur Govern d'Espanya, després del dia 9, que passa pel desplegament de l'Estatut. És a dir, nou sistema de finançament –sí, senyor Ridao–, compliment de la disposició addicional tercera pel que fa referència a les infraestructures –sí–, traspàs de Rodalies, nou model de gestió de l'aeroport, avenç cap a una estructura més federal de l'Estat, començant per la reforma del Senat, i passant, evidentment, per l'assumpció i defensa de la riquesa cultural i lingüística, tal com fixa a més a més la mateixa Constitució.

I crec que aquesta és la meua obligació política i institucional en tant que president de la Generalitat, no? I crec que aquestes haurien de ser les prioritats també de les forces polítiques catalanes amb relació al futur Govern d'Espanya, no? Amb el Govern d'Espanya cal negociar el desplegament de l'Estatut, el nou finançament..., el que no hem de negociar és la composició del Govern de Catalunya, no?; és evident. Perquè vostè i jo, suposo, i suposo, també, que la resta de diputats i diputades, estem d'acord que la màxima expressió del poble de Catalunya rau en aquesta cambra i que és el Parlament de Catalunya qui investeix el president del nostre país, si no es canvien les lleis, començant pel mateix Estatut, que ho fixa molt clarament, en l'article 67; qualsevol altre procediment és inviable, qualsevol altra via suposaria un menyspreu a la mateixa institució de la Gene-

ralitat, un menysteniment d'aquesta cambra i una vulneració, també, del nostre sistema parlamentari, senyor Ridao.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat que Iberia compri la companyia Spanair i la consegüent concentració d'aliances a l'aeroport de Barcelona (tram. 317-00127/08)

...la formula en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi el senyor Roberto Edgardo Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, crec que interpreto la immensa majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra asseverant, en la mateixa línia que ha dit el senyor Jaume Bosch, que avui és un dia important des del punt de vista de les infraestructures, el desenvolupament econòmic, social i cultural de Catalunya, pel fet que el tren d'alta velocitat circuli de Barcelona a Madrid. És una dada positiva i així ho hem de reconèixer.

Però avui la meua pregunta, president, va adreçada al tema d'aeroports, de l'aeroport del Prat més precisament, que és de primordial importància per al nostre país, per a la política del Govern; un aeroport que marxa molt bé, el segon d'Espanya i el novè d'Europa, amb un moviment comercial de passatgers amb capacitat creixent superior als 35 milions de persones; un aeroport en fase d'expansió que tindrà en funcionament la nova terminal sud el proper any i a mitjà termini una tercera terminal, la terminal satèl·lit, tot això en la direcció que fixa la política aeroportuària del Govern.

A principis de l'octubre passat, AENA, que és l'ens gestor de l'aeroport, va assignar els espais de la T-Sud a dues aliances de companyies aèries: per un cantó, One World, i per l'altre, Star Alliance; per un cantó Iberia, per un altre Spanair, en territori local, en l'àmbit local, que aquest debat, com bé recorda, president, va ser un debat intens, un debat en el qual es van pronunciar no només els sectors econòmics sinó..., no només el Govern sinó també els sectors econòmics i la societat civil.

En el seu dia aquesta assignació d'espais de la terminal Sud va ser valorada de forma prudent, objectiva, com a encertada, en el principi, eh?, per part dels sectors econòmics, aquells que més aviat tenen més interès des del punt de vista del desenvolupament econòmic d'aquesta infraestructura. Però també és cert que això responia, aquesta decisió, a una diagnosi de la situació de l'aviació comercial.

Fa uns dies, president, la companyia SAS ha anunciat la venda de la companyia Spanair; una operació que ve a reforçar aquesta diagnosi sobre la situació actual del sector comercial aeri. Sovintegen les operacions de ven-

da i de compra de companyies en el marc d'un procés de reordenament del sector.

De forma immediata, la companyia Iberia, i no ha estat l'única, ha anunciat el seu interès a fer-se amb aquesta companyia. I les forces polítiques, empresarials...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...i els sectors socials hem manifestat o han manifestat la seva preocupació.

És per això...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Labandera Ganachipi

...que la possibilitat... —sí, acabo, president—; és per això, president, que volem conèixer, en cas que hi hagi concentració d'aliances...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Labandera Ganachipi

...i s'autoritza, quina és la posició del Govern i quina és la posició especial que té la presidència de la Generalitat.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, he de dir que comparteixo, no?, la preocupació a què vostè feia referència, aquesta que han expressat agents econòmics i socials de casa nostra.

Efectivament, SAS, propietaris de Spanair, han posat a la venda aquesta companyia. És conegut que Iberia opta a la compra; també almenys una altra empresa hi opta també. Si fos Iberia la compradora, el procés de concentració, certament, que es produiria després de l'operació a què vostè s'està referint hauria de ser, en primer lloc, analitzada pels organismes de competència. No sé, perquè estem parlant d'una possible operació de la qual desconecem evidentment la globalitat, el contingut precís, no?, si n'haurien de ser els organismes europeus, els encarregats, que, per cert, ja es van pronunciar, per exemple, davant de l'OPA fallida de Ryanair sobre Air Lingus, l'any 2007, pel seu caràcter precisament monopolístic, però en qualsevol cas sí que ho faria la Comissió Nacional de la Competència, davant de la qual la Generalitat emetria el seu informe corresponent, com ja hem fet en altres casos de concentració, no?

En resum: la Generalitat no assistiria impassible a aquesta operació, sinó que es personaria com un element actiu i interessat davant d'aquesta concentració, possible concentració, que podria ser perjudicial per a Catalunya, per a l'aeroport del Prat i per als seus usuaris, per tant, per als ciutadans. Nosaltres estem a favor de la competència perquè és bona per als ciutadans.

I dit això, crec que el que cal aclarir és que ens trobem davant d'una situació en què el que és rellevant per als interessos de Catalunya no és només la competència entre les companyies aèries, sinó la competència entre aeroports, i en aquest sentit la posició de la Generalitat és molt coneguda respecte a la gestió de l'aeroport de Barcelona, i, més concretament, la possible concentració de *slots* adjudicats a les companyies, que, cal no oblidar-ho, són una concessió administrativa.

Per aquesta raó, qualsevol autorització de concentració com la que vostè assenyala crec que hauria d'estar condicionada a la renúncia o a la reassignació dels *slots*, i fins i tot a la reconsideració, evidentment, dels espais de la terminal Sud a les companyies de què vostè ha parlat.

I el Govern seguirà de molt a prop aquest procés perquè és un procés en què hi podem guanyar o hi podem sortir perdent.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la qualitat democràtica (tram. 317-00128/08)

...l'honorable senyor Artur Mas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, prefereixo fer, encara que no sigui habitual, la meua reflexió des d'aquí, des del faristol, perquè vull que tots plegats em vegin la cara i no donar l'esquena a ningú quan diré el que vaig a dir.

Em sembla, senyor president del Parlament, absolutament insòlit i inacceptable que s'accepti que en aquest Parlament se li dirigeixin pràcticament les preguntes al cap de l'oposició en lloc del president de la Generalitat —perquè jo no tinc temps per contestar a cada un de vostres—, com ha fet avui el senyor Ridao.

Segona cosa —i mirin-me bé perquè segurament així ja no ho hauran de repetir més—, jo mai canviaré la presidència de la Generalitat a canvi de res, ni a Catalunya ni fora de Catalunya —primer tema.

Segon tema, perquè se n'assabentin bé: no seré president de la Generalitat si no és a través del suport popular i d'unes eleccions a Catalunya. Entenen bé el que

vol dir això? Vol dir fins i tot renunciar a mecanismes de la mateixa cambra per arribar-ho a ser. A veure qui surt aquí i diu el mateix. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) No sé si m'han vist, eh? A veure si ho escolten, això. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Ni seré..., ni canviaré..., ni canviaré res, senyor Ridao, no es preocupi, ni, a més a més, seré president, que no sigui a través d'unes eleccions a Catalunya. Suposo que m'han entès, no? Ho dic solemnement davant del Parlament de Catalunya, que vol dir davant de tot el poble de Catalunya.

Ara bé, també li dic una altra cosa: a tot arreu on nosaltres puguem, i jo també, intentaré que les llistes més votades tinguin un respecte. I li diré una altra cosa: aquest diputat que els parla, molt modestament i molt humilment, no va poder ni tan sols discutir el programa que havia guanyat a les eleccions, perquè vostès, amb un tripartit ocult, ja havien enganyat prèviament el poble de Catalunya. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) M'entenen? Aquesta és la realitat. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Aquesta és la realitat.

Per tant, senyor Ridao..., i senyor president de la Generalitat, disculpi'm que avui no li faci una pregunta, però com que m'interpel·len a mi jo he de poder defensar-me, no? No es preocupin, tots vostès: les cadires estan assegurades per a vostès, els sous també i els cotxes oficials també. (*Fora remor de veus.*) No es preocupin, no es preocupin gens: les cadires, els cotxes oficials i els sous els tenen assegurats. Ara bé... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

...el que vostès no ens poden negar a nosaltres és que defensem un criteri si ens sembla que és un criteri de qualitat democràtica. Vostès parlen de democràcia, nosaltres també. Vostès tenen unes propostes respectuoses, les nostres també ho són. Per tant una mica més de respecte, també, a tots llegats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor president... (*Remor de veus.*) Senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, senyor president. Senyor diputat, jo podria començar dient: «I la pregunta, què?» (*Remor de veus.*) No hi ha hagut pregunta. (*Veus de fons.*) Molt bé. Jo li he de dir que, miri, qui ha arribat a la presidència ho ha fet amb el suport majoritari d'aquesta cambra, que és el que preveu l'Estatut; com vostè, si ho vol arribar a ser, haurà d'aconseguir. (*Veus de fons.*)

Suposo, a més a més, que l'al·lusió als càrrecs i als cotxes, sobrava. (*Remor de veus.*) Sí, sobrava –sobrava–; sobrava perquè suposo que vostè ni renuncià al sou, ni al cotxe, ni al càrrec. D'acord? (*Rialles i veus de «Molt bé!»*)

El president

Senyor Mas, té quatre segons, sí.

El Sr. Mas i Gavarró

Molt honorable president de la Generalitat. M'entén? Jo m'adreço a vostè com a president de la Generalitat. Sé molt bé com funciona aquest Parlament i sé molt bé com funcionen les normes. No interpretin allò que vostès volen interpretar, en un sentit completament contrari al que realment és la realitat.

El president

Doncs, passem a les preguntes al Govern.

(*Fora remor de veus.*)

Pregunta

al Govern sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació a les mesures per a complir el Protocol de Kyoto 2008-2012 (tram. 310-00167/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

(*Persisteix la remor de veus.*) Senyora Dolors Clavell, abans de començar... (*Pausa llarga.*) Senyors diputats –senyors diputats. Senyors diputats i senyores diputades, si us plau... Senyores diputades i senyors diputats... Pregó al públic que s'hagi d'absentar que ho faci en silenci i de manera ràpida.

Senyora Dolors Clavell, té la paraula.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Em sembla que molts en aquesta cambra tenim ganes que arribi el 10 de març. (*Rialles.*)

Senyor conseller de Medi Ambient, en parlem prou, de canvi climàtic a Catalunya? Nosaltres pensem que no és tant que no en parlem, com que segurament té una presència encara massa desigual en la nostra societat. És a dir, mentre algunes persones i col·lectius estan fent feina, i feina molt interessant, en aquesta matèria, hi ha espais encara impermeables on encara es generen rialletes i encara es genera menyspreu quan es parla d'ecologia, quan es parla de canvi climàtic.

Podríem dir, per exemple, que aquest Parlament és un espai on creiem que encara la temàtica del canvi climàtic no és prou present. No tenim la sensació que diputats i diputades tinguem en conjunt un general coneixement dels aspectes més bàsics en aquesta matèria. Hem de fer bé els deures, doncs, nosaltres, hem d'introduir-ho en el nostre debat, ens hem de posicionar, és una cosa que el món està discutint i que suposa un repte col·lectiu de primer ordre.

I ho farem, tant el Parlament com la societat anirem avançant en aquesta línia. Però això significa, entre altres coses, que grups, que col·lectius, persones que avui

són actius a l'hora de fer conscienciació en aquest tema puguin anar fent xarxa de sensibilització, de conscienciació, que cada cop hi hagi més gent sensibilitzada per aquest repte.

I en aquesta línia el dijous passat es va celebrar la jornada final de la Convenció pel Canvi Climàtic a Catalunya, que culminava un procés de participació de la societat en àmbits específics, especialitzats, però també amb gent no especialitzada de la nostra societat –ens sembla especialment rellevant això–, per aconseguir el pla català de mitigació del canvi climàtic fins al 2012, que ha d'aprovar aquest Govern aquest any 2008.

Per això, senyor conseller, voldríem saber, voldríem que ens expliqués, primer, quin és el seu balanç de la participació en aquest procés, però també quina via serà la que permetrà que tota aquesta gent que hi ha estat participant pugui seguir actuant, puguin fer com de nòduls d'aquesta xarxa de conscienciació i de sensibilització que s'ha d'anar creant.

També, lligat amb això, voldríem que ens expliqués com veu la necessària transversalitat d'aquestes mesures que cal prendre en el pla de mitigació, que han d'afectar tots els departaments del Govern i tota la societat. Li ho dic perquè no ens agradaria que l'objectiu del consens i de l'acceptació generalitzada...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...de les mesures, que és un objectiu lloable, anés en detriment de la seva solvència i rigor. I com que això no és fàcil...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...i això sovint és un problema, ens agradaria que ens digués com veu aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, coincideixo amb vostè que segurament hi ha una part de la cambra que en aquests moments té ganes, poques, de parlar de canvi climàtic i té ganes de parlar –ho dic perquè ho he sentit aquí mateix– de canvi de govern, diguéssim, no? Però, en tot cas, jo seguiré parlant de canvi climàtic, que és el que em pertoca, i, en tot cas, serà el poble de Catalunya, i el d'Espanya quan li toqui i qui li toqui, qui decidirà qui ha de seure en el Govern i qui no ha de governar.

En tot cas, jo sí que explicaré una cosa que em sembla tremendament important i interessant. Mentre segurament aquí discutim sobre determinades coses, moltes interessants i altres segurament més superestructurals, el que és evident és que la societat catalana ha donat una bona mostra durant el darrer període que sí que està interessada pel canvi climàtic, sí que està interessada per prendre accions i sí que està disposada a fer actuacions per poder mitigar els efectes del canvi climàtic. I s'ha fet amb un procés de participació que ha donat origen a dues convencions, la darrera de les quals ha sigut el 14 de febrer, i ha donat origen que més de vuit-centes persones hagin fet aportacions que s'han concretat en vora de mil propostes. Mil propostes que han sigut assumides pel conjunt dels departaments de la Generalitat, coordinats per l'Oficina del Canvi Climàtic, i també, òbviament, pels departaments, i s'han estructurat, i fan que l'objectiu que avui marqui Catalunya és que disminuïm 5,33 milions de tones de CO₂ l'any per aconseguir els objectius de Kyoto.

Evidentment, què farem amb això? Doncs, aconseguirem una cosa fonamental, que és posar el nostre país, que en aquests moments té un endarreriment pràcticament espectacular respecte de la mitjana europea, justament al nivell de la mitjana europea, i estarem, per tant, en condicions d'assolir clarament l'objectiu de disminuir cap al 20 per cent, que és l'objectiu del 2020.

En tot cas, és evident que això es portarà en aquest Parlament perquè prèviament s'aprovarà al Govern, i estem convençuts que el conjunt de representants del poble català que es troben en aquesta cambra seran capaços d'assolir amb tota la fermesa el que avui és fonamental. Si volem seguir tenint una societat de qualitat vol dir que hem de millorar qualitativament també la nostra producció de CO₂ i, per tant, hem d'arribar a una reducció notable, que estic convençut que mereixerà el recolzament de tota aquesta cambra.

Això és el que crec que ha expressat clarament la Convenció Catalana del Canvi Climàtic aquests darrers dies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la posada en marxa del Registre Civil en el nou edifici de la Ciutat de la Justícia de Barcelona i l'Hospitalet de Llobregat (tram. 310-00168/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustríssima senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera de Justícia, els membres de la Comissió de Justícia d'aquest Parlament podem recordar avui encara la seva intervenció en la compareixença que va tenir lloc el dia 8 de febrer del

2007, ara just fa un any, quan va presentar les línies d'actuació del departament.

Recordo que afirmava que la Ciutat de la Justícia era una gran oportunitat; ens anunciava que la posada en funcionament de la ciutat significaria una operació de gran envergadura i complexitat, i en referir-se al trasllat ens deia que seria progressiu i participatiu, i també que requeriria el diàleg i la complicitat amb els sectors implicats. Quant a la periodificació del trasllat, ja ens anunciava que s'iniciaria per l'edifici dels jutjats de l'Hospitalet i que es duria a terme a finals del 2007.

Bé, honorable consellera, ja ha arribat el moment de fer el trasllat i la posada en funcionament del primer dels edificis de la Ciutat de la Justícia. Concretament, el dilluns 11 de febrer va iniciar la seva activitat habitual el Registre Civil de l'Hospitalet de Llobregat al nou edifici H de la Ciutat de la Justícia. L'inici de les activitats en aquest primer edifici constitueix la primera fase de la posada en funcionament de tot el complex. El trasllat del Registre Civil ha significat posar en marxa dos processos en paral·lel força complexos, tant pel que fa al personal com pel que fa a la documentació.

No hi ha dubte que amb aquest trasllat tant el personal com els usuaris guanyaran molta qualitat en el servei. Estic segura que els treballadors en gaudiran, d'aquesta major qualitat, ja que ells han pogut provar i decidir els equipaments en el seu àmbit de treball; també els usuaris. El nostre grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, està segur que poden gaudir d'una major qualitat en l'atenció que han de rebre.

Honorable consellera, quin és el capteniment del Govern sobre la posada en marxa del Registre Civil en el nou edifici de la Ciutat de la Justícia de l'Hospitalet de Llobregat?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, certament, els registres civils, que potser en tenim tots una visió una mica anacrònica, han esdevingut els darrers anys, arran de canvis demogràfics, un servei públic que necessita grans transformacions. Creixement demogràfic, major freqüència de matrimonis civils i, de manera especial, el procés que porta cap a l'obtenció de la nacionalitat espanyola de persones nascudes en d'altres indrets del món han fet que aquells serveis que abans s'utilitzaven molt esporàdicament avui s'utilitzin per moltíssimes persones i hagin vist com els últims anys, doncs, quedava el seu àmbit d'actuació molt reduït, i en alguns casos es provocaven cues en situació inacceptable a l'entorn d'aquests serveis.

El Departament de Justícia té detectats trenta-set registres civils en el conjunt de Catalunya –no sempre coincidint amb ciutats grans, a vegades amb ciutats petites i mitjanes on hi ha un procés migratori important, on hi

ha hagut molta activitat demogràfica– que passen per aquesta situació, i en tots trenta-set es pensa actuar.

És veritat que hi ha un cas a part, que és el cas de Barcelona ciutat, en el qual el Registre Civil no està inserit, no forma part d'un òrgan judicial, i per tant l'àmbit competencial del Registre Civil de la ciutat de Barcelona queda a part, ara no tinc temps d'explicar-li-ho, però d'aquests trenta-sis restants l'exemple és l'Hospitalet.

Llavors, a l'Hospitalet, aprofitant el trasllat, s'ha separat el que és informació del que és gestió de l'enregistrament i dels expedients que s'hi fan. S'han millorat els espais i dignificat el lloc on les persones s'han d'esperar. S'han posat sistemes mecanitzats, és a dir, sistemes informàtics tant de gestió de cues com d'atenció a les persones; perquè es faci una idea fins i tot hi ha una sala d'al·letament per a les dones que hi van amb les criatures a fer gestions. S'ha separat la temàtica de manera que en registrar una defunció o un naixement es faci de manera immediata, mentre que el procediment d'un matrimoni o d'un procés de nacionalitat tingui un altre ritme. I hem passat en pocs dies –vam obrir el dia 11–, estem ara...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...de trenta expedients de nacionalitat a cinquanta. És a dir que està clar...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...que hem sigut capaços, en molt pocs dies, de millorar-ho.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les previsions per a reprendre la construcció del rec i la minicentral hidroelèctrica del Pont de Bar (Alt Urgell) (tram. 310-00172/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Departament de Medi Ambient i Habitatge, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, va impulsar el 26 de juliol de l'any 2004 un requeriment de paralització de les obres de construcció del rec i la nova central hidroelèctrica situada al Salt del Palancar, al municipi del Pont de Bar, a la comarca de l'Alt Urgell.

L'Agència Catalana de l'Aigua va obrir el 2 d'agost un expedient sancionador a l'empresa promotora de l'obra i a la mateixa comunitat de regants, i va ordenar la paralització immediata d'aquestes obres en comprovar, efectivament, que el canal de conducció d'aigües s'estava construint amb unes dimensions molt més grans que les aprovades en el projecte presentat per la comunitat de regants i l'empresa promotora. Paral·lelament, l'Agència Catalana de l'Aigua va donar trasllat a la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat, que també va ordenar aturar l'obra el dia 21 d'octubre del mateix any.

Com a conseqüència de tot aquest procés, la comunitat de regants i l'empresa han redactat la modificació del projecte segons allò establert pel Departament de Política Territorial, una modificació que sabem que ha estat informada favorablement pel Ministerio de Medio Ambiente.

M'interessa saber, honorable conseller, en quin punt ens trobem en aquest moment, quin és l'organisme del Govern que ha d'autoritzar la represa de les obres i en quin termini de temps i quan es podran reiniciar aquestes obres, això sí, amb totes les garanties, com no podria ser d'altra manera, i complint escrupolosament amb els corresponents projectes executius aprovats.

La comunitat de regants del rec d'en Palancar, com saben, abasta una superfície de 136 hectàrees i permetia el conreu d'arbres fruiters a moltes famílies que en aquests tres anys i mig no han pogut regar. Interessa, per tant, agilitar tant com sigui possible tot aquest procés administratiu, perquè els tres anys i mig de paralització de les obres han ocasionat, com deia, greus perjudicis als regants, que han vist, a més a més, com han desaparegut totalment els seus conreus, deixant, a més, a la vista, una profunda ferida paisatgística amb la construcció d'un mur de formigó de més d'un quilòmetre que caldria corregir al més aviat possible. L'autorització, per tant, i la represa de les obres permetrien la incorporació de les corresponents mesures correctores i també l'impacte ambiental i actuacions de revegetació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, òbviament jo vaig estar formulant-me l'interrogant de per què se m'adreçava a mi la pregunta, no? Entre altres coses perquè, per dir-ho d'alguna manera, en aquest cas hi ha un cas, diguéssim, de responsabilitats compartides.

És a dir, l'Agència Catalana de l'Aigua, quan hi intervé l'any 2004, hi intervé en funció d'una llicència que té concedida la Confederació Hidrogràfica del Ebro i, a partir d'aquí, en veure l'incompliment de les condicions de la mateixa obra, el que fa és obrir expedient, informar la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i, a través d'això, parla també, òbviament, amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, el qual també

declara la seva, diguéssim, intervenció sobre el tema per incompliment de les condicions de la llicència donada. A partir d'aquí, el que es produeix és un requeriment en el qual el Ministerio de Medio Ambiente reclama, per dir-ho d'alguna manera, la possibilitat de determinar o no si s'ha de produir una declaració, una DIA específica sobre aquestes obres, i, a partir d'aquí, la gestió d'aquesta correspon a la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

Jo li puc dir que, òbviament, en la mesura que hi havia tot aquest garbuix, el que sí que he fet és fer tot el recorregut, i en aquests moments puc dir-li el següent: la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre fins ara no ha rebut encara cap notificació del Ministerio de Medio Ambiente que digui o no si en aquests moments es dóna per satisfet amb les modificacions aportades en aquests moments. Però jo li puc dir que, evidentment, aquest tema el seguirem, que, evidentment, l'intensificarem, i també puc dir-li que a hores d'ara, en el que fa referència a l'Agència Catalana de l'Aigua, de la qual sóc president, no s'ha adreçat la comunitat de regants, per tant, a través seu, a través..., com vostè vulgui, faci que s'hi adreixin perquè, independentment que en aquests moments la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre o no resolgui ja, diguéssim, la modificació en el traçat, nosaltres estem clar que buscarem una solució per a aquest problema de reg, que entenem que és un problema lògic que no ha d'anar vinculat directament o inevitablement justament a un tema, diguéssim, que té una profunditat i que, sobretot, té un calat des del punt de vista d'administracions actuant, que depassa, segurament, la problemàtica concreta que d'aquesta gent.

Per tant, evidentment, li plantejo dues coses: nosaltres instarem la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre perquè realment resolgui, i, per altra banda, trobarem una solució, si se'n demana, específica per als regants concretament d'aquesta zona.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'impuls i les prioritats de les comarques del Camp de Tarragona (tram. 310-00165/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. El dia 8 de febrer, és a dir, d'aquest mes, al marc de la Universitat Rovira i Virgili, el president de la Generalitat de Catalunya, el senyor Montilla, va presentar el Pla estratègic de les comarques del Camp de Tarragona. La pregunta que fem al Govern, i, en aquest cas, al senyor conseller, és quina opinió té el Govern referent a aquest pla estratègic que ha presentat el president de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

L'opinió del Govern és una opinió favorable i positiva.

El president

El senyor Luna té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor conseller, com no podia ser d'una altra manera, la seua resposta. Però miri, nosaltres al Camp de Tarragona estem molt acostumats ja als plans que es presenten, vull dir, possiblement me'n deixo algun de mencionar, però han presentat la Xarxa 2000, han presentat el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, han presentat el pla costaner, han presentat el pla de viatgers, han presentat el Pla integral de joventut, han presentat el Pla de salut de la ciutat de Tarragona, han presentat el Pla territorial del Camp, han presentat el Pla director urbanístic, i ara el president de la Generalitat nos presenta el pla estratègic. Cregui'm que solament falta que presentin vostès ja un pla quinquennal.

Dit això, jo el que els demanaria és que deixessin vostès de planejar ja el territori, baixessin a terra i toquin de peus a terra perquè sàpiguen realment el que està passant al Camp de Tarragona. I aleshores s'adonaran que les infraestructures no avancen ni funcionen; que les connexions entre Reus, Tarragona, Constantí i on arriba l'AVE no han arribat; que els joves encara no han tingut l'oportunitat al Camp de Tarragona de tindre la possibilitat total i absoluta de poder tenir una ajuda per a la «vivenda»; que els serveis de salut estan col·lapsats –solament fa falta mirar la premsa i veure com està la situació de Joan XXIII–; que la inseguretat ciutadana es dispara cada dia més al Camp de Tarragona, i prova d'això és solament llegir cada dia el diari per veure la inseguretat que hi ha; que la falta de confiança, una falta de confiança a l'empresariat, a la petita i mitjana empresa, i, per descomptat, un degoteig cada dia de pèrdues de llocs de treball.

I sap què ens diu el president de la Generalitat quan va a presentar el pla estratègic? Que s'han de buscar grans consensos. Miri, vostès no són per donar lliçons de consensos, perquè ni entre vostès arriben a consensos de poder tindre una idea clara del que és el traçat de l'AVE ni molt menys en qüestions com l'aigua, que vostès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...van ser defensors de la interconnexió de la xarxa del Ter i el Llobregat amb el Consorci...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...de Tarragona i al final vostès el que han ocasionat són els vaixells que han de portar aigua a Barcelona...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

...i a l'àrea metropolitana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Li ho dic amb tota la cordialitat, senyor diputat, però el conjunt d'afirmacions que vostè ha fet, amb relació al Camp de Tarragona i específicament sobre el conjunt d'instruments de planejament divers, està dit tot junt o per ignorància o per mala fe. Vull pensar que és simplement perquè no coneix prou bé el que representa.

Però comencem pel pla estratègic al qual ha fet referència, que és iniciativa d'una agrupació d'empresaris del Camp de Tarragona i que no té res a veure amb una iniciativa del Govern de la Generalitat de Catalunya. El president de la Generalitat de Catalunya va presidir l'acte de presentació, però ell no el va presentar, sinó que els empresaris li van presentar a ell i li van donar a conèixer un pla estratègic que no havia elaborat el Govern, sinó que havia elaborat la Universitat Rovira i Virgili.

Tots els altres plans als quals vostè ha fet referència, si són plans directores urbanístics tenen una efectivitat directa sobre el territori, tenen uns fons d'ajuts per a actuacions concretes sobre el territori, i tots els que són de caràcter sectorial o territorial pel que fa al planejament urbanístic tenen eficàcia immediata amb caràcter normatiu.

I si al que vostè vol fer referència és al funcionament de les infraestructures en el Camp de Tarragona, convé que sàpiga que el port de Tarragona creix més que cap altre port de tot Espanya; que s'han invertit aquest any prop de 30 milions d'euros; que l'aeroport de Reus té, per acció del Govern de la Generalitat de Catalunya, una nova base d'una empresa de vols de baix cost amb la col·locació de deu avions amb base a l'aeroport de Reus; que s'està construint el tercer carril de l'autopista AP-7, que mai no s'havia construït amb anterioritat; que el mes de juny s'inaugurarà l'autovia Reus - Alcover; que es licitarà aquest any l'autovia de Vendrell - Valls, que és la C-51; que l'arribada de l'AVE al Camp de Tarragona ha estat positiva i ha donat un bon resultat, i que en el conjunt dels projectes d'infraestructura s'es-

tà treballant en un acord amb el Ministeri de Foment i l'Ajuntament de Tarragona per treure el tren de la costa i situar-lo al centre de la ciutat i alliberar, d'aquesta manera, la façana marítima.

El conjunt de les intervencions que està fent el Govern és molt positiu, millorarà francament la mobilitat al Camp de Tarragona, la constitució de l'ATM del Camp de Tarragona. I, específicament, la integració tarifària a finals d'aquest any donaran, estan començant a donar resultats molt positius...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el dia 2 de febrer va publicar la licitació dels treballs per a la formulació dels plans de mobilitat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...en aquest àmbit i el trentram.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les iniciatives previstes amb relació al Parc Natural de l'Alt Pirineu (tram. 310-00169/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Conseller, el Decret 194/2003, de l'1 d'agost, dona el tret de sortida al Parc Natural de l'Alt Pirineu. Setanta mil hectàrees: el parc natural més extens de Catalunya, afecta tretze municipis del Pallars Sobirà, dos municipis de l'Alt Urgell, representa el 50 per cent del territori de la comarca del Pallars Sobirà.

Sis de febrer d'enguany, Llavorsí, reunió de la Junta Rectora del parc natural per posar a votació el programa d'actuació del 2008 i els pressupostos corresponents. Els membres de la Junta Rectora, el director general de Patrimoni, el senyor Pellicer. Rebuig amb una manifestació de cent cinquanta pagesos, gran sorollada, gran concert d'esquelles –i no som a la muntanya i no es casa cap vidu. Resultat de la votació: 17 vots negatius, 8 abstencions, 4 vots positius. La votació tomba el programa d'actuació del 2008. Els 4 vots afirmatius, tots representants del Govern.

Senyor conseller, pari compte amb les infidelitats transversals del tripartit, són les més amargues, les que més

couen, a vostè. Motius: incompliments amb els ramaders; portem cinc anys amb el pa rodant i no s'han engegat els contractes de conservació que preveu la llei. Els ramaders se senten enganyats, les compensacions per la fauna salvatge estan sota mínims. Conseller, els pressupostos del parc natural, de tots els parcs naturals de Catalunya, oscil·len, basculen entre la indigència i la misèria. Al Parc Natural de l'Alt Pirineu tres tècnics gestionen setanta mil hectàrees –tres tècnics gestionen setanta mil hectàrees.

Conseller, quines converses ha mantingut amb el sector ramader del Pallars Sobirà i l'Alt Urgell per tal de desbloquejar el programa d'actuacions del 2008 i el pressupost del Parc Natural de l'Alt Pirineu, que el dia 6 de febrer va ser tombat?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president..., senyor diputat, òbviament, si alguna cosa ha omès vostè a dir clarament és que aquest parc es va fer l'octubre del 2003 i, evidentment, per tant, tota la gestió d'aquest parc, que és el més gran en extensió de Catalunya, el que afecta més termes municipals i el que afecta, a més, una comunitat molt important des del punt de vista de la biodiversitat i també dels sectors productius, evidentment s'ha hagut d'anar materialitzant pràcticament des de l'1 de gener del..., o des de primers de l'any 2004, com no podia ser d'una altra manera.

A veure, jo el que li vull dir és que, òbviament, s'ha de millorar molt i s'ha d'invertir més en aquest parc, entre altres coses perquè és un parc que té unes característiques molt especials i perquè, a més, el parc juga, respecte de les dues comarques de referència, segurament un paper superior al que poden jugar altre tipus de parcs en altres tipus de territoris. Sense posar un exemple llunyà, evidentment el dia que s'esdevingui un parc natural, el de Collserola, òbviament està clar que és molt important, des del punt de vista d'estructuració territorial, però és menys important des del punt de vista, òbviament, d'afectacions econòmiques.

De totes maneres li vull dir algunes coses. Una, no és veritat que hi hagi tan sols tres tècnics; hi han onze places pressupostades, de les quals en aquests moments n'estan dotades i proveïdes quatre, i que s'han produït, a més, durant tota una sèrie de temps contractes temporals que han permès tenir dos informadors durant cinc mesos i després contractar durant set mesos, el 2007, set persones més. La brigada del parc ha passat del 2004, que n'hi havien vuit, a tretze més durant el 2007. Per tant, hi ha un procés de creixement.

És evident també que totes les inversions s'han produït en aquest període, concretament l'adquisició de dues finques, una, que és finca, ja avui de referència i seu del parc, i una altra que en aquests moments, que és a Ginestarre, caldrà posar-la en avinença. I és evident que jo assumeixo i entenc clarament i, en aquest sentit, per tant, m'ofereixo absolutament a parlar amb els rama-

ders de la zona, tot i que, evidentment, hi ha una part dels temes que segurament ells voldran plantejar que segurament no seran exactament competència d'aquest departament, però, evidentment, no solament m'anticipo dient «en nom del Departament de Medi Ambient i Habitatge», sinó que també en nom del Departament d'Agricultura...

El president

Conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...estic segur que podrem parlar conjuntament per fer avinent el neguit que puguin tenir els ramaders.

Moltes gràcies.

El president

Senyor López, té vint-i-cinc segons, sense esperança de resposta, en aquest cas.

El Sr. López i Pla

Que quinze alcaldes, tretze del Pallars Sobirà i dos de l'Alt Urgell, votin negativament els pressupostos del Parc Natural de l'Alt Pirineu sota l'amenaça que les inversions del Departament de Medi Ambient no es podran executar fins que no es torni a aprovar el pla, vol dir que algú ha d'aixecar les orelles, que algú ha de parar atenció i algú ha de deixar de tindre una política autista amb el territori i amb el parc natural.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les expectatives de creixement i internacionalització de l'aeroport de Barcelona (tram. 310-00170/08)

...que la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, una de les prioritats que tenim com a país és transformar l'aeroport del Prat en un *hub* intercontinental.

El problema que hi ha en aquests moments no només és l'amenaça que Spanair acabi essent adquirida per Iberia i esdevingui un monopoli, sinó que en aquests moments l'aeroport del Prat ja està començant a ser ofegat. Un *hub* no apareix del no-res; un *hub* necessita vols d'interconnexió. En aquests moments l'aeroport de Barcelona és un aeroport especialitzat en vols de baix cost i és un aeroport que té limitacions per poder operar vols intercontinentals.

Què fa el Govern de la Generalitat per tal de resoldre aquesta situació d'ofegament?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Doncs el Govern fa tot el que cal per garantir que l'aeroport del Prat tingui la capacitat operativa per passar de 33 a 50 milions de passatgers d'aquí a dos anys, i de 50 a 70 l'any 2012; fa tot el que cal per aconseguir tenir un paper decisiu en la gestió del consorci que haurà d'ocupar-se de l'aeroport del Prat, i fa tot el que cal i està a les seves mans, a través del Comitè de Desenvolupament de Rutes Aèries, per fer créixer l'aeroport del Prat com un autèntic *hub* intercontinental.

En tres anys hem passat de tretze vols a vint-i-sis vols setmanals de caràcter intercontinental. I naturalment seguirem treballant per fer-lo créixer i aconseguir més vols de caràcter intercontinental, i evidentment molts més dels que mai havia tingut l'aeroport del Prat.

El president

Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí; moltes gràcies, senyor president. Diversos elements. Ahir es feia públic que en aquests moments hi ha vint-tres convenis internacionals que de manera expressa prohibeixen que cap altre aeroport que no sigui Madrid pugui operar vols intercontinentals, trenta convenis, que impedeixen que l'aeroport de Barcelona pugui operar aquests vols intercontinentals. Què ha fet el Govern de la Generalitat?, quines actuacions ha dut a terme?

Segon element: Iberia i Spanair. Iberia ha desmantellat la seva estructura a l'aeroport del Prat i l'ha substituïda per una companyia de baix cost, que és Clickair. No només ha posat en contradicció la seva promesa d'incrementar en dos anys el 50 per cent el nombre de vols, sinó que s'estan reduint vols operats per Clickair.

L'altre dia la Unió Catalana d'Agències de Viatges explicaven d'una manera molt contundent que a Barcelona estan desapareixent els vols de connexió. El fet que s'hagi especialitzat en vols de baix cost impedeix que es puguin operar vols cap a altres destinacions amb garanties per als usuaris i que es puguin omplir vols intercontinentals a l'aeroport del Prat.

La seva exclamació és contundent: «Ens estem quedant a les fosques; s'està ofegant l'aeroport de Barcelona d'una manera ja molt immediata, molt contundent.» I això..., no hem d'esperar que sigui operativa la nova terminal Sud; ja passa en aquests moments. Hi ha un ofegament. S'ha optat per Madrid en detriment de Barcelona, amb la senyora ministra de Foment al darrere, patrocinant aquest desmantellament d'Iberia, de l'estructura del grup Iberia, a l'aeroport de Barcelona. Això és una realitat imperant en aquests moments.

Per tant, escolti, senyor conseller, no és que hàgim de parlar de la reassignació d'espais de la nova terminal Sud en cas que finalment Iberia adquireixi Spanair, sinó

que en aquests moments Iberia i Clickair s'han convertit en uns obstacles objectius per tal de garantir que l'aeroport sigui un aeroport d'alta qualitat.

Escolti, un govern, el seu, sense capacitat i sense visió, sense ambició, que aboca que l'aeroport de Barcelona acabi sent un aeroport de baix cost. Vostès trien quin és el model.

Gràcies, senyor president.

El president

Conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. Senyor Rull, miri, em sap greu de dir-li que tot el que diu no és veritat. I és molt agosarat, molt atrevit, dir que l'aeroport del Prat s'està convertint en un aeroport especialitzat en vols de baix cost, perquè, pel que fa a les proporcions, no és en absolut veritat. I evidentment el Govern de la Generalitat de Catalunya ha optat perquè el baix cost tendeixi –tendeixi– a concentrar-se majoritàriament als aeroports de Reus i de Girona. I aquesta és la realitat i aquesta és la política que està desplegant el Govern de la Generalitat de Catalunya pel que fa a les seves capacitats d'intervenir en el mercat aeronàutic en aquests moments i aconseguir d'aquesta manera polaritzar la major part dels vols de baix cost als aeroports, hi insisteixo, de Girona i de Reus.

Però, a banda d'això, i pel que fa a la situació que es podria acabar creant a l'aeroport del Prat, el molt honorable president de la Generalitat de Catalunya ja ha contestat avui a un diputat que li ha preguntat sobre aquesta qüestió quin serà el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació a aquesta o altres operacions i quin és ja ara el capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya pel que fa a la reassignació d'espais a la T-sud, si calgués, o a la revisió d'allò que s'ha produït fins ara, en el cas que es produeixin altres concentracions, compres o vendes d'algunes companyies aèries.

I si vostè repassa la situació actual de l'aeroport del Prat, el seu funcionament, el nombre de vols, els que tenen caràcter intercontinental i el conjunt de connexions que s'hi poden fer, s'adonarà que vostè està portat per una ofuscació que el condueix a un perjudici en el seu discurs, però que la realitat el desmenteix cada dia, i els vols que es produeixen nous, de caràcter no només intercontinental, sinó transoceànic, el desmenteixen rotundament una vegada i una altra.

El president

Passem al quart punt de l'ordre del dia...

Proposició de llei

de modificació dels articles 9, 12 i 13 i d'addició de l'article 10 bis i d'una disposició addicional a la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies (debat de totalitat) (tram. 202-00015/08)

...que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació dels articles 9, 12 i 13 i d'addició de l'article 10 bis i d'una disposició addicional a la Llei 18/2003, del 4 de juliol, de suport a les famílies. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la il·lustre senyora María Ángeles Olano, del Grup Parlamentari Popular.

(Pausa.) Té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, la veritat és que aquesta és una proposta del Grup Parlamentari Popular que ve de la legislatura anterior i que, per motius d'establiment del procediment, dins de l'aplicació del programa i del Reglament intern del Parlament, doncs, es coneix en aquests moments en aquest plenari.

La veritat és que per al Partit Popular el model de família i les ajudes que puguin anar directament vinculades a la família és una qüestió important. Si precisament en alguna qüestió, en algun àmbit, doncs, hem de demostrar quin és el model de família, precisament és en l'àmbit de família i és en l'àmbit de recolzament i ajudes a la família.

Ja es diu en política que tot allò que no tingui pressupost realment és una manifestació d'intencions però realment no tindrà efectivitat política. Des d'aquest punt de vista, la iniciativa del Partit Popular de modificar diferents articles de la Llei 18/2003, de 4 de juliol, aprovada per aquest Parlament i referent al suport a les famílies, pretén com a objectiu garantir la protecció jurídica i econòmica de la família. I, és més, dintre del que preveu la mateixa llei en el seu article 2, fa una referència a família entesa en termes amples, és a dir, la família amb els conceptes del que preveu la Llei 9/1998, de 15 de juliol, que, a través del seu Codi de família i ulteriors modificacions, ha ampliat el terme jurídic que és subjecte de l'àmbit de protecció en aquesta llei.

En concret, aquesta política d'ajuts que el Partit Popular presenta a aquest plenari per a la seva observació arrenca del mateix nucli, del mateix sentit de la mateixa llei. I és que, en concret, en la tramitació d'aquesta llei, amb una esmena del Grup Parlamentari Popular, es va agafar el compromís pel plenari d'aquest Parlament de realment fer una qüestió important mitjançant la disposició addicional cinquena. En concret, la disposició addicional cinquena manifesta: «Extensió de les prestacions econòmiques.» I ens diu: «Les prestacions econòmiques establertes per l'article 10 es poden estendre a altres col·lectius familiars i altres franges d'edat, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries.»

És a dir, l'any 2003, quan es va aprovar la llei, ja el mateix Parlament de Catalunya va entendre que la pres-

tació únicament fins als tres anys, fins als sis i fins als vuit..., hi havia una assignatura pendent. És a dir, alguna cosa més haviem d'aportar en política per realment fer aquesta protecció estesa fins als setze anys i fins als divuit anys. I d'aquí, d'aquesta disposició addicional cinquena, és d'on treu realment el Partit Popular l'origen d'aquesta proposició que avui els plantegem en el plenari.

Hem vist com la política d'ajuts ha tingut un increment que nosaltres qualifiquem d'insuficient, des del Partit Popular de Catalunya. S'ha fet de zero a tres anys, i famílies nombroses, de zero a sis anys; un increment que nosaltres considerem minso, un increment insuficient. Hem de pensar que aquests increments han pujat gairebé el 2 per cent. Però si agafem l'últim IPC català, veiem que parlem del 4,4 de l'IPC català, amb la qual cosa realment veiem que hi ha una mancança, és a dir, una pèrdua per part de les famílies quant a recursos econòmics.

Nosaltres considerem que el Govern ha abandonat novament aquesta franja de protecció que ja preveia la disposició addicional cinquena, corresponent a les ajudes a les famílies amb fills d'edats compreses entre els set i els setze anys, incomplint el mandat agafat per aquest Parlament de Catalunya que ja preveia la disposició addicional cinquena.

És en aquest sentit que el Partit Popular afronta l'objectiu d'aquesta modificació, d'aquesta proposta que avui portem al plenari, en dues direccions. La primera. El que nosaltres considerem és que s'han d'incrementar, amb la convenient cobertura legal, i, per tant, no només amb el compromís, sinó també amb la dotació econòmica suficient, les dotacions econòmiques per a adopció o acolliment, previstes a l'article 12, i també estendre l'increment de les prestacions econòmiques per a les tècniques de reproducció assistida, reconegudes a l'article 13 d'aquesta llei.

Però no és qualsevol prestació econòmica la que demana el Partit Popular. Nosaltres demanem que hi hagi una clàusula genèrica de garantia que arribi dels zero als sis anys i que aquesta sigui, a més, amb un índex que preveu la mateixa proposta popular, que el doble de l'IPC de l'any precedent al de la convocatòria respectiva sigui l'índex d'actualització que s'apliqui en aquestes mesures.

I vostès diran: «I com és que no s'hi aplica l'IPC i el Partit Popular demana el doble?» Doncs perquè tenim una realitat important, i és que les ajudes, no només a Espanya, sinó també a Catalunya, estan totalment despenjades del que suposa el mínim estàndard dintre d'Europa. Realment veiem com nosaltres no fem una aposta decidida a favor de les famílies, sinó que es fan manifestacions d'intencions que després no tenen recollida aquesta prestació econòmica.

I després –segona direcció–, el Partit Popular, el que proposa és un nou article 10 bis, un article que el que regula és la prestació econòmica de caràcter universal per a les famílies, però de dos tipus. La primera, econòmica universal, amb infants a càrrec menors de tres anys, i, segona, un altre ajut econòmic, igualment universal,

adreçat a les famílies nombroses amb infants a càrrec menors de sis anys.

Nosaltres ja ho vam manifestar, i aquí és on agafem i tornem de nou a la tramitació de la llei del 2003. En aquesta tramitació parlamentària –jo ho he manifestat anteriorment– el Partit Popular va agafar el compromís que aquesta disposició addicional cinquena seria no el punt final o d'arribada, sinó el punt de partida. I ara, en aquesta legislatura, tornem a reprendre, doncs, aquest compromís parlamentari i realment volem agafar de nou aquesta esmena presentada en el seu moment pel Grup Popular..., adreçades a les famílies amb fill d'edats compreses entre els set i els setze anys, per tal de donar cobertura a aquesta franja d'edat. Considerem que és una assignatura pendent, que realment el Govern de Catalunya no ha fet una qüestió d'aquest tema.

I vostès diran: «Per quina qüestió?» Qualsevol família ho sap. Hem de pensar que en aquesta franja d'edat, de set a setze anys, les despeses són importants; s'incrementen les activitats extraescolars escolars, l'oci, l'esbarjo.

I, en segon terme, quina política fem realment de les famílies? Fem polítiques totalment discriminades i perjudicades per una política social sectària i parcial. Si realment ens creiem quin és el futur social de Catalunya, si realment volem fer una aposta pel capital humà, si realment volem que realment, doncs, la nostra situació demogràfica i social canviï, hem de pensar que l'aposta per la família ha de ser una prioritat en les polítiques catalanes.

Per tant, és en aquest context que el Partit Popular fa la seva proposta. Però pensin que no és una qüestió –i ho dic arran de l'esmena a la totalitat presentada pel grup de l'Entesa– que el Partit Popular ara tregui una disposició addicional cinquena, i la tregui, doncs, com si fos allò, una oportunitat política perquè estem en precampaña. De cap manera. Realment hi ha hagut molts documents, molts documents que nosaltres considerem que s'ha de fer història en aquest sentit i que realment hem de treure, perquè són unes qüestions importants dintre del posicionament familiar.

Nosaltres considerem que realment les propostes polítiques es fan per complir-les. I aquí vull recordar, doncs, les propostes del senyor Maragall, que ens deia que realment aquestes ajudes tindrien una realitat, i les va fer abans d'arribar al Govern, quan s'estava plantejant realment, doncs, el Govern tripartit.

I també veiem com dintre del que va ser el pacte del Tinell, del 14 de desembre del 2003, vostès saben que dintre d'aquest pacte hi havia una prioritat que deia: «garantir ajuts econòmics i millorar les fiscalitats per les famílies amb infants a càrrec o persones dependents». Bones manifestacions, però no partides pressupostàries que ho recolzin.

Amb el Govern de l'Entesa, més del mateix. El que s'ha fet amb la part dirigida a famílies i infància: «augmentar la quantia de les prestacions» tal, tal, tal, «i suport a les famílies en compliment de la Llei 18/2003». Es fa referència a aquesta llei, però no s'ha agafat el mandat,

no s'ha agafat el compromís amb la ciutadania de fer aquest augment dintre de les ajudes.

I, com hem dit abans, aquestes ajudes són minses i congelades. Hem de pensar que des de l'any 2002 aquestes ajudes han estat congelades. Només hem d'agafar el pressupost de l'any 2008 i veure realment com s'ha afrontat el tema.

Si realment nosaltres hem dit abans: «Han pujat un 2 per cent, davant del 4,3 català»... Però és que realment, si vostès el que fan és sumar l'últim període del tripartit, l'augment és del 6,33 per cent, però en canvi la inflació ha estat del 6,1 per cent.

Per tant, les famílies catalanes sempre són les grans oblidades amb les polítiques socials de Catalunya; no només congelació, sinó també pèrdua d'oportunitats. Realment no s'està manifestant aquest interès. Tot es diu que es farà, però tot està per fer quant a recolzament de la família.

Per no parlar de la Secretaria de Família, que nosaltres també hem vist com ha perdut, doncs, pes dintre del pressupost, per no parlar del Pla de família impulsat pel Partit Popular, aquest Pla de família recolzat pel Parlament, ho repeteixo, a iniciativa del Grup Popular, que sí, que realment s'ha acceptat, però quina és la conversió econòmica?, quines són les ajudes? Només han de, vostès, entrar a qualsevol fòrum que parli de família, i veuran com són les mateixes famílies les que diuen que les ajudes del 2007, el gener de 2008, encara no han arribat a totes les famílies; que es diu des de la conselleria que es pagaran, però la veritat és que aquestes ajudes de l'any 2007 encara no són una realitat dintre de les economies catalanes.

Nosaltres considerem, des del Partit Popular..., i nosaltres el que fem és recolzar plenament el document que va llançar a l'opinió pública l'Institut de Política Familiar. Des del Partit Popular volem que les famílies catalanes tinguin les mateixes oportunitats que les famílies europees. Nosaltres considerem que, realment, la responsabilitat com a pares i la responsabilitat política de recolzament a les famílies, com a mínim, ha d'arribar als divuit anys. Considerem que a Catalunya hi ha una discriminació i una injustícia respecte a Europa en l'ajuda de fill a càrrec.

Els límits són tan ridículs que, realment, el que fa una família espanyola o una família catalana en què les dues persones, és a dir, els dos cònjuges superin o cobrin al voltant del salari mínim interprofessional es limita a..., que són la suma dels dos ingressos, ja no poden accedir a moltes de les ajudes que es preveuen en la política catalana i en la política espanyola. Realment, si el nostre recolzament a la família ha de venir sempre limitat o rasurat pel nivell d'ingressos econòmics, no fem una aposta per la família catalana.

I és en aquest sentit on hem de fer la reflexió. On mirem sempre en algunes qüestions polítiques? Mirem cap a Europa. I què fa Europa? Europa, realment, aposta per la universalitat de les ajudes, amb independència que d'altres ajudes s'hi puguin sumar i es puguin qüestionar per qüestions econòmiques.

Nosaltres considerem..., s'ha fet molta política amb el tema del xec bebè, i nosaltres considerem que el límit de quinze mil euros per any d'ingressos bruts, sumats els dos cònjuges, com hem dit abans, impedirà que el 80 per cent de les famílies amb fills hi puguin accedir, a aquesta ajuda, de tal manera que hem de fer una aposta seriosa, una aposta amb Catalunya, una aposta que realment està indicada dintre de la llei del 2003, i sense abordar aquesta proposta tindrem una assignatura pendent amb les famílies catalanes.

Nosaltres hem fet, dintre d'aquest redactat que els manifestava amb aquesta proposta de modificació dels articles, una visió adreçada concretament als articles que els comentava, amb l'article 10, 12 i amb l'afegit, sobretot, de l'addició de l'article 10 bis. Sobretot perquè nosaltres considerem que aquesta addició de l'article 10 bis ve donada pel fet que entenem que la sola previsió d'un mandat adreçat al Govern per tal que pugui estendre els ajuts de l'article 10 de conformitat amb la Llei 18/2003 a altres col·lectius familiars i a altres franges d'edat per part dels potencials beneficiaris, és a dir, els pares o les mares, avui en dia no és una garantia, perquè no es reconeixen aquests drets objectius i, per tant, no són exercitables a Catalunya. Realment, no hi ha hagut aquesta aposta decisiva, i sí que és veritat que hi ha moltes manifestacions, moltes intencions, moltes bones pràctiques, però que no arriben a una quantificació econòmica.

Realment, l'aposta..., va quedar ben marcada la línia conductora amb la disposició addicional cinquena l'any 2003, i les propostes d'anar més enllà amb el caràcter universal de la mateixa modificació, de l'afegit de l'article 10 i, sobretot, amb la necessitat d'actualitzar les dotacions econòmiques de conformitat amb els mínims europeus, considerem que és un punt de partida, realment, per posar la família catalana i el recolzament polític a la família catalana amb els mínims estàndards de la legislació europea.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. En aquesta proposició de llei s'ha presentat una esmena a la totalitat. Aquesta esmena ha estat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i per defensar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, intervenció per defensar en nom dels tres grups que donen suport al Govern, i també, doncs, lògicament, en nom d'Esquerra Republicana, aquesta esmena a la totalitat i el posicionament del nostre grup amb referència a aquesta Proposta de modificació dels articles 9, 12 i 13 i addició d'una disposició addicional a la Llei 10/2003, de suport a les famílies.

En qualsevol cas, voldria començar remarcant que la proposició del Grup Parlamentari Popular, presentada fa gairebé un any, com comentava la diputada propo-

sant, planteja esmenar una llei aprovada per unanimitat fa només cinc anys –o, si prenem com a referència la seva data d'entrada, fa només quatre anys–, i planteja fer-ho, si se'n permet l'expressió, com si el rellotge del temps no s'hagués aturat, com si el grup proposant intentés aspirar a una mena d'examen de recuperació, és a dir, una segona oportunitat. I el que fan és presentar-nos aquelles esmenes que van quedar vives en el moment de discussió de la Llei 10/2003, concretament la 71, que corresponia a l'article 10 bis; la 84, que és la que preveu modificar el redactat de l'article 12 –val a dir que amb una lleu rebaixa en el percentatge, no sé si són les rebaixes del període o què–, i reproduint, amb una redacció calcada a la de cinc anys enrere..., però afegint també una disposició addicional, concretament la 10, que planteja estalviar, segons sembla, feina al Govern –per dir-ho d'una forma suau– i fixar directament els increments en el conjunt de prestacions amb –i cito paraules textuais de la seva proposta– «un augment mínim del doble de l'IPC de l'any anterior a l'aprovació de les corresponents convocatòries d'ajuts».

I consti que aquesta voluntat de reprendre les coses on les vam deixar el 2003 no la plantejo com un retret al seu grup, sinó senzillament per posar en evidència l'escassa novetat de la proposta i el fet que el seu grup ens planteja una proposició que segurament serà conscient plenament que, si la repeteix en els mateixos termes, probablement els grups que s'acaben posicionant, si bé probablement no reproduiran exactament els mateixos arguments, sí que segurament que ho faran a nivell del posicionament final i de la votació que se'n derivi.

En tot cas, crec que serà una bona oportunitat també perquè tots plegats puguem posar en evidència si els canvis que s'han produït en la correlació de forces respecte al 2003 produeixen algun tipus de modificació en els diferents grups d'aquesta cambra. En tot cas, el que sí que els avanço és que el nostre grup parlamentari votarà en contra d'aquesta proposició, de la mateixa forma que ho va fer –exactament de la mateixa– quatre anys enrere, quan estava en aquells moments a l'oposició, i, en tot cas que ho farà tenint, lògicament, la responsabilitat que no teníem en aquells moments en l'organigrama actual.

En tot cas, al marge d'aquesta consideració, crec que és una bona oportunitat, igualment com la moció que vàrem presentar fa sis mesos també en aquesta cambra, per debatre sobre polítiques de família. I és en aquest sentit que volem orientar la nostra intervenció, no només a parlar del suport que s'expressa en la seva proposició de llei a nivell del que són el suport i els ajuts directes a les famílies, sinó de mesures molt més àmplies i transversals, que, en definitiva, defineixen molt millor allò que entenem per «polítiques de família».

És evident i estic segur que tots plegats compartirem la mateixa diagnosi –probablement amb diferències a nivell del que són les polítiques que cal endegar– que els darrers decennis s'han produït canvis substancials i profundes transformacions en les famílies, com ara, per exemple, el descens de les llars multigeneracionals, la davallada en el nombre de famílies en què només treballa una part de la parella, majoritàriament l'home, o

el creixement de les llars monoparentals o, per ser més precisos, «monomarentals» i, en general, d'una diversificació potent en allò que són les formes familiars.

Tot això ha posat en evidència tot un munt de necessitats apressants que es troben associades a tot un seguit de conseqüències, algunes d'elles també indesitjables, com ara un descens excessiu de la fecunditat, l'elevada pobresa infantil –fa pocs dies ens presentava la Fundació «Un sol món» un estudi en el qual ens deia que pràcticament un 26 per cent de les llars catalanes amb menors de sis a quinze anys són pobres–, i a més a més, relacionat amb aquesta, un alt grau de fracàs infantil.

En tot cas, en uns moments en què hi han determinats sectors que volen monopolitzar un determinat concepte de família –totalment respectable, però no l'únic concepte de família, en tot cas–, crec que és especialment necessari que remarcuem que els poders públics, al nostre entendre, han de donar resposta a totes les realitats existents, i no només a aquelles que un voldria plantejar com a paradigma universal, i que, en tot cas, han de prioritzar per damunt de tot el suport als més febles, com ara les famílies «monomarentals» –per ser més precisos, ho repeteixo, a les famílies «monomarentals»– o aquelles que es troben en una situació de major vulnerabilitat.

I això s'ha de traduir en una sèrie de transferències i serveis relacionats amb la maternitat i la infància, com ara els permisos de maternitat, la flexibilitat d'horaris, els permisos parentals, la creació d'escoles bressol públiques, els ajuts a les situacions de dependència, la promoció real al dret a l'habitatge... Iniciatives, totes elles, transversals i que han de permetre donar sortida a les diferents opcions, per tal que siguin es mateixos ciutadans els que escullin, com ha de ser, el seu model de família.

En tot cas, queda clar que el Govern està impulsant, des d'una perspectiva transversal i global, polítiques familiars amb contingut, més enllà del debat estèril i superficial sobre la denominació del departament, que determinats grups han intentat imposar com si això hagués de ser la solució de tot plegat. I crec que seria bo que, més enllà de compartir l'orientació o la dimensió d'aquestes polítiques familiars, tots plegats, inclòs el seu grup parlamentari, féssim pedagogia per intentar explicar que les polítiques familiars no són només xecs o prestacions, sinó que van molt més enllà. Crec que fariem, ho repeteixo, un exercici de pedagogia molt interessant entre tots plegats.

En qualsevol cas, si ens cenyim als ajuts i les prestacions de les famílies amb infants, que és l'objectiu central de la proposició del seu grup, voldria posar en evidència que des de l'entrada en vigor de la Llei 10/2003, de suport a les famílies, que va entrar en vigor el gener del 2004, el departament ha fet un esforç notable, molt en la línia de l'esperit de la mateixa llei, per ampliar el ventall de les famílies beneficiàries i, sobretot, sense que hagi estat necessari modificar el marc que defineix l'esmentada llei. Una llei –voldria remarcar-ho– que havia estat impulsada, havia estat reclamada pel nostre grup parlamentari des de l'any 99, quan es va presentar en aquesta mateixa cambra una proposició no de llei de

suport a les unitats familiars, i que fou impulsada com una condició imposada pel nostre grup l'any 2003.

Com a punt de partida hi havia una prestació econòmica, l'any 2003, de caràcter universal per a les famílies amb infants menors de tres anys i per a famílies nombroses fins a sis anys. L'any 2004, el departament, en aquells moments en mans, dirigit per l'honorable Anna Simó, va intentar equiparar, va equiparar el tractament de les famílies «monomarentals» al que rebien les famílies nombroses, donant així un major reconeixement i permetent arribar, si prenem com a base les dades del 2006, a 5.264 famílies amb una despesa de més de tres milions d'euros. També el 2004 es va crear l'ajut per a les famílies en situació d'especial vulnerabilitat per part, adopció o acolliment múltiple, que l'any 2006 va arribar a 2.376 famílies i va representar una despesa de més de set milions d'euros. L'any 2005 es va establir la prestació econòmica amb caràcter universal per part, adopció o acolliment múltiple per a famílies en les quals s'hagués produït un part múltiple o que haguessin adoptat o acollit dos o més infants de forma simultània, i en xifres del 2006 també es va arribar a 1.074 famílies i a més de 709.000 euros. El 2006 es va establir un ajut per adopció internacional consistent en 3.200 euros.

Per tant, en definitiva el Govern ha anat fent esforços progressius, en la mesura de les disponibilitats, lògicament, pressupostàries, centrats sobretot a intentar diversificar i ampliar el ventall per arribar a aquelles situacions que creiem de major vulnerabilitat.

Però, finalment, voldria acabar subratllant un aspecte que al nostre entendre segurament que correspon a la part més feble de la seva proposició, que, lògicament, com a tal no incorpora cap memòria econòmica, per tant no hi ha una justificació de despeses, i, en tot cas, fins i tot, ni una mínima reflexió. Vostè no ha fet ni una mínima reflexió de la repercussió econòmica que té aquesta mena de proposta que ha presentat, pràcticament, jo crec, com una mena de llençada a la piscina.

En aquest sentit, si ens atenem específicament a la seva proposta d'ampliar les prestacions per infant menor de dotze anys o adolescent a càrrec, estariem parlant pel capbaix d'una despesa suplementària de 593 milions d'euros –milions d'euros–, per a l'any 2008, sense incloure, lògicament, aquella particular clàusula de revisió que vostès plantegen –el doble de l'IPC de l'any anterior– i la resta de modificacions més puntuals.

Es tracta, doncs, d'una proposta que comportaria incrementar un 34 per cent el pressupost del departament. Estic convençut, lògicament, que la conselleria hi estaria totalment d'acord i segurament que ho signaria, doncs, a hores d'ara, però jo crec que és, en tot cas, una proposta –des d'aquesta base– poc realista. I crec que, a més a més, una proposta d'aquesta magnitud, plantejada pel seu grup parlamentari, precisament pel seu grup parlamentari –el Partit Popular–, ens obliga a traslladar-li una reflexió i una sèrie d'interrogants que se'n deriven.

En primer lloc, que no resulta creïble –i si m'ho permet, fins i tot, en certa forma ètic– que, mentre un dia el seu grup pretén fer bandera de retallades fiscals, comparant-

nos constantment amb comunitats autònomes amb una balança fiscal clarament favorable i demanant un dia sí i l'altre també que suprimim l'impost de successions i donacions –884 milions d'euros, per un costat– i de patrimoni –471 milions d'euros, per l'altre costat– o que a més a més vagi mantenint un recurs d'inconstitucionalitat contra l'apartat de l'Estatut que fixa, precisament, el nou sistema de finançament, per l'altre costat ens demani increments d'aquesta magnitud. Com pensa augmentar els ingressos? Quines altres despeses socials o de qualsevol tipus té previst retallar per fer front a aquesta proposta absolutament inversemblant? Resulta creïble que el seu grup parlamentari insisteixi, d'una banda, amb una mà a tancar l'aixeta dels ingressos de la Generalitat i, de l'altra, plantegi propostes d'aquesta magnitud? Jo crec que la resposta, il·lustríssima diputada, és «no».

I, en qualsevol cas, voldria aprofitar la avinentesa per posar novament de relleu la necessitat de superar l'actual sistema de finançament com un instrument clau –m'atreviria a dir que imprescindible– per impulsar les polítiques socials que el nostre país necessita i que van, lògicament, molt més enllà de les estrictament familiars. És evident que no podem acceptar en aquest sentit que, mentre aquest país hagi de superar un dèficit fiscal absolutament asfixiant i una solidaritat molt mal entesa, tingui, al mateix temps, més d'un milió de ciutadans i ciutadanes que viuen sota el llindar de la pobresa o aculli prop d'un milió de nou vinguts, nou vingudes, amb més de deu anys, per posar només alguns dels reptes que té plantejats, en aquests moments, el nostre país. Un dèficit fiscal que, segons revela un estudi recent, el 2005 va arribar a 18.595 milions d'euros, o dit en altres paraules, a 2.622 euros per habitant, tinguin o no, lògicament, fills a càrrec, i que va representar, per tant, més de la meitat del pressupost consolidat global de la Generalitat de Catalunya.

En aquest sentit, lògicament, jo no li demanaré al seu grup que s'afegeixi als plantejaments sobiranistes, no li demanaré que es faci independentista –ja sé que seria un esforç realment increïble i segurament estèril per al seu grup–, però sí que li demanaré en tot cas que, si ha de plantejar o si vol plantejar propostes que tinguin una mínima credibilitat, abandoni, en tot cas, la marginalitat del seu grup a nivell del que és l'actual sistema de finançament i s'afegeixi al consens amb la resta de grups. Jo no sé si d'aquesta forma les seves propostes tindran més bona acollida, però sí que, com a mínim, resultaran molt més creïbles.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon, doncs, intervenir als grups parlamentaris per fixar... (*Veus de fons.*) Doncs, si m'ho demana ara el Grup Parlamentari Popular, té la possibilitat de fer un torn en contra. (*Pausa.*) Té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, primera qüestió, el Govern no fa cap esforç, l'esforç el fan les famílies perquè sap que el que planteja el Partit Popular, realment, no és un cost total i, per tant, en aquest sentit, l'esforç el fan les famílies.

Repercussió econòmica. Miri, el que per a vostès és despesa en famílies, per al Partit Popular és *inversió* en futur. Aquesta és la gran diferència.

Després, m'ha fet referència a l'Estatut i a la fiscalitat. Un dels motius pel qual nosaltres vam votar que no en el sistema de finançament és perquè nosaltres sabem com es fan les coses: convocatòria de consens en la política fiscal i financera i abordament del sistema de finançament. L'altre era una trampa, i el Partit Popular no va voler contribuir-hi. I, després, d'on traurem els diners? Escolti'm, estabilitat pressupostària –prou de llançar diners–, polítiques reals adreçades als ciutadans, i menys Kosovo, menys plataformes per la llengua, menys política de tempteig, que és el que fan vostès.

I, sobretot, una qüestió. Jo el convido que llegeixi la nostra proposta. No llegeixi l'argumentari. Jo no li he parlat del model de família, jo no li he parlat de moltes coses; que vostè, simplement, el que ha fet és imprimir, doncs, la interpellació que vam fer a la consellera.

Per tant, en aquest sentit, el Partit Popular els manifesta que tenen una assignatura pendent amb Catalunya. I, escolti'm, es va aprovar per unanimitat. Si vostè llegeix el punt de trobada, li puc ben assegurar que el Partit Popular continuarà treballant per les famílies, perquè no és una proposta del Partit Popular, no és cap assignatura pendent, és realment un marc en el qual ens vam trobar tots els grups i en el qual tenim un compromís i del que es tracta és de desenvolupar-ho. És tan senzill com prendre la iniciativa i realment creure's el que cadascú defensa. El Partit Popular ho té molt clar. I, realment, considerem que si nosaltres no apostem per la nostra gent, no sé quin tipus de polítiques realment podem traslladar. És que vostès no es creuen el que s'aprova en aquest Parlament? El Partit Popular ho té molt clar.

Per tant, aquests plantejaments que s'ha fet vostè –ho repeteixo– per a nosaltres no és despesa, és inversió. En termes econòmics, això és amortitzable. Això realment és futur i realment aquesta és la bona línia.

Nosaltres els hi volem recordar tota la qüestió que es va plantejar. Vostè ha tret el tema de l'Estatut i nosaltres li diem: «Mai col·laborarem, des del Partit Popular de Catalunya, a enganyar els ciutadans.» Quan una cosa no és viable, no es tracta de trobar l'oportunisme polític, s'ha de dir i s'ha de respectar qui ho defensa. I això és el que ha fet el Partit Popular. I nosaltres considerem que la millor defensa per a Catalunya és el posicionament que vam defensar nosaltres, tant en el tema competencial, com en el tema de finançament. En tot cas, el futur mostrarà, doncs, quin posicionament ha tingut cadascun dels grups.

I li ho torno a reiterar, no ens faci números en els temes de famílies. Realment, l'esforç que fem per la nostra gent no es pot quantificar. Simplement, la nostra pro-

posta el que feia era intentar anivellar aquest nivell mínim i mitjà que es fa en tot tipus de governs, de tots colors dintre d'Europa: els cent vint euros, que considerem que és un estàndard mínim. Perquè, si no, tot el tema de la competitivitat, de la globalització, en quin context l'estem aplicant?

Realment, jo els convido a fer una reflexió. Vostès avui tenien una oportunitat, una oportunitat de dir: «Escolti'm, agafem el timó, és veritat que el Parlament de Catalunya l'any 2003, doncs, va agafar aquest compromís, i dintre dels marges pressupostaris ho farem...» Vostès, realment, avui deixen de nou tancada la possibilitat a les famílies catalanes, i les famílies, dels set als setze anys, no troben resposta en el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon, doncs, als grups parlamentaris que no han intervingut fixar posició. (*El Sr. Bosch Cuenca demana per parlar.*) El senyor Pere Bosch, té un minut per... Per què, concretament, me la demana? Jo la hi donava ja per...

El Sr. Bosch Cuenca

Per contradiccions.

Trenta segons, senyor president.

El vicepresident primer

Vinga.

El Sr. Bosch Cuenca

No en necessito més perquè la intervenció de la senyora diputada es pot resumir perfectament en trenta segons.

Ha continuat, en la seva intervenció, sense posar en evidència –no sé si amb cinc minuts, els quals ha destinat a la seva intervenció– de quina forma aconseguirà aquests 593 milions, amb els quals ha avaluat la seva proposta, que, pel que veig, jo crec que amb la segona intervenció ha quedat perfectament acreditat que no han fet els números. Porti una calculadora, faci els números, i, sobretot, ens digui... I no comenci a treure històries que no tenen res a veure amb aquests –ho repeteixo– 593 milions d'euros.

I, en tot cas, si va citant fonts, o cita fonts d'aquest institut familiar que vostè citava, ho citi amb totes les conseqüències, i citi que Catalunya –segons l'estadística que remarca– és la tercera comunitat de l'Estat espanyol en polítiques de família, molt per davant d'altres governs governats pel Partit Popular, com ara el del País Valencià.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora Olano, si vol interveir, per contradiccions té trenta segons.

La Sra. Olano i García

Lamento que realment sigui capaç de simplificar una proposta d'aquesta manera. Vostè no ha fet els números.

Jo, miri, entre altres coses sóc portaveu d'economia i li puc ben dir que qualsevol proposta d'aquest grup, realment, s'han fet els números abans de presentar-la.

Escolti'm, ja prou d'experiments fets amb gasosa en tantes qüestions que, sobretot, el seu grup parlamentari està jugant dintre d'aquest plenari. Volen fer d'una vegada apostes per la gent de Catalunya? Escolti'm, vostès van amb..., en moltes qüestions, ja li he dit, seleccions catalanes, estabilitat pressupostària..., control i rigor i, si no, ja veurem els diferents informes de la Sindicatura de Comptes. El problema és que si vostès no en saben, doncs, bé, potser ho hauran de dir als ciutadans. Però li puc ben dir que, amb una bona gestió i amb aquest finançament que tenim en aquests moments, es poden fer a Catalunya moltes coses, el que passa és que hi ha una incapacitat per fer-les per part de vostès.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Ara sí, correspon, en aquest cas, al Grup de Convergència i Unió intervenir per fixar posició, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, venim reclamant repetidament el desplegament de la Llei de suport a les famílies, tant aquesta legislatura com la passada. Ho hem fet des dels diferents instruments parlamentaris, però sempre els grups que donen suport al Govern s'hi han oposat.

Certament, la proposició de llei que es presenta avui en aquesta sessió no és la proposició que presentaria el nostre grup, però avui fem el debat de totalitat i, per tant, l'únic que fem és tramitar-la i, si s'acceptés, nomenar una ponència per veure el redactat final de la proposició de llei. Per tant, des de Convergència i Unió veiem positiu debatre tots els grups sobre aquesta llei i readaptar-la davant dels incompliments del Govern tripartit.

Per això, no donarem suport a l'esmena de totalitat presentada. Creiem que és bo i saludable, davant la paràlisi del Govern en el suport a les famílies, crear una ponència sobre la modificació de la Llei de suport a les famílies.

Aquesta llei va tenir un ampli debat i acord en aquest Parlament, com ara s'ha dit. Va entrar en vigor el 16 de gener de 2004. Encara avui, el Govern tripartit té pendent de desplegar la majoria de les mesures que disposa aquest text legal.

Aquest llei és una llei molt transversal, que per al nostre grup, doncs, dir que ens hi sentim molt còmodes en aquesta llei, perquè és una llei, doncs, que dóna prestacions econòmiques per infant a càrrec, per adopció múltiple, per adopció o acolliment, per l'aplicació de tècniques de reproducció assistida, prestacions per infants nascuts amb danys que requereixen atencions especials, i també ja entrava en temes d'atenció a les persones amb dependència. Per tant, una llei molt transversal. Que, a més a més, tenia com a objectius millorar el benestar i

la qualitat de vida de les famílies, millorar la protecció dels membres de les famílies, contribuir a la conciliació de la vida personal, familiar i laboral, potenciar la solidaritat social amb les famílies que tenen cura de fills menors o de persones en situacions de dependència. També tenia com a objectiu promoure la natalitat, i també lluitar contra les desigualtats socials entre famílies i contra les situacions d'exclusió social que tenen l'origen en contextos de precarietat i desestructuració.

Davant de tot això, veiem una passivitat del Govern de la Generalitat, del tripartit, en executar, en posar en marxa tot això que preveu aquesta llei, que va entrar en vigor –tot i que es va fer en la darrera legislatura de govern de Convergència i Unió– quan va iniciar el Govern tripartit.

Per a Convergència i Unió la família és una de les estructures socials bàsiques, transmissora de valors, de solidaritat, però que necessita, evidentment, de les administracions, del seu suport, de promoure mesures de foment i de protecció. És una manera de reforçar la cohesió social, de reforçar la nostra societat.

Des del nostre grup parlamentari, considerem que la Llei de suport a les famílies, com deia, és una bona llei. Però, no hi ha en aquests moments un govern que tingui la voluntat de desplegar-la, d'impulsar-la, no hi ha sensibilitat per part del Govern tripartit envers les famílies de Catalunya.

Hi ha un fet molt clar, i un diputat en feia menció abans: el canvi de nom de la conselleria no és casual; el pas de Benestar i Família a Acció Social i Ciutadania ha significat amb aquesta imatge difuminar les polítiques de suport a les famílies, deixar-les en un no res. I anem a veure-ho amb uns quants exemples ben clars. En un moment de desacceleració econòmica, on les famílies perden poder adquisitiu, amb el creixement de la despesa per a pagament d'hipoteques, quin és l'augment que el Govern dóna als ajuts per a les famílies amb fills i filles menors? Doncs, del 2 per cent, quan l'IPC ha estat d'un 4,3 per cent.

Per tant, no hi ha hagut cap avenç enguany amb els ajuts a les famílies, hi ha hagut retrocés, han perdut encara més, amb aquests ajuts, poder adquisitiu. Quant augmenten les prestacions enguany? Diguem-ho en números absoluts. Les famílies amb fills de zero a tres anys augmenten 1,08 euros al mes, amb els augmentos que dóna el Govern tripartit; un gran augment. Les famílies nombroses, amb fills de zero a sis anys, augmenten 1,25 euros al mes; un gran augment. I després se'n parla que a les famílies amb criatures ja hi un augment de la pobresa, i ho diuen els mateixos representants dels grups que donen suport al Govern. Evidentment, amb aquestes ajudes, que són una burla a les famílies, evidentment que passa això.

També recordar que totes les famílies, amb les noves normatives que va implementar el tripartit, perden una paga en aquest procés entre zero i tres anys o entre zero i sis anys, en tot aquest període perden una paga sencera, i això ho hem explicat diverses vegades; el canvi de normativa tenia trampa inclosa.

A més, ens trobem que les edats que les ajudes permeten no s'han situat, les de zero a tres anys, fins als sis anys, com s'havia promès per part del Govern tripartit, o les de famílies nombroses fins als vuit anys, també com s'havia promès. I, evidentment, que lluny queda aquella promesa d'arribar als divuit anys; estem als tres anys, i havien promès arribar a ajudes fins als divuit anys. I és normal que ara, quan hi ha unes altres eleccions i algunes formacions polítiques fan subhastes, ningú no s'ho cregui.

Però, si entrem en altres línies d'ajut previstes a la Llei de suport a les famílies, els incompliments són evidents.

El fons de garantia per impagament de pensions d'aliments i de pensions compensatòries. Què diu textualment la llei? «El Govern ha de constituir un fons de garantia per impagament de pensions d'aliments, etcètera»; segon punt, diu: «El Govern ha de crear un ens encarregat de gestionar el fons de garantia.» L'han creat? No. I centenars de dones majoritàriament, i els seus fills i filles, que tenien reconegut aquest dret social, perquè ve definit així a la Llei de suport a les famílies, com a dret..., vostès, govern que es diu progressista, d'esquerra, que donen prioritat a la dona, diuen –diuen–, però no ho fan, no apliquen el fons de garantia i porten quatre anys sense aplicar-lo, mentre parlen de pobresa i parlen de famílies que perden poder adquisitiu –en bona part, gràcies a vostès. Per tant, aquest dret social que neguen..., realment, n'hi ha per llogar-hi cadires.

En l'atenció a les persones amb dependència, la reducció del programa «Viure en Família», que només farà referència al que ens ha dit aquesta setmana l'informe del Síndic de Greuges, l'informe del 2007. I a més, ara fa un moment, també, el representant dels grups que donen suport al Govern ens parlava que vostès només parlen de política de xecs; i en què s'ha convertit l'aplicació que fa la Generalitat de la Llei de la dependència, si no en una política de xecs mal donats? Per tant, doncs, compte amb el que diuen, perquè realment estan provocant greus problemes a les famílies.

Un altre exemple definitori de la seva manca de sensibilitat envers les famílies: una persona vídua que cobra la prestació social corresponent establerta per llei, si va a viure amb la seva família, la perd; el complement de les persones vídues, si van a viure amb la seva família, el perden. Normativa del tripartit, d'un gran progressisme, un progressisme que fa pena.

Però podem passar també pel repertori de compromisos del president Montilla. Al seu document, «Compromisos del president Montilla», audífon gratuïts, que és una manera d'ajudar les famílies, hi són? No. Ulleres gratuïtes, hi són? No. Llibres de text gratuïts, hi són? No. Política de suport a les famílies, hi és? No. No hi ha política de suport a les famílies. La Catalunya realista, ni optimista ni pessimista, la real, sap que la política de suport a la família del Govern tripartit, del Govern socialista, no existeix. Promeses buides que no es realitzen, que van molt bé per a la campanya electoral, però que provoquen frustració a les famílies catalanes, perquè no compleixen, vostès, els seus compromisos.

Quan es va aprovar aquesta llei, hi havia un govern que prioritzava les polítiques al servei de les persones, de les famílies. Ara vostès s'omplen la boca que s'aproven lleis de grans drets socials, però que no es compleixen. La Llei de serveis socials no s'està complint, encara no tenim la cartera de serveis socials aprovada. La llei estatal de la dependència, Déu n'hi do, com s'està complint; millor no parlar-ne. I en canvi una llei que fa quatre anys que està vigent, que dóna drets socials a les famílies, que dóna ajudes perquè tinguin poder adquisitiu, perquè puguin viure amb dignitat, vostès no l'estan aplicant.

I per això, malgrat que no sigui la nostra proposició de llei, que no la redactaríem igual, com que el que farem, si es tramita, és crear una ponència per parlar-ne..., és bo parlar de polítiques de suport a la família, quan avui Catalunya, amb el Govern de la Generalitat, no té polítiques de suport a les famílies.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del Grup Socialistes per fixar posició amb relació a la proposició de llei feta i per recolzar les esmenes de rebuig que ja han estat presentades. Permetin-me algunes consideracions addicionals i complementàries.

Deixin-me dir primer que compartim amb el grup proponent i segurament amb la resta de la cambra la preocupació pel benestar de les famílies a Catalunya. Si m'ho permeten, fins i tot diré que som el grup d'aquesta cambra que més clarament ha traduït aquesta preocupació en una proposta completa i ambiciosa de sistema públic de suport a les famílies. La senyora Olano en parlava abans. La llei actual que ara volem esmenar va ser presentada i aprovada *in extremis* quan s'acabava la darrera legislatura del president Pujol. Malgrat que el concepte de família es va intentar patrimonialitzar durant molts anys per part de les forces polítiques conservadores, la nostra realitat, la realitat pura i dura del suport a les famílies efectiu era fins aquell moment –permetin-m'ho dir– molta fressa i poca endreça. Hi havia un carnet de família nombrosa que les mares i pares de família nombrosa com jo sabem perfectament per a què servia.

Deixin-me recordar que vàrem començar el segle amb una de les taxes de fecunditat més baixes del món i amb alguns economistes i demògrafs advertint-nos dels riscos per al futur del país que plantejava la situació. La llei es va votar per unanimitat, és cert, per responsabilitat de tots els partits catalans; l'endarreriment del nostre país en polítiques familiars era tal que no era responsable obstaculitzar la primera possibilitat de tenir un text articulat que tractés la protecció a la família.

El nostre grup, però –i així ho recullen les actes–, per boca de l'actual consellera, Marina Geli, va dir clarament en el debat que la nostra proposta hauria estat molt més ambi-

cosa, molt més completa, amb una visió molt més sistèmica i més integral. La nostra proposta –ho deia vostè abans– havia quedat recollida en el debat de la moció de censura de setembre del 2001 en la prioritat número 1: primer compromís per governar Catalunya al costat de la gent, més suport a les famílies. I ja llavors afirmàvem quins n'havien de ser els objectius: la conciliació de la vida laboral i la vida familiar, facilitar la formació de noves famílies, reconèixer el valor individual i col·lectiu que tenen els infants, possibilitar que les famílies tinguin els fills i filles desitjades, la coresponsabilització dels pares i mares des de la primera infància en la vida familiar, la igualtat d'oportunitats de les dones per accedir al mercat laboral i garantir els serveis de suport a les persones amb dependència.

Una de les mesures que recollia aquesta proposta era la prestació econòmica directa i universal, i dèiem que la implementació de la mesura seria gradual –vostè ho ha dit–, començant pels infants menors de sis anys i ampliant-ho progressivament. I doncs, per què hi votem en contra? Doncs, li diré quines coses més deia la nostra proposta de política familiar.

Deia que «cal dissenyar polítiques de suport a les famílies que les atenguin en totes les seves formes i que no tinguin un caràcter reduccionista i excloent, i en aquest sentit les polítiques públiques familiars han d'anar dirigides a totes les famílies, però garantint que les unitats familiars més fràgils tinguin un suport major; per tant, universalitzar les polítiques i garantir la redistribució per les més febles». La llei, desgraciadament, només va recollir una part de la nostra proposta, i en aquest sentit patia, des del nostre punt de vista, de manca d'ambició política, per incompleta. Però els ho dèiem: per responsabilitat –per responsabilitat–, igual que els altres grups, vam votar-la a favor. Esmenar-la, modificar-la per modificar-ne només una petita part ens sembla, sincerament, innecessari. Aquestes millores es poden anar fent sense modificar-la.

Fins aquí els he parlat de la llei, del procés d'aprovació d'aquesta llei, però els vull parlar sobretot de l'acció de govern, de l'acció de govern posterior. Perquè, un cop arribats al Govern, a finals de l'any 2003, vàrem recollir els efectes de vint-i-tres anys de sequera amb relació a les polítiques familiars efectives, i la feina per fer era ingent. Els dos governs progressistes, sense necessitat de modificar la llei, han anat treballant intensament per fer realitat un sistema de protecció que compleixi totes dues condicions: universalitat i especial protecció a les famílies més febles. I el concepte de sistema és molt important. Les prestacions econòmiques en són un element, però no forçosament el més important; els serveis són imprescindibles per garantir l'assoliment d'alguns objectius bàsics d'aquestes polítiques.

El senyor Bosch li ha relacionat moltes de les mesures endegades des dels diferents departaments. No les hi repetiré, però permeti'm subratllar-ne algunes, per la seva rellevància amb relació als objectius que li esmentava abans. Una de les més importants són les escoles bressol assequibles, amb predomini del sector públic i serveis alternatius a la petita infància. Deixi'm posar-li l'exemple de Girona. Sap quantes places d'escola bres-

sol s'han fet a Girona els darrers quatre anys? El doble de les que s'havien fet en vint-i-tres anys, *el doble*, públiques, el doble. I, per tant, això és una ajuda directa i efectiva per a les famílies que tenen fills i que necessiten un servei d'atenció perquè puguin conciliar la seva vida familiar amb la seva vida laboral, per exemple.

Vostès, en el seu període de govern a Espanya van fer una política sobretot basada en desgravacions fiscals, com la Llei de l'IRPF del 98, que va augmentar el diferencial de protecció entre les famílies de classe mitjana i alta respecte de la classe baixa. Aquesta no és la nostra filosofia. Aquesta és la filosofia del Partit Popular, que provoca allò que els sociòlegs en diuen «el efecto Mateo» –sap què és l'efecte Mateo, eh?–, perquè al que en té més se li'n donarà i en tindrà en abundància, però al que no en té fins i tot el que té li serà manllevat. Aquest efecte, que els sociòlegs coneixen molt bé com un efecte pervers de determinades polítiques socials –està basat en una verset bíblic de l'evangeli de Sant Mateu–, és el que provoca l'aplicació de determinades mesures si no es té en compte la globalitat, la integralitat.

I, per tant, la nostra és una política de protecció a les famílies integral, que pretén trobar un sistema que com a sistema funcioni, no amb mesures parcials. Les prestacions econòmiques, el que hi ha a la base de les prestacions econòmiques de caràcter universal –i ho dic amb les paraules d'un dels majors experts europeus en el tema, el doctor Esping-Andersen, que dona classes molt a la vora d'aquí, a la Universitat Pompeu Fabra–, el motiu principal de les prestacions universals és el reconeixement social a la tasca de les famílies. Es reconeix així que els infants són un bé per a tota la societat, són un bé i es reconeix a les famílies la tasca que fan i l'aportació que fan al benestar col·lectiu, tenint o criant aquell fill o filla, i es reconeix que són les que aguanten en aquest sentit el nostre sistema social.

Ho deia ahir l'eminent sàvia –deixin-m'ho dir així– Victòria Sau en una sala d'aquest Parlament amb una compareixença: posar un ésser humà al món no és un assumpte privat, és un assumpte social, incrementa el benestar de la societat. Però, per evitar que aquest tema social, tractat com a tema privat, tregui drets i sigui font de desigualtat per a les dones, cal desenvolupar polítiques de millora de la conciliació entre la vida professional i la vida familiar.

I bé, doncs, el que ha fet aquest Govern, el que està fent i seguirà fent és procurar que hi hagi una bona escola pública, un bon sistema de salut pública, un bon sistema de serveis socials, en col·laboració amb els serveis socials municipals de tants i tants pobles i ciutats de Catalunya, que procurin que el nostre sistema de protecció creixi mantenint un equilibri entre la universalitat i la compensació de les poblacions més fràgils. En un món, en una Disneylàndia en la qual sembla que vostès poden viure quan la senyora Olano ens deia que no cal fer comptes quan es parla de famílies, nosaltres estariem d'acord amb vostès. Però com que nosaltres sí que en fem, de comptes, i nosaltres sabem que l'ajut universal va ser modest en la quantitat però va suposar un canvi revolucionari en la política social espanyola, pensem que s'ha de mantenir això, però sobretot prioritzar que

vagi creixent també aquest suport a les unitats familiars més fràgils.

Miri, per nosaltres, el tema és molt seriós, senyora Olano. No voldríem pensar que per vostès és un tema per fer oportunisme, i és vostè qui n'ha parlat, i ja sap allò d'*excusatio non petita, accusatio manifesta*. Han tingut la proposta en remull durant uns quants mesos, i han esperat a portar-la al Ple ara, a tres setmanes de les eleccions. Però li he de dir que la nostra posició no està marcada pel context preelectoral, sinó per totes les raons que els he exposat i que tenen a veure amb la nostra responsabilitat política a l'hora d'exercir el govern del país.

I és per això que els manifestem que recolzarem l'esmena a la totalitat.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, tal com ja s'ha apuntat en aquestes intervencions anteriors, el que té de bo, de positiu per al nostre grup el fet de tractar la proposta que estem discutint avui en aquest Parlament, és que ens permet tornar a parlar de polítiques de família, polítiques públiques de família. I diem que és positiu perquè això vol dir que ens podem permetre no tractar únicament sobre quantitats econòmiques, prestacions econòmiques, que són en què l'aprovació el 2003 d'aquesta llei es va consolidar, doncs, més fermament, no? I, de fet, el que va ser la proposta que tenim avui és sobre l'augment d'aquestes prestacions.

Dic això, tenint en compte que aquesta llei, la 18 de 4 de juliol de 2003, va ser aprovada per unanimitat i que, evidentment, el nostre grup, doncs, també la va votar, però deixant palès també que el nostre grup sempre li va semblar insuficient en alguns aspectes, i així ho vam manifestar i tractar en el tràmit parlamentari, perquè enteníem i entenem que les polítiques públiques amb relació a la família van més enllà de les prestacions i que aquestes s'han d'emmarcar atenent les necessitats, les noves necessitats, fruit de la transformació de la societat en general, que ha comportat el sorgiment de diferents formes de convivència familiar, o sigui, la pèrdua, una mica, de l'homogeneïtat que tenia quant a família tradicional, i ha donat lloc a noves formes de família, famílies monoparentals, «monomarentals», matrimonis homosexuals i, de fet, això és una qüestió que suma inclús majoria, tant a Catalunya com a Europa.

Tot això, a més a més, conviu amb realitats com l'allargament de l'esperança de vida, el retard d'emancipació dels joves, la fragilitat en les relacions de parella –també s'ha de dir–, és a dir, també està subjecte a canvis socials, a canvis demogràfics; embolcallat, tot això –perquè encara perviu, i aquí s'ha comentat–, per les desigualtats de gènere, per la dificultat de l'accés i conciliació de les dones en el món del treball, per la precarietat d'alguns contractes laborals, pels preus de la vi-

enda, que fins ara eren inassolibles per a la majoria de persones joves que volguessin conviure en parella. Dic «encara», perquè, doncs, hi haurà una llei, doncs, que això ho intentarà resoldre.

Per tant, i atenent aquest context, enteníem, el 2003, que es va perdre una oportunitat, i que aquesta oportunitat es trobava sobretot a no situar en el centre les prestacions econòmiques, sinó a crear, passar d'una política d'ajuts a una nova orientació de les polítiques familiars, relacionades amb la creació de nous drets de ciutadania, com l'atenció a la infància, per exemple, l'atenció a les persones en situació de dependència, el dret a l'accés a l'habitatge, que es tractava, en definitiva, que les institucions públiques compartissin amb les famílies la responsabilitat en el benestar i la qualitat de vida, i que això es fes per facilitar a les persones amb responsabilitats familiars poder exercir-les. I tot això, embolcallat, també, amb els valors de fer-ho des de l'autonomia personal i des de la igualtat.

Dir que des d'aquella oportunitat del 2003 fins avui han passat coses importants, i és bo de reflexionar i de dir-ho. És a dir que, a partir del 2004 –del novembre del 2003, concretament, però exercint a partir del 2004–, els diferents governs catalanistes i d'esquerres han fet més per les persones del nostre país, volent tenir una família, oportunitat de crear família, que tots els anys de govern conservador dels últims darrers vint-i-tres anys. I ho dic i ho argumento, perquè, sens dubte, ara s'està procurant, s'està possibilitant, a través d'una política transversal, tot allò que nosaltres reclamàvem per a aquesta llei del 2003, que eren aquests drets –un de molt important i com he dit, el de l'habitatge–; una llei que permetrà aquesta millora substancial en l'accés a la vivenda per a moltes persones en edat d'emancipar-se o que vulguin establir una relació de parella i ser pares i mares. Tenim també ja en vigor la Llei de serveis socials i també hem instaurat el sistema català de dependència. Tot això forma un catàleg de drets socials i que conformen una xarxa pública de suport a les persones. Podem afegir-hi la creació de trenta mil noves places de llars d'infants, escoles bressol, i que això, doncs, va en augment.

Tot això, vostè ho sap, senyora Olano, que també s'està elaborant una llei d'atenció a la infància i l'adolescència, i que, a més a més, s'han endegat polítiques concretes de conciliació de la vida laboral, personal i familiar.

En definitiva, vull dir que les polítiques de prestacions i econòmiques són importants, i que també s'estan impulsant, i aquí és on el diputat Bosch ja li ha fet el reguitzell..., des del 2004, de l'augment que han tingut aquestes polítiques, i com s'està tractant l'ampliació de les famílies beneficiàries, doncs, que s'han anat practicant amb un augment constant en el pressupost. I no vull seguir amb el reguitzell ni relatar-ho. Només això, que s'ha intentat donar a l'abast..., possibilitar a les famílies amb menys possibilitats i amb més problemàtiques. Però sí que vull dir-li que el seu plantejament em sembla un despropòsit. De fet, també s'ha dit aquí, quant a l'econòmic, que no està recolzat, doncs, per cap memòria econòmica, com s'ha comentat.

I amb el tema de l'IPC, m'agradaria preguntar-li si les comunitats on governen en majoria estan doblant l'IPC per polítiques familiars. No sé si ho tinc mal entès però en les comunitats en què governen, doncs, no sabem si això ho estan fent, eh? (*Veus de fons.*) No, no..., jo no ho sé, ho desconeixia.

I, a més a més, el que els voldria comentar és que no continuen insistint si volen aplicar, doncs, aquestes polítiques que són tan costoses i que costen tant en aquest sentit, en el pressupost, doncs, intentar abaixar impostos i suprimir impostos, que són els que ajuden, doncs, a poder fer aquestes polítiques socials.

El que jo li volia dir, senyora Olano, i me'n refermo, és que les prestacions econòmiques en el fons són importants, però al nostre entendre les hem de veure com a complementàries, i que no tenen sentit si no van acompanyades d'això que els comentava, de les polítiques adreçades, també, a combatre les desigualtats entre famílies, o sigui, els que no poden o no tenen diners per comprar un habitatge, els que poden o no pagar una llar d'infants privada. I això és en el que treballa aquest Govern, i això és perquè li donem suport.

En tot cas, deixaria aquí la meua intervenció, per dir que evidentment recolzem l'esmena a la totalitat que han presentat els grups la majoria.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, el concepto de familia a veces es apropiado por grupos, o se dice que se apropia por determinados grupos políticos. En todo caso, me veo en la obligación de recordar, para quitarle trascendencia ideológica, que es un concepto que recoge la Constitución. El artículo 39 de la Constitución Española dispone, entre uno de los principios generales, que los poderes públicos han de asegurar la protección social, económica y jurídica a las familias. Entonces, no hagamos apropiación de este concepto por ningún grupo político, y enfoquemos el tema en sus justos términos.

Y me parece que sus justos términos son los que realmente fijaba la Ley 18/2003, de 4 de julio, de soporte, de ayuda a las familias. No fue una ley en la que participó nuestro grupo parlamentario, y por eso nos vemos legitimados para citarla como argumento de autoridad. Y permítame que reproduzca la lectura de alguno de sus párrafos, concretamente de su preámbulo:

«En aquest sentit, dos són els motius que justifiquen la necessitat d'impulsar polítiques de protecció econòmica de les famílies. D'una banda, la manca de recursos econòmics ha portat moltes famílies a tenir menys fills, per tal de mantenir els nivells de benestar. Així, segons que posen de manifest estudis elaborats, la principal raó per la qual es produeixen pocs naixements és essencialment econòmica, tenint en compte que la majoria de

pares i mares desitjarien tenir més fills dels que tenen. Al mateix temps, cal subratllar que dins el conjunt de països europeus, els que tenen un bon sistema d'ajuts a la família són els que mostren unes taxes més elevades de fecunditat. D'altra banda, l'adopció de mesures econòmiques per a les famílies també pot facilitar la conciliació de la vida familiar i laboral. Finalment, les polítiques familiars ajuden a evitar la penalització que pot patir la família per raó del nombre de fills, a facilitar la igualtat d'oportunitats de les famílies amb més càrregues respecte a la resta de ciutadans, i a valorar l'aportació de les famílies al progrés, la cohesió i la solidaritat socials. D'altra banda, la protecció econòmica familiar pallia una situació cada vegada més preocupant en els països desenvolupats. La pobresa dels infants i els joves, la inestabilitat i la precarietat laborals, i l'atur de llarga durada, tenen una repercussió directa en la privació material de nens i joves, la qual pot generar uns dèficits cognitius permanents en determinades capes de la població. Per aquest motiu, els poders públics estan obligats a garantir la igualtat d'oportunitats i a donar suport a les famílies amb fills a càrrec, per a lluitar contra la marginació crònica i el perill d'exclusió, i per a facilitar l'exercici d'una maternitat i una paternitat responsable.»

Dos principios se encajan perfectamente en esta exposición de motivos. En primer lugar, el fomento de la natalidad por falta de recursos económicos, y, en segundo lugar, garantizar la igualdad de oportunidades... —no se preocupe, señora Mieras, que no consumiré los veintiséis minutos que me corresponden... (*L'oradorriu.*) No, no..., es que estaba preocupada por el control de mi tiempo, la señora Mieras.

Venía a decir que fundamentalmente dos principios se sustraen en esta exposición de motivos: el fomento de la natalidad por falta de recursos económicos y garantizar la igualdad de oportunidades.

De la exposición que hace el Grupo Popular, nosotros ya manifestamos anticipadamente que daremos apoyo a la iniciativa del Grupo Popular, aun cuando, a lo mejor, nuestro modelo de ayuda sería distinto, como ahora matizaré, pero en todo caso, sí consideramos pertinente la tramitación de la proposición de ley, porque, en primer lugar, precisamente, por el tema relacionado con la falta de recursos económicos, que ya citaba el preámbulo de la Ley de ayudas a la familia, es necesario actualizar el régimen económico de ayudas, ampliando las cuantías. Pero es que, además, existe una cláusula de garantía de actualización de las ayudas, que si bien puede que no coincidamos en que tenga que ser necesariamente el doble del IPC, sí que es conveniente que se incorpore a la ley a efectos de que no dependa de la decisión presupuestaria de cada año, sino que automáticamente se actualice anualmente esta ayuda.

Es así que nosotros sí que valoramos la proposición de ley con independencia de sus criterios de oportunidad. Aquí se ha hecho referencia a que la propuesta estaba presentada hace casi un año, y es en estos momentos preelectorales cuando, por las razones que sean —hemos de suponer que no son electorales—, se ponen aquí de manifiesto. En todo caso, quien esté libre de culpa que tire la primera piedra, que decía la frase bíblica, porque

en este caso aquellos que han dado hace pocos meses 2.500 euros de ayudas al nacimiento de las familias, evidentemente, tampoco hemos de creer que tengan razones electorales, o preelectorales..., ningún motivo. Puestos a utilizar la ironía, utilicémosla con todos y realmente sepamos donde estamos.

Es decir, sí que hay un aspecto clave que a nosotros nos parece especialmente preocupante, tanto en la contribución de los 2.500 euros que el Gobierno socialista tuvo a bien o a mal contribuir, y en la propuesta de su grupo, que es el carácter de la universalidad. Nosotros entendemos que se ha de ayudar a aquellos que especialmente lo necesitan. Es un criterio progresivo, es un criterio que ha de basarse precisamente en la igualdad de oportunidades. El criterio del cheque genérico no nos parece adecuado. Creemos que la ampliación del concepto –y aquí se estaba hablando de criterios de financiación, se estaba diciendo que no había dinero para ayudar a las familias, para incrementar las ayudas–, entendemos que no debe ser efectuado con carácter general sino en función de las necesidades reales de cada familia.

Pero permítame, señor Bosch, aunque ahora cuando hablo no esté presente, que no me reprima... –perdón, no le vea; veo que está bien acompañado–, permítame que no me reprima de citar su carácter. Usted apela al hecho que no se aportado una memoria económica, y que los 693 millones de euros no están justificados. Evidentemente, la memoria económica, en este caso, no es necesaria. De hecho, no conozco –no conozco–, en proyectos, en proposiciones de ley que se suelen acompañar por memorias económicas. Pero en todo caso, hay muchos métodos y muy fáciles de ahorrar estas cantidades. La diputada señora Olano le ha hecho referencia a algunos. Le citaré algunos más: las subvenciones a la Plataforma per la Llengua, Òmnium Cultural, viajes a Escocia del vicepresidente con poca rentabilidad política para nuestro país, las fiestas del Rock Senglar, viajes a Bolivia de las juventudes de Esquerra Republicana de Catalunya, que son financiados por todos los catalanes... No sé si es su departamento o el departamento de *cooperació*, pero uno de los dos es, que han contribuido a pagar este viaje.

En todo caso, existen muchas posibilidades de obtener estos 693 millones de euros. El problema es la prioridad. Y la prioridad del gasto... –ustedes tienen una prioridad que no es la que tienen casi todos los catalanes–, la prioridad del gasto, y que debería ser la principal de un gobierno que se dice social, sería precisamente la de las ayudas a las familias; no priorizar el esfuerzo o la contribución independentista. Ustedes priorizan eso, y no las ayudas a las familias. Es su problema.

(La Sra. Olano i García demana per parlar.)

El president

Sí, senyora Olano?

La Sra. Olano i García

Senyor president...

El president

Sí, sí, té un minut.

La Sra. Olano i García

Senyora Pia Bosch, si hi ha oportunitat és la proposta de quatre-cents euros del Partit Socialista; això sí que és una oportunitat.

I després, amb referència a Esping-Andersen, només recordar-li una qüestió: la universalitat és un valor, i el respecte a les classes mitjanes també és un valor.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, les esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Senyor Bosch? *(Pausa.)*

Ha obtingut 68 vots a favor, 61 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Procediment

per a elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00001/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, per a l'elecció dels membres del consell cal la majoria de dos terços dels diputats de la cambra.

El candidat proposat és el senyor Josep Pont i Sans.

La votació es farà electrònica i secreta. *(Pausa.)* Demano als serveis de la cambra que preparin la votació secreta. *(Pausa.)* Els portaveus volen fer-ho per assentiment? Hi estan d'acord? *(Pausa.)* El senyor Domingo, no; d'acord. L'estan preparant perquè sigui secreta. *(Pausa.)* Doncs, podem fer aquesta votació.

Comença la votació.

Han estat 126 vots a favor i 3 vots en contra.

Per tant, queda designat per un nombre superior als dos terços el senyor Josep Pont i Sans com a membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

(Aplaudiments. Veus de fons.)

Perdó, abans he dit 126 vots i eren 127 vots, perquè abans ja m'havien indicat el sentit del vot...

Procediments

acumulats per a elegir membres dels consells socials de les universitats (tram. 284-00012/08, 284-00013/08, 284-00015/08, 284-00017/08 i 284-00018/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre del Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona. Els proposo que pugem fer tot d'una tirada els punts 6, 7, 8, 9 i 10. *(Pausa.)*

Doncs bé, atès que els següents punts de l'ordre del dia són tots designacions dels consells socials de les universitats, els agrupem.

En compliment de l'article 82.a de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a les esmentades designacions. Es poden fer per assentiment? *(Pausa.)* El senyor Domingo diu que no. En tot cas, senyor Domingo, es poden fer amb una única votació? *(Pausa.)*

Bé, el candidat proposat pel Parlament al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona és el senyor Ricardo Rodrigo Amar; el candidat proposat pel Parlament al Consell Social de la Universitat de Barcelona és el senyor Josep Maria Loza; el candidat proposat pel Parlament al Consell Social de la Universitat de Lleida és el senyor Xavier Maurel; el candidat proposat pel Parlament al Consell Social de la Universitat Pompeu Fabra és el senyor Carles Castells, i la candidata proposada pel Parlament és la senyora Roser Recasens i Vives.

Atès que són persones, també serà votació secreta. Podem ja...? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

El resultat ha estat: 127 vots a favor i 3 vots en contra.

Per tant, tots els candidats proposats pel Parlament als distints consells socials de les universitats han estat designats.

Interpel·lació

al Govern sobre la política econòmica i fiscal (tram. 300-00102/08)

El següent punt, l'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política econòmica i fiscal. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Josep Enric Millo. *(Remor de veus. Pausa.)*

Senyor Millo, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Molt honorable president... Honorable conseller d'Economia, novament ens trobem en aquesta cambra, en aquest cas per presentar-li una interpellació en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya amb relació a la política econòmica i fiscal a Catalunya. Dic «novament» no perquè nosaltres n'hàgim presentat una fa poc, però de fet avui, precisament avui, fa exactament

dos anys –avui o quatre o cinc dies abans, o menys–, en aquesta cambra es substanciava una interpellació també adreçada al Govern sobre la situació econòmica al país. I l'illustre diputat Fernández Teixidó preguntava al Govern –en aquell cas no era vostè qui el representava, sinó el conseller Huguet– què estava fent per solucionar aquesta possible desacceleració que ja en aquell moment es podia entreveure i que el Govern negava. Dic «negava» perquè quan hom llegeix les intervencions del Govern en aquella interpellació es veu clarament que la frase del Govern era: «L'economia catalana va bé, no hi ha cap problema, s'està fent el que s'ha de fer, tot va bé.»

Doncs bé, avui estem aquí parlant d'això, i veurem com de fet les coses no van bé. Jo, que sé que vostè és una persona rigorosa i seriosa, estic segur que reconeixerà que les coses avui no es poden qualificar d'aquesta manera, i per tant el que hem de fer, en to positiu i constructiu, com sempre, és parlar de què cal fer a partir d'ara per evitar que les coses vagin pitjor i, si pot ser, per solucionar-les.

Fa poques setmanes, en el debat pressupostari sobre el pressupost del 2008, jo també m'adreçava a vostè dient-li que em semblava que les previsions que feia eren optimistes quant al càlcul del pressupost, i vostè em deia que no, que no eren optimistes, que eren molt realistes. Avui, senyor conseller, tota la societat està immersa, penso jo, en una absoluta estupefacció veient com la classe política d'un determinat signe li diu a la població que no es preocupi, que no passa res, que tot va bé, que la desacceleració no és tal cosa i que les mesures que s'han pres per frenar l'increment de la inflació són suficients i que tot s'arreglarà. I em refereixo al missatge que està emetent el senyor Zapatero, el president Zapatero, el senyor Solbes, el president Montilla, dient això: «No passa res, tot va bé, l'economia espanyola és de les millors del món, la catalana també, la desacceleració econòmica és momentània i la inflació està controlada.»

Senyor conseller, vostè pensa el mateix? El Govern de Catalunya coincideix amb aquesta valoració que fan els màxims representants del PSOE? Vostès han negat sistemàticament, durant aquests darrers mesos, que la desacceleració econòmica sigui una realitat. Hi han dades que corroboren que això no és així, el mateix increment del producte interior brut. Les xifres que tenim en aquests moments són molt diferents del creixement que vostè esperava: en el quart trimestre del 2007 ha estat d'un 3,3 per cent, més de mig punt per sota del creixement del mateix trimestre el 2006. I les previsions del 2008 no són pas positives, són més aviat tot el contrari; parlem d'un 2,8.

Senyor conseller, jo no l'acuso a vostè –Déu me'n lliuri!–, ni al Govern, que sigui el màxim responsable d'aquesta situació conjuntural. Jo sé que vostè pujarà i em dirà: «No, això és qüestió internacional, el món, Europa...», etcètera. Però en canvi sí que vull fer-lo responsable –i espero que vostè m'ho accepti– de quines són les condicions en què els catalans, les catalanes i els catalans, afronten aquesta situació. Aquesta sí que és la seva responsabilitat.

El Govern, al meu entendre, en aquests moments està donant una imatge d'inoperància i d'incapacitat absoluta per prendre mesures. Avui, senyor conseller, li donem una oportunitat perquè vostè pugui aquí dalt, s'adreça als catalans i els parli i els digui quines són les mesures que pensa prendre el Govern de Catalunya per tal de resoldre, d'apaivagar, de prendre mesures per poder minorar les conseqüències d'aquesta situació.

La interpellació d'avui, senyor conseller, és per demanar-li que actui, que no es quedi amb les mans a les butxaques esperant que el senyor Zapatero i el senyor Solbes, crec que del seu partit –avui en tinc ja alguns dubtes, perquè abans, en la sessió de govern, no m'ha quedat clar si són del mateix partit o no, vostè suposo que ens ho aclarirà després–..., però que no vinguin aquí amb una vareta màgica a resoldre els nostres problemes. Jo penso que, si el Govern de Catalunya es queda amb les mans a les butxaques esperant això, cometrà un greu error. Moltes famílies catalanes tenen autèntiques dificultats en aquests moments per arribar a final de mes, i el Govern –aquesta és la impressió que tenim–, està creuat de braços. No pensa fer-hi res, senyor conseller?

En les actuals circumstàncies, jo entenc que la desacceleració de l'economia catalana requereix com a mínim actuar en tres àmbits, i són aquests els tres àmbits en què, amb la interpellació d'avui, voldria que vostè es manifestés sobre el que pensa fer, quines mesures pensa prendre, si és que n'hi han –espero que no surti a dir que no cal fer res perquè tot ja funciona bé, no? La primera és la lluita contra la inflació, l'àmbit dels preus; la segona és l'àmbit de l'ocupació, el mercat de treball, i la tercera l'àmbit de la competitivitat estrictament de les empreses, per tant, de l'economia catalana. I deixi'm fer algunes consideracions de cada un dels tres àmbits, i vostè després doni'ns, una mica, el seu punt de vista de què és el que cal fer en aquesta contraposició d'idees que plantegem en aquesta interpellació.

Pel que fa al primer àmbit, de la inflació, vostè coneix perfectament les dades, i jo les refresco, no? Increment del 4,4 per cent de l'IPC –dada del gener–, el pitjor índex des de 1995. La diferència entre l'IPC actual i la previsió que vostès mateixos feien és de més d'un punt i mig, preveïen per al 2007 un 3 per cent.

Què significa, això? Moltes coses, no? Encariment desmesurat d'alguns productes, molts d'ells bàsics, alimentaris, més del 20 per cent de mitjana; encariment de la cistella de la compra –en vam parlar també el dia del pressupost–; afectació negativa, òbviamment, sobre la competitivitat de les empreses; pèrdua de poder adquisitiu de les famílies. La diferència entre l'augment del cost de la vida i l'augment dels salaris dels treballadors és molt gran i, per tant, això provoca una pèrdua substancial de capacitat, de poder adquisitiu de les famílies. L'esforç fiscal que a més a més les famílies han de fer cada vegada les ofega més. Vostè sempre ha negat que hi hagi increment de la pressió fiscal; jo li reitero avui aquí i, si de cas, vostè ho digui als ciutadans, que no és cert que hi ha un increment de la pressió fiscal. L'augment dels tipus d'interès, que han pujat més de dos punts els últims dos anys, ha fet també que l'endeuta-

ment de les famílies s'hagi vist sobrepassat –encariment de les hipoteques, etcètera.

I vostès van fer un pla de mesures contra la inflació; és cert, l'any 2006 el mes de juny van presentar trenta-nou mesures; les hem debatut i les hem comentat. Recordo inclús una roda de premsa que vostè mateix va fer el mes d'octubre on ens explicava que de les trenta-nou mesures del pla contra la inflació, trenta-set ja estaven en marxa, ja caminaven. Doncs segurament no podem parlar d'èxit en aquests moments, perquè si fossin mesures d'èxit avui no tindríem les xifres que tenim. Per tant, clarament insuficient. No pot estar satisfet, senyor conseller. Jo penso que no pot estar satisfet. Cal que es revisi segurament aquest pla. Què pensa fer? Quines mesures noves pensa prendre? O no en pensa prendre? Ho repeteixo: no el faig responsable estrictament de la situació, però sí que el faig responsable de com les catalanes i els catalans s'afronten a aquesta situació. Quines mesures pensa prendre el Govern per ajudar les catalanes i els catalans a afrontar amb més garanties d'èxit aquesta situació.

També hi ha una estratègia que serveix per moderar la inflació, que és la millora de la productivitat. Què pensa fer? Es planteja fer accions, mesures noves per millorar la productivitat? La productivitat darrera, de l'any 2007, incrementa el 0,8 per cent: baix, molt baix, insuficient. Calen reformes estructurals? Jo penso que sí, però m'agradaria saber què en pensa el Govern, quines són aquestes reformes. Esperen que s'arregli sol? Esperem que vingui el senyor Zapatero amb la vareta màgica o l'esperem des de Catalunya? Tenim competències, no en tenim, les que tenim les fem servir, com les fem servir?

Una altra possible estratègia seria millorar també la capacitat fiscal que tenen les famílies. És a dir, quan parlem de reformes fiscals a Catalunya, nosaltres ens n'hem fet un tip, des d'aquesta tribuna..., hem parlat..., la Generalitat té capacitat normativa en alguns impostos, i aquí hem fet debats interessants sobre l'impost de successions i donacions, vostès n'han fet una petita reforma, tímida, feble –al nostre entendre, insuficient–; aquí hem parlat de la supressió, pràcticament, d'aquest impost. Jo li plantejo que es posicioni: li semblaria bé, per exemple, una reducció d'un punt en el tram autonòmic de l'IRPF, per exemple? Transmissions patrimonials, patrimoni...

Escolti'm, deixi'm fer-li una pregunta, senyor conseller, vostè aquí s'ha pronunciat sempre en contra de fer desaparèixer o reduir aquest impost, el de patrimoni, però el mes de desembre ens va sorprendre, el senyor Zapatero, amb un anunci que incorporava al programa electoral la desaparició de l'impost de patrimoni. Pensen el mateix? Hi està d'acord, no hi està d'acord? Bé, finalment serà veritat el que ens deia el president Montilla fa un moment, que són partits diferents, quan els convé, perquè quan es tracta dels espais electorals són el mateix.

Segon àmbit d'actuació: millora de l'ocupació. Dades de l'atur que tenim: dolentes, m'ho reconeixerà. L'increment darrera del 8,2 per cent situa una taxa interanual del 7,4 per cent. Quina és l'eficàcia de les polítiques

d'ocupació que ha impulsat el Govern de la Generalitat fins al dia d'avui perquè tinguem aquestes taxes sobre la taula? Parlem-ne. Pensen fer alguna cosa o no? El factor estratègic de la formació se'l prendran seriosament finalment o no? L'estabilitat del mercat de treball és imprescindible, això provoca o afecta directament l'indicador de confiança dels consumidors, que està en els índexs més baixos dels darrers temps. El Govern no ha resolt aquests problemes del mercat de treball. Què hi pensa fer? Per no parlar del fenomen nou i creixent, del problema de l'atur, també, de les persones immigrants que estan a casa nostra. Com afrontem aquesta situació? El Govern pensa fer-hi alguna cosa? No pot eludir, crec jo, la seva responsabilitat.

I, finalment, el tercer àmbit: la millora de la competitivitat de les empreses catalanes. I aquí hi ha molts temes a tractar. N'hem parlat, hem fet la valoració del pla estratègic, hem parlat d'excessiva burocràcia, de manca d'infraestructures, de la baixa inversió en I+D+I, i a més a més, hem vist en el pressupost de l'any 2008, que hem votat i que hem debatut en aquest Parlament, que les seves previsions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...s'han situat molt més lluny del que inicialment s'havia plantejat. Bé, senyor conseller, aquests són els tres àmbits en els quals m'agradaria que el Govern, i vostè en nom del Govern, ens digués què pensa fer. I, a partir d'aquí, òbviament, en la segona intervenció li donaré el nostre capteniment, el nostre criteri respecte a això.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president... Senyor diputat, quan vostè expliqui en la seva segona intervenció les mesures que diu que em pensa proposar, naturalment, opinaré sobre aquestes, i amb molt interès ho faré. Vull agrair-li l'oportunitat que em dona de poder parlar sobre tema al Parlament. Jo crec que, efectivament, estem davant d'una qüestió important que preocupa els nostres ciutadans i, per tant, és lògic i és el que toca, que el Parlament se'n faci ressò.

I em permetrà que li digui quina és la posició del Govern, no?, també em deixarà que li faci algun comentari sobre alguna de les coses que vostè ha dit, no? És clar, què vol que li digui?, vostè em diu: «És que vostès el mes de febrer de l'any 2006 negaven que hi hagués una desacceleració.» Sort que ho negàvem, no?, perquè, efectivament, el febrer del 2006 no hi havia cap desacceleració; havíem crescut l'any 2005 al 3,3 per cent i l'any 2006 vam créixer al 3,9 per cent! En aquell moment el problema no érem nosaltres, el problema era

vostè! És que quina autoritat poden tenir quan fa dos anys ja estaven dient això! Estaven dient que la situació era horrible, catastròfica, que anàvem al precipici! Fa dos anys estàvem creixent al 3,9 per cent, una de les xifres més altes de fa moltíssims anys. I després hem crescut al 3,7 per cent, l'any 2007; al 3,7 per cent, més també que l'any 2005. És a dir que, escolti'm, i és veritat, l'any 2007 vam començar la desacceleració, perquè hem crescut menys que l'any anterior, però fixi-s'hi, més que l'any 2005, quan segons els seus pronòstics l'any 2006 ja estàvem creixent menys que l'any 2005. Si no sé quines previsions feien vostès!: 3,3 l'any 2005, si el 2006 estàvem en desacceleració, vol dir que hauríem hagut de créixer per sota, i l'any 2007 encara més per sota. Doncs no, l'any 2006 vam créixer més i l'any 2007 també hem crescut més.

De manera que comprendrà vostè que, quan ens dediquem a fer pronòstics catastrofistes quan les coses van bé, la seva credibilitat no és massa elevada. I que no ho és tampoc ara que les coses no van tan bé, és veritat; és el primer que li hagi de dir. De manera que, quan vostè em diu: «Diu que no es preocupin, que no passa res» o «hem negat que la desacceleració sigui una realitat», de cap manera, ni ho he negat en altres moments ni ho nego ara: hi ha una desacceleració de l'economia, sí senyor. S'està moderant el creixement de la nostra economia, les coses no van tan bé com anaven, sí senyor. Van pitjor del que anaven fa un any, sí senyor. Però segueixen anant prou bé –segueixen anant prou bé. No van tan bé com anaven, no hi van, però no estem en una situació com per cridar, com vostè fa, el mal temps o pronosticar una situació d'empitjorament de totes les variables com està fent. Creixerem menys. L'any 2007, ja li ho he dit, vam créixer un 3,7 per cent, que segueix sent una taxa elevada; l'any 2008, segons les previsions, creixerem un 3 per cent. És possible que acabem creixent menys, entre el 2,5 i el 3 per cent. En aquests moments, la xifra de consens –de consens, no la nostra, la que emeten els organismes que estudien aquestes qüestions, que fan previsions– és d'un creixement entorn del 2,8 per cent –jo crec que és possible que es produeixi un creixement d'aquest ordre–, que segueix sent un creixement francament per sobre de la mitjana europea i un creixement per sobre del que hi havia hagut en molts anys anteriors.

De manera que, primera qüestió: creixerà menys? Sí. Hi ha un canvi de cicle? Sí que hi és, i ens hem de preparar per aquest canvi de cicle, i el primer que hem de fer és dir als ciutadans que hi ha un canvi de cicle i que la situació no és tan bona com era, perquè no hi ha res pitjor que negar la realitat. De manera que jo no la nego, però li demano a vostè que tampoc no la negui. I la realitat segueix sent la d'un creixement raonablement bo.

La situació de la inflació. Miri, en la inflació es produeixen dos fets. Un és un fet que també aquí hi ha un empitjorament de la inflació a tot arreu; hem passat de taxes d'inflació del 2,4 per cent que teníem el mes d'agost, de les més baixes que havíem tingut mai, 2,4 per cent, a una inflació que se situa entorn del 4,4 per cent el mes de gener d'aquest any. Aquest augment d'aquests dos punts en el nostre cas ha passat a gairebé tot arreu: ha passat a Catalunya, ha passat a Espanya, ha passat a Europa.

Aquest és un component, si vostè vol, temporal, i tot fa pensar, també de nou totes les previsions fan pensar que es produirà una reducció de la taxa d'inflació. Perquè aquest augment de dos punts ha estat degut a dos components exclusivament: l'augment del preu del petroli i l'augment del preu dels aliments elaborats –1,5 més o menys el petroli, d'aquests dos punts; 0,5 els aliments elaborats. El preu del petroli el més d'agost de l'any passat restava a 0,2 punts en la taxa d'inflació, és a dir, el que afegia el mes d'agost era menys del que restava de l'agost de l'any anterior. L'última dada del mes de gener afegeix 1,2 punts, afegeix 1,4 en conjunt.

Ara, escolti'm, és que el petroli ha passat de 60 a 100, gairebé –noranta i una mica més–, i no hi ha cap previsió que digui que ara passarà de 100 a 160, que és el que hauria de passar perquè seguís pujant amb aquesta importància. Al revés, tot fa pensar que es moderarà i que a partir d'ara començarà a restar. De manera que totes les previsions apunten que d'aquí a tres, quatre mesos la taxa d'inflació estarà entorn del 3 per cent o menys del 3 per cent.

Escolti, això vol dir que no hi hagi un altre component? Sí que hi és, però aquest hi era abans i hi és ara, que és el diferencial respecte a la Unió Europea, sobretot. El diferencial respecte a Espanya l'hem tancat, gairebé; hem passat de diferencials bastant més elevats a un diferencial que en aquests moments és de 0,1 punts. Respecte a la Unió Europea, sí, el conjunt de l'economia espanyola segueix tenint un diferencial. El teníem aleshores i el tenim ara, i ens hem de plantejar quines mesures hem d'adoptar, que han de ser sobretot mesures de tipus estructural, les que conté el pla de la inflació. De manera que, quan vostè em recomana: «Escolti'm, adopti mesures, com les de a veure si fem el pla de mesures contra la inflació i, a més, mesures estructurals o que ataquin les qüestions de productivitat i de competitivitat.», és que aquestes són les mesures del pla de la inflació, bàsicament, mesures de tipus estructural. Perquè nosaltres no tenim a les nostres mans l'instrument bàsic per lluitar contra la inflació a curt termini, que és la política monetària. Escolti, per això el Banc Central Europeu, fixi-s'hi, té un únic objectiu encomanat, que és la lluita contra la inflació. I un instrument, sobretot, que és la utilització dels tipus d'interès.

De manera que també en aquesta qüestió estem fent el que s'ha de fer. I és veritat, hi ha un repuntament important de la inflació, que hem d'evitar que es consolidi. El pitjor missatge que podríem donar ara és que aquest augment de la inflació es mantindrà a mitjà termini, perquè això crearia expectatives inflacionistes i aleshores podria repercutir en el conjunt de costos, i si repercuteix en el conjunt de costos, el que es diu «la inflació de segona ronda», aleshores sí que es podria consolidar un augment important de la inflació.

De manera que el que hem de dir és: «Aquesta és una inflació que ha augmentat temporalment d'una manera apreciable» –en aquests dos punts que jo li deia–, «i si es fa la política apropiada, els components que han fet que pugi desapareixeran en uns mesos i la inflació es tornarà a situar en percentatge d'entorn del 2,5-3 per cent», i evitem que es consolidin ara expectatives inflacionistes.

I l'ocupació. Efectivament, és una variable importantíssima. Escolti'm, també de nou jo li demano que es miri les dades. I les dades què és el que ens diuen? Que les últimes estimacions que tenim d'enquesta de població activa del mes de desembre, tenim unes dades d'atur, estimat, segons l'enquesta de població activa, que són les més fiables, del 6,6 per cent, que és un mínim, gairebé un mínim històric, jo li diria. Hem passat..., i fins i tot ha disminuït, del tercer al quart trimestre disminueix la dada d'atur. És veritat que està augmentant l'atur registrat. I l'atur augmentarà; l'atur augmentarà perquè creixerem menys, i quan es creix per sota del 3 per cent, l'atur augmenta. Seguirem creant ocupació, com n'estem creant, de manera que també els recomano, als que es dediquen a fer pronòstics sobre destrucció d'ocupació, que facin el favor de revisar els seus plantejaments, no? Seguirem creant ocupació, perquè creixem per sobre de la productivitat. De manera que crearem ocupació, però també augmentarà l'atur; ara, d'una manera moderada.

L'atur registrat a Catalunya és l'última dada que tenim, la del mes de gener –l'atur registrat vol dir el nombre d'aturats del mes de gener d'aquest any sobre el del mes de gener de l'any passat–, ha augmentat entorn del 8 per cent, per sota de la mitjana espanyola; ha augmentat el 8,6 per cent i molt per sota d'altres comunitats autònomes en les quals pesa bastant més que aquí el sector de la construcció: Madrid, 13 per cent; València, 17 per cent, i algunes altres comunitats autònomes, molt més. De manera que estem en taxes d'atur que sí que hem de ser conscients que poden augmentar, però es mantindran en xifres raonables.

Quina és la conclusió?, i després parlarem, en tot cas, de les mesures que vostè proposa i de les que el Govern pot adoptar. Miri, jo crec que estem davant d'una situació en la qual hem de donar un missatge de realisme, primer de tot, d'acceptar la realitat; hi ha un canvi de cicle, la situació és pitjor de la que era fa uns mesos, de la que era fa un any, però segueix sent una situació que no ens ha de portar, en cap cas, a crear alarmisme. I jo els demano que el conjunt de la cambra, des d'aquest punt de vista, anem a la mateixa direcció, perquè és el que convé al conjunt del país. En economia les expectatives són importants, i és important generar confiança en el futur de la nostra economia. Tenim unes bones bases, tenim una situació sòlida, no estem en una situació, ni de lluny...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...de recessió. No estem en una situació de crisi econòmica. Estem en una moderació del creixement. I el que hem de dir als nostres agents econòmics és que tenen raons per tenir confiança en el futur del país. Perquè, en part, el futur del país depèn de la confiança que tinguem tots plegats en el futur del país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Millo, pot fer la rèplica.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, li he de dir amb tot el «carinyo» –perquè sap vostè que jo l'aprecio personalment–, li he de dir que avui m'ha decebut; avui m'ha decebut molt, a més a més, no? (*Veus de fons.*) Sí, és estrany, perquè el conseller Castells és una persona que normalment dóna el to aquí, no?, i defensa les coses amb entusiasme, i sembla que se les creu quan les defensa, i a mi m'ha donat la sensació avui que no s'ho creia massa, el que deia, no?

No s'ho creia massa perquè, és clar, qualsevol persona que ens estigués veient en aquests moments, qualsevol ciutadà de Catalunya que ens estigués veient en aquests moments..., jo no sé si he tingut un to alarmista o no; normalment no és el meu to habitual –i vostè ho sap també, no?–, almenys no ho he pretès en cap cas. He utilitzat xifres, he utilitzat dades, he parlat de nivells d'inflació, de creixement de l'IPC, de taxes d'atur, de pèrdua de productivitat, de pèrdua de competitivitat... I li he preguntat què pensava fer el Govern –què pensava fer el Govern–, no que em sortís a explicar el que està fent o el que ja ha fet, o els plans que va aprovar el 2006 o el 2007, aquest pla i l'altre pla. Perquè aquest és un govern de plans, però, aquests plans, amb resultat zero moltes vegades, no? I en lloc de venir aquí, a la tribuna, a explicar-nos què pensa fer, el que ha fet és dir: «No, no, és que el que estem fent ja va bé –el que estem fent ja va bé. Hem fet aquest pla, tenim aquest projecte, tenim això..., i el que anem fent ja va bé.» Perquè, sense cap altra mesura..., el que ens ha vingut a dir és que, sense prendre cap altra mesura, això ja anirà bé. Ens ha dit això. Les perspectives són que les coses aniran bé sense que el Govern de Catalunya hagi de prendre cap mesura nova –cap, zero. Això és el que jo he entès, no? I si, francament, això és el que vostè pensa, jo crec que la situació és...

Vejam, jo no faig catastrofisme de futur, jo analitzo les dades que tenim avui. I vostè surt aquí, com a màxim responsable de l'economia de Catalunya, i em diu a mi que jo li digui quines són les mesures que vostè ha de prendre; vostè em diu a mi que jo li digui quines són les mesures... Escolti, quan jo sigui conseller d'Economia, si algun dia ho sóc, ja li explicaré a vostè quines mesures, perquè... Bé, en tot cas, el dia que presentarem la moció, ja li presentarem unes mesures també, evidentment, unes propostes d'actuació. Ara, que el Govern pugi aquí dalt a treure's les puces de sobre dient: «Escoltin, si tenen alguna cosa a dir, ja ens ho diran, i si no, mentrestant, la meva opinió com a conseller és que això ja anirà bé, perquè les coses per si soles s'arreglaran», vol dir que efectivament allò que deia de la vareta màgica d'en Zapatero vostè s'ho creu. Surt el senyor Solbes l'altre dia i diu: «No, no, la desacceleració aquesta a poc a poc remuntarà i les mesures que ja s'han pres en el passat són bones per millorar la situació en el futur.»

Doncs, aquí és on jo crec que realment estem en males mans –estem en males mans. No es pot considerar que, si la situació que tenim avui no és bona, i vostè ho ha reconegut –això sí que li ho agraeixo–..., ha reconegut que la situació és pitjor, tot i que ha dit: «Però, bé, no és del tot dolenta», però és pitjor. Home, doncs, si amb

les mesures que s'han pres estem en una situació pitjor i a partir d'ara no cal prendre cap mesura, el missatge que vostè està donant als ciutadans de Catalunya és que no es preocupin: encara que no arribin a final de mes, tranquils. Avui estem a dia 20; hi ha famílies que avui ja no tenen saldo en el compte corrent i ja no arriben a final de mes. Però els direm: «No us preocupeu, ja vindrà algú i ho arreglarà, això, perquè tenim uns indicadors que diuen que això anirà bé.» Doncs, ara això els ho explica a les famílies que tenen dificultats per arribar a final de mes, i vejam si els sembla que això és una bona mesura, no?

Vostè, jo crec que no m'ha entès. Jo no he pretès fer catastrofisme ni alarmisme ni re. Jo li he plantejat objectivament les dades i li he preguntat què pensa fer el Govern. I vostè ha pujat a dir-me el que ja han fet anys enrere, jo considero que amb resultat negatiu, perquè, si no, no tindríem la situació pitjor, que vostè mateix reconeix, i res més, no? Per tant, no m'ha entès. No m'ha entès, o senzillament no té mesures noves a prendre. En el fons vol dir que no vol reconèixer que alguna cosa s'ha de fer. Reconeix que la inflació augmenta, diu que té un pla de mesures i que aquest pla de mesures ja serveix. Doncs, no.

Escolti, senyor conseller, no podríem valorar, aquest pla, com ha funcionat fins al dia d'avui? No podríem analitzar quines mesures han donat bon resultat i quines no han donat bon resultat, i, a partir d'aquí, replantejar un nou pla de mesures? És que és incapaç de reconèixer, el Govern, que alguna cosa no la fa bé? És que és massa, això; és que és meravellós. Aquest Govern ho fa tot bé sempre, no s'equivoca mai de res. És increïble. Ara, escolti, no sé si els ciutadans se'ns ho creuran, això, eh? No ho sé. No sé si s'ho creuran; jo diria que no.

Jo diria, senyor conseller, que el que ha de fer és pujar aquí dalt i explicar quins són els seus plans de futur, nous, per afrontar la situació, per garantir que els catalans i les catalanes puguin afrontar això en millors condicions. Però plans de veritat, plans que es converteixin en resultats, no plans dels que després no es compleixen o s'incompleixen, que són els que habitualment ens ofereix aquest Govern, no?

No frustri els catalans i les catalanes que ens estan escoltant, perquè el missatge que vostè ha donat avui és de frustració. És a dir: «Aquí no hi ha res a fer, no cal que fem res, ja s'arreglarà sol.» Home, jo no sé si les coses aniran bé o malament, però, si estan malament –i avui vostè ha reconegut que estan pitjor–, algunes mesures caldrà prendre perquè vagin millor, no?

Amb tot el respecte, li faig una recomanació: no faci cas del senyor Zapatero...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

...no en faci cas; ja que són partits diferents, no en faci cas. Prengui mesures, actuï, prengui mesures, no es quedi amb les mans a les butxaques, no es quedi amb els

braços creuats, perquè les catalanes i els catalans no ho entendran.

En la propera sessió, quan presentarem la nostra moció, li explicarem quin és el nostre capteniment. Però avui, en una interpellació, entenc que és el Govern, és el conseller qui ens ha de dir què pensa fer. I vostè, a hores d'ara, encara no ens ho ha dit.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Jo, amb molt d'interès, de nou li haig de dir: escoltaré el que m'hagi de dir, eh? Li ho haig de dir; què vol que li digui? Ara, és clar, quan li dic això, vostè em diu: «No, és que vostè no em pensa dir res, i vostè no s'ha pronunciat sobre res, i es limita a dir-me que espera que jo li proposi...» Jo estic molt interessat a conèixer la seva opinió, efectivament. I quan veig que es resisteix tant a donar-la és que penso que no en té cap, excepte la de dir-me que no faci cas del senyor Zapatero.

Però escolti'm, però, que m'hi he referit, jo, al senyor Zapatero, en algun moment? Vostè té interès a parlar aquí del senyor Zapatero. No sé si té res a veure amb les properes eleccions generals, tot això, m'entén? (*Remor de veus.*) No ho sé. Tal vegada no té res a veure, no?, amb les properes eleccions generals.

No, miri, deixi'm que li ho precisi una altra vegada. Hi ha una situació que ha empitjorat respecte a fa un any. Vol dir això que la situació sigui dolenta i que hàgim de dir al país que estem davant d'una recessió inevitable, en la qual el creixement serà negatiu, les taxes d'atur se situaran en percentatges com per exemple el que hi havia l'any 2002, per exemple, quan governava..., el Partit Popular a Espanya?, Convergència i Unió a Catalunya? Vol dir això? No. Que estiguin tranquils els ciutadans; en principi no ha de passar, això.

Ara, escolti, el Govern pot ignorar que la situació ha canviat? És evident que no –és evident que no–, i és evident que no ho fa. El Govern té en les seves mans aquells instruments que actuen d'una manera més immediata sobre el cicle econòmic? Vostè sap que no, oi? Oi que ho sap, vostè, que no, senyor Millo? (*Veus de fons.*) Doncs, aleshores no em demani que el Govern actuï en aquelles mesures que podrien modificar d'una manera immediata el cicle econòmic, per exemple. És que no ho tenen ni aquest Govern ni cap govern europeu, avui, de la zona euro, que és actuar sobre els tipus d'interès, per exemple, no?

Què fa, el Govern? El Govern en primer lloc diu als ciutadans: «La situació ha canviat.» Però també els diu: «Tenim tots els motius de confiança en el futur de la nostra economia.» I espero que vostè, que em diu que no fa catastrofisme, que veu els aspectes positius, també ho reconegui, que els ciutadans tenen tots els motius de confiança en el futur de la nostra economia, que tenim una bona economia. Tenim un país potent, un país

que ha crescut molt, un país que té un PIB *per capita* que se situa entre els més alts d'Europa, que té unes taxes d'atur molt baixes, que té unes taxes d'inflació que han crescut una mica però que es tornaran a situar en xifres perfectament moderades.

Ara, dit això, jo no em conformo, perquè el Govern està al capdavant del país i li ha de marcar el camí i ha d'exercir una acció de lideratge. I, efectivament, ho està fent dient: «Hem de perseverar en aquelles polítiques que permetin millorar la competitivitat de la nostra economia.» I, a més, ha d'adaptar-les a una nova situació. Incidint en quins aspectes? Miri, en cinc grans aspectes.

Primer, la inversió pública. Com que estem davant d'una certa desacceleració, és important incidir molt en la inversió pública, que ens ajuda a la vegada a donar una empenta a l'economia, a donar-li nou dinamisme, i a incidir en aquelles qüestions que són fonamentals des del punt de vista de la competitivitat. És el que estem fent. Mai com aquest any 2008 haurem tingut unes quotes d'inversió pública de l'ordre de 12.000 milions d'euros, 6.000 milions del pressupost de la Generalitat, 4.500 milions gràcies a la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que vostès no van votar; 4.500, que suposen un augment de 2.000 milions en la quota d'inversió de l'Estat a Catalunya. Total, entorn del 6 per cent del PIB. Cap país europeu té una inversió pública d'aquesta importància.

Segon, ajudar a compensar els efectes que té en aquests moments la moderació –important– en el sector de l'habitatge residencial. Per això hi ha el Pla de l'habitatge i per això s'ha aprovat molt recentment l'actuació en les àrees residencials estratègiques, cent àrees, que permetrà construir noranta mil habitatges, la meitat, el 50 per cent dels quals, protegits.

Tercer, ajudar en un moment en què... Fixi-s'hi, vostè m'ha parlat molt dels problemes del cicle econòmic. Efectivament, incideixen en aquest cicle..., coincideix amb un problema de dificultats de liquiditat, de finançament, hi coincideixen, i les nostres empreses ho estan notant, algunes de les nostres empreses. Hem d'evitar que els problemes del sistema financer es transmetin al sector real de l'economia. Per tant, potenciem aquells mitjans que puguin ajudar al finançament. És el que fa l'ICF, en part en contacte amb l'ICO.

Quart, hi haurà un cert augment de l'atur, no important, no dramàtic, però un cert augment. Hem d'ajudar que aquells treballadors que quedin aturats es puguin recol·locar ràpidament, amb una economia que seguirà funcionant. Per això calen polítiques actives d'ocupació. Avui ho explicava la consellera de Treball.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

I cinquè, finalment, escolti'm, les mesures del Pla de mesures contra la inflació les haurem de potenciar, i haurem de prioritzar-ne algunes per tal que aquelles mesures més estructurals –que no tenen mai un impacte a curt termini, el tenen més a llarg termini, com es-

pero que vostè sàpiga— també puguin actuar al més ràpidament possible.

Ja veu vostè si el Govern està al cas de la situació. Marca el camí, diu als ciutadans «tenim una bona situació econòmica», però a la vegada...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...allò que podem fer ho fem.

El president

Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre l'evolució de la situació econòmica (tram. 300-00105/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'evolució de la situació econòmica. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, segona oportunitat (*rialles*)—segona oportunitat. Anem a veure si som capaços ara, conseller, de redreçar en part un debat, que jo crec, sincerament, que té part de raó el diputat Millo quan li diu: «Escolti'm, necessitaríem conèixer per part del Govern de Catalunya un conjunt de mesures que permetin insuflar confiança a l'opinió pública.» Si vostè reconeix aquí, com ho reconeix, «les coses no van bé i estem preocupats amb la situació, malgrat que tractem de fer el que és possible», jo crec que enviar a l'opinió pública el missatge que al Parlament discutim mesures perquè les coses millorin li resulta imprescindible al Govern. Li resulta també imprescindible a l'oposició portar la tasca de control de l'acció de govern, però li resulta imprescindible al Govern.

I m'ha de concedir, senyor conseller, una qüestió que crec que ha d'amarar la seva intervenció. Quan, des de l'oposició critiquem el Govern, inclús en l'àmbit econòmic, senyor conseller, no fem catastrofisme, critiquem el Govern. Jo crec que aquesta és una qüestió clau, que hem d'acceptar de sortida. És normal que vinguem, tractem de detectar les insuficiències i mancances del Govern i no enviï cap missatge de catastrofisme a ningú. I veritablement vostè ha de pujar a la tribuna i dir: «Escolti'm, ho comparteixo, no ho comparteixo...», però no hi ha missatge de catastrofisme. Vagi per endavant aquesta posició de principi: no hem vingut aquí a enviar cap missatge de catastrofisme. L'economia catalana funciona amb problemes, i el Govern ha de prendre mesures perquè funcioni millor, mesures que pugui.

Jo vull posar l'accent no en el reguitzell de dades—el temps és molt limitat en una interpellació—, sinó en una consideració que voldria que vostè em digués si la comparteix o no. Jo crec que es pot estar tranquil de consciència respecte al conjunt de mesures que el Govern endega. Però si vostè presta atenció seriosament a l'evolució de la cistella de la compra—pa, llet, productes bàsics, gasolina, entre altres qüestions, com evoluciona—; si vostè té en compte que en l'àmbit de la indústria—indústria, no construcció— es destrueix mà d'obra, i que immediatament l'ocupació torna a ser el màxim problema que té plantejat la ciutadania, tornem a estar amb problemes respecte a l'atur i els problemes que això pot comportar a les famílies a partir d'aquí—dos—; si vostè, a més, té en compte que aquest atur té una particularitat: es perd a la indústria però incorpora un element nou, la immigració i el tractament que hem de donar a aquesta qüestió; quatre, si vostè té... Vol veure la llista d'empreses que han anat tancant i que van tancant amb regulació o no? Quatre.

Si vostè té en compte a més l'endeutament familiar com creix... Vostè recordarà..., no el culpem nosaltres, a vostè, d'això, però al gener del 2006 els tipus estaven al 2,25 i avui estan al 4. Que té alguna responsabilitat el Govern? No ens ho vingui a desmentir. Ja sé que no en té, però això influeix en les famílies.

I després a quin nivell tenim els índexs de confiança? El que li volem dir, conseller, és que tenim la percepció que independentment de l'evolució dels indicadors macroeconòmics la gent al nostre país pateix. I aquesta és la qüestió.

O sigui, malgrat que nosaltres parlem que l'economia funciona, creixem una miqueta menys, fem el que podem, la gent ha de sentir del conseller d'Economia, avui, a aquesta cambra, que hi han solucions per a la gent que pateix. Qui pateix? Les famílies, els treballadors, els autònoms i els petits empresaris, que tenen dificultats creixents.

Diu: «Escolti'm, però, Teixidó, és que això segueix creixent.» Ja li ho admeto, conseller, no cal que perdem el temps amb aquesta discussió; jo ja li admeto, no cal que discutim per això.

És, com podem fer arribar a l'opinió pública, i molt particularment a la gent que més ho necessita, i que evidencia amb enquestes fetes ben recents, que el 68 per cent de les famílies del nostre país pateix, que no arriba a fi de mes, que el poder adquisitiu de les famílies s'ha retallat, que els sous creixent com creixen i que la inflació és un càstig extraordinari? I que quan en l'àmbit espanyol el Govern només planteja un increment de l'IRPF amb l'adopció del 2 per cent i tenim un 4,3, la gent té dificultats. I si va al banc i ha de pagar una hipoteca més cara la gent té dificultats. I és d'esperar d'un govern d'esquerreres, si més no, sensibilitat respecte a això. Jo crec que aquesta és la qüestió que hem de discutir.

Dit més concretament, «Bé, i aleshores nosaltres què hauríem fet malament?» Doncs, això és del que li vull parlar i del que crec que vostè ens ha de poder explicar alguna cosa.

Jo recordo quan vàrem tenir el debat sobre les mesures de la inflació, conseller –ho recordo–, i vostè em va dir: «Home, tenim un balanç raonable.» Doncs, jo crec que hauríem de decidir conjuntament, si a vostè li sembla oportú, si aquest balanç de les mesures sobre la inflació ha estat positiu o no, i si cal endegar o no un nou paquet de mesures. És una proposta molt concreta, és molt senzilla. Per exemple, el ministre Solbes diu que no, diu: «No, no, això ja està bé, d'això no cal tocar res.» El conseller Castells creu que hem d'endegar un nou paquet per combatre la inflació? Sí o no?

Parlem d'una altra qüestió que a mi em sembla important, quan parlem de què és el que ha fet el Govern. Vostè creu que si nosaltres moderéssim el creixement de la pressió fiscal, les famílies i els treballadors tindrien més elements per poder fer front a aquesta crisi, com la volem anomenar? Sí o no? Dit d'una altra manera, sense voler ressuscitar el debat de si creix o no creix la pressió fiscal –que només amb la dada que jo li he apuntat la pressió fiscal ja creix, amb una administració que només amb els preus públics fa que sigui un element d'inflació i és inflacionista–, la pregunta és: En l'àmbit de Catalunya, senyor conseller, hem d'endegar alguna mesura fiscal per ajudar la gent? Sí o no? Quines mesures fiscals? Les puguem endegar.

Hem de deixar, com he llegit, per al 2009 l'impost de successions i donacions i la seva modificació? Hem de parlar de l'impost de patrimoni i d'actes jurídics documentats? Sí o no?

Nosaltres hem presentat unes mesures ara al Parlament espanyol sense massa fortuna, tan elementals com reduir un 5 per cent les retencions en l'àmbit de l'IRPF, perquè les famílies i els treballadors tinguin més diners a les mans, i reduir l'IVA del 17 al 6 per cent, perquè en l'àmbit dels serveis gas i electricitat la factura sigui més petita. Cal donar-hi suport a això? Sí o no?

Mesures ben concretes, fixi-s'hi, de la inflació, de la moderació fiscal... I parlem ara de l'acord per la competitivitat. Senyor conseller, hauríem de tenir aquest pacte sobre la taula? Sí o no? Anem endarrerits? Sí o no? Les mesures i el balanç, avui, les pot presentar com a positives i tenim un acord tancat? Sí o no?

Fixi's si tenim una segona oportunitat, senyor conseller, per parlar de coses concretes; no de grans històries, no de grans mesures impossibles: de coses concretes, específiques. Podrem tenir aquest acord per la competitivitat signat d'immediat? Sí o no?

I com modificarà aquest acord els elements de productivitat i competitivitat? Ho tenen pensat? Com i de quina manera? No el que es va fer al passat, sinó que vostè, home preocupat, al front d'un govern que està preocupat per donar resposta a les famílies i als treballadors, diu: «Ho farem d'aquesta manera.»

Tenim un atur molt particular –vostè n'és conscient–, haurem d'endegar alguna nova mesura d'ocupació, de pla d'ocupació? Sí o no? Haurem de fer alguna cosa amb la gent que ens queda aturada? Sí o no? Té vostè a disposició un SOC que ajudi en aquestes circumstàncies? Sí o no? Vol prendre mesures respecte a això?

Vostè ens ho ha de dir, senyor conseller. Jo crec que en aquests àmbits vostè la feina no està feta.

I ens queda una qüestió de fons, una qüestió de fons en què vostè aquí no podrà dissimular, crec que no, ni voldrà. Podem en l'àmbit del finançament progressar o no? Estem perdent el temps o no? Se sent vostè maltractat en l'àmbit de la negociació del finançament amb el Govern espanyol? Sí o no? Perquè jo, que tinc la percepció i segueixo molt atentament el que vostè diu, tinc la meua percepció, molt íntima certament, que vostè està molt descontent de com la negociació del finançament va. I vostè dirà: «Home, Teixidó, i això perquè ho col·loca en aquest debat?» Perquè és fonamental, perquè la nostra economia, aquest patiment que parlem, de què la gent veritablement ho necessita, amb més finançament per Catalunya això funcionaria. I com que jo sé que vostè més finançament en vol, com en vol tota la cambra, ens pot plantejar en concret si, o no, podem progressar en aquest àmbit amb caràcter immediat?

Per acabar, senyor conseller, i perquè vegi el caràcter constructiu, criticant el Govern –però a vostè això no li ha de sorprendre, només faltaria que des de l'oposició no critiquéssim el Govern... Les preguntes són concretes, i les té vostè a la mà per poder-les respondre; sis. Algunes les hi he formulat. Ara les hi formulo en síntesi i en vint segons acabarem, senyor president.

Calendari de negociació del nou sistema de finançament, convençut com està que aquesta és una qüestió fonamental. Dos, nou pla de mesures per combatre la inflació, quan? Tres, quan entra vostè a aquest Parlament l'impost de successions i donacions i el de patrimoni? Quatre, quan tindrem signat l'acord per la competitivitat?, que permetrà parlar de productivitat, de competitivitat, d'innovació, de recerca i de formació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Cinc, amb quines polítiques d'ocupació planteja el Govern fer front a aquest creixent índex d'atur que es produeix? I sis, prendrem alguna mesura respecte al SOC?, sí o no?

Acabo, senyor president, dient que m'agradaria que vostè constatés, amb l'objectivitat que el caracteritza, el to de la intervenció, conseller. Volem senzillament saber si el Govern està disposat o no a ajudar les famílies, els empresaris petits i els treballadors a superar aquesta situació de crisi o no.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta, en nom del Govern, a la interpellació plantejada, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Amb molt de gust comentaré algunes de les qüestions que ha suscitat l'honorable senyor diputat. Primer de tot em permetrà que li digui que faci'm un favor, critiqui el Govern, critiqui'l tant com cregui convenient, perquè així el Govern millora, però no manipuli les dades, les dades són sagrades.

O sigui, no creem confusió sobre les dades i sobre la situació del país. Li ho dic pel següent. Senyor Fernández Teixidó, 14 de juliol del 2005: «El resultat últim d'aquesta reunió política econòmica del Govern tripartit serà amb tota seguretat la destrucció de llocs de treball del nostre país.», 2005. N'hem creat 300.000 des d'aleshores, increment anual del 3 per cent. No sé si això és fer catastrofisme, segur que no, però en tot cas, dades equívocades.

Senyor Fernández Teixidó, 23 de novembre del 2005: «El 2002 la inversió estrangera de Catalunya amb relació a l'Estat era del 18,9 per cent i avui representa només el 14 per cent»; 26 per cent, l'any 2006; del total d'Espanya 26 per cent, gairebé el doble de la que vostè deia.

Quinze de novembre del 2007, això és més recent, el recent debat de pressupostos: «Per primera vegada l'economia espanyola i l'economia catalana poden créixer per sota de l'economia europea dels vint-i-set.» Previsions de la comunitat europea: Espanya 3 per cent, zona euro 2,2. De l'OCDE: Espanya 2,5, zona euro 1,9. Del Fons Monetari: Espanya 3,1, la Unió Europea 2,1.

Quinze de novembre del 2007, també el debat de pressupostos: «Catalunya ha estat la comunitat autònoma on l'atur del tercer trimestre ha pujat més en tot l'Estat.» Quart trimestre de l'any 2007, increment de l'atur: a Catalunya, 1,9; a Espanya, 6,5 per cent. Dades EPA, les més fiables –enquesta de població activa.

Taxa d'atur: a Catalunya, 6,6 per cent –mínim històric–; Espanya, 8,6 per cent.

Creixement del gener d'aquest any, de l'atur. Desembre, per cert, molt a prop de quan vostè ho va dir: creixement de Catalunya, 1,9 per cent; Espanya, 5,3. Gener, la dada més recent: Catalunya, 8,2; Espanya, 8,6; Madrid, 13 per cent –ho he dit abans–; València, 17 per cent; Múrcia, 25 per cent.

Escolti'm una cosa, aquestes són les dades, a què porta donar-les malament per donar-les pitjor per al país? Això és bo per al país? Critiqui el Govern, però si el Govern..., no és gràcies al Govern que tinguem una economia magnífica, és el país que és magnífic, home! Escolti, vostès han governat vint-i-tres anys, algun mèrit hi deuen tenir! Però per què han de donar dades dolentes sobre el país? No ens convé a tots tenir una certa autoestima? Només hem de donar dades dolentes sobre el país?, un país que va cap avall, decadent, fatal? No, escolti'm, tot és dolent? No, doncs no és dolent, home! Tenim un país que va bé, amb una bona situació, amb gran possibilitats de futur. Que està pitjor la situació que fa un any? Sí, està pitjor. Segueix sent bona? Segueix sent bona. Seguim tenint possibilitats que vagi bé? Sí, en tenim i moltes, i que vagi

millor. Doncs posem-nos d'acord en això, si em sembla que ho compartim, si és mèrit de tots. Ara, escolti'm, hi ha coses que no van prou bé? Segur. Hi ha coses que el Govern podria fer millor? Segur. Ajudem-nos. Si ajudarem el país! Ajudem-nos i ens posarem d'acord.

I clar, jo li puc també dir: «Miri, vol que comparem amb altres moments?» Vol que ho comparem, ara que tot va tan malament? Ja no li parlo dels anys 92, 93 –no recordaré qui governava a Catalunya, no cal recordar-ho perquè han governat durant molts anys, no?, els mateixos durant vint-i-tres anys–, però té res a veure la situació d'ara amb la que hi havia en aquell moment? Taxes d'interès del 14 per cent, d'inflació de més de dos dígitos, d'atur del 10-12 per cent, creixements del PIB negatius. Ja no parlo d'aquella època, que evidentment no té res a veure; allò era una recessió, allò sí que era una recessió i no el que hi ha ara.

Però, escolti, miri, l'any 2002 i l'any 2003, algú deia que a Catalunya hi havia recessió, crisi econòmica, situació de decadència, que les coses no anaven bé? Que hi havia recessió a Catalunya no ho deia ningú –no ho deia ningú. (Veus de fons.) Escolti, no ho deia ningú.

Sap quan creixia el PIB l'any 2002? El 2,5 per cent. Estem fent ara una previsió del 3. I el 2003, el 2,9. I l'atur sap a quant estava l'any 2001? Al 8,6 per cent, i l'any 2002 al 10,1 per cent, i l'any 2003 al 10 per cent, i l'any 2004 al 9,7 per cent. Ara estem al 6,6 per cent. Que es van fer plans de xoc per generar ocupació? I aquí jo li admeto que és un tema..., escolti'm, que vostè ho diu amb tota la bona voluntat, naturalment, no potser ser d'una altra manera, és clar que sí.

Pla de xoc, anem a fer un pla de xoc. Home, no sé si és el millor missatge que pot rebre el país si li diem: «Escolti, les coses estan anant pitjor, però van raonablement bé i ens podem recuperar i ara hem de posar tots el que correspon, el Govern el primer, per fer-ho possible.» Un pla de xoc? Escolti, és un tema a considerar perquè també entenc que un pla de xoc té avantatges. Home, un pla de xoc brutal jo no el faria, un pla de xoc brutal no, però, podem adoptar un conjunt de mesures que contribueixin a què aquells aspectes que han empitjorat més els puguem resoldre millor, puguem minimitzar-ne els efectes? Parlem-ne.

Jo he apuntat cinc aspectes molt importants, fixi's què he dit. He dit: El que hem de fer és adaptar la nostra política, la línia d'acció de govern, que no pot ser d'altra manera, a una nova realitat, perquè la realitat és veritat que ha canviat. I per tant, prioritzar determinades línies d'actuació. Jo crec que és cap aquí que hem d'anar, prioritzem determinades línies d'actuació. Jo això no li diria pla de xoc, sincerament. I em sembla que ens podríem posar d'acord a no dir-li pla de xoc. Però bé, prioritzar unes determinades línies d'actuació que són aquelles que més poden contribuir a corregir els efectes negatius d'un canvi de situació, compensar les coses que van pitjor, sí, segurament és convenient.

Jo n'he apuntat cinc que em sembla que són molt clares, no?: Inversió pública –importantíssim–, habitatge... També cal que ho diguem, miri, nosaltres aquí hi tenim també un avantatge, sap?, la construcció pesa

menys a Catalunya que al conjunt d'Espanya: 10 per cent, per 12 i escaig per cent a Espanya –12 i mig em sembla. I, compte!, dins de la construcció, la construcció d'habitatge residencial, que és la que està realment en aquests moments desaccelerant-se molt, és el 35 per cent. De manera que l'impacte també l'hem de relativitzar. Però com que hi és, té un efecte, per això hi ha el Pla de l'habitatge i per això s'estan impulsant noranta mil habitatges, a construir, com a màxim, en quatre anys, dels quals 45.000, la meitat, protegits, que han d'ajudar a compensar aquest impacte.

En tercer lloc, qüestions que tenen a veure amb tot el finançament perquè hi ha un problema de liquiditat al sistema. O sigui, ens ha coincidit una situació de canvi de cicle amb una situació d'empitjorament del mercat financer; ha coincidit. Podia no haver coincidit, però ha coincidit. I això està tenint un impacte, eh?, un impacte sobre la liquiditat del sector real de l'economia, el finançament del sector. Mirarem d'evitar-ho; aquí tenim l'Institut Català de Finances... És un instrument també limitat, que té unes restriccions. Per exemple, l'Institut Català de Finances no pot donar crèdits de tresoreria, com vostès saben; s'han de donar vinculats a projectes d'inversió. Però, bé, hem d'intentar que aquells projectes d'inversió que estan en curs no hagin de deixar de fer-se per dificultats de finançament, precisament.

Hi ha una coordinació i un contacte estret amb l'ICO per mirar també d'avançar en totes aquestes qüestions. Jo crec que podem fer un conjunt de coses; abans n'he parlat.

Escoltin, jo em brindo que parlem conjuntament, no?, que compartim un diagnòstic, que em sembla que sobre l'essencial el podríem compartir: empitjorament de la situació, sí, però segueix sent una situació en els seus elements fonamentals positiva, i, sobretot –segon aspecte–, el canvi de cicle és el que és, l'hem de relativitzar, però és que sobretot hem de dir on érem i on som. Aquest país té uns fonaments molt sòlids, ha progressat moltíssim. Miri la situació que teníem fa vint anys i la que tenim ara; des de tots els punts de vista: el PIB *per capita*, de les bases de la nostra economia, de les millores ja de competitivitat i de productivitat, de la internacionalització, del pes de les exportacions, de la transformació del nostre teixit productiu. De manera que compartir un diagnòstic, compartir un missatge, que ha de ser un missatge d'acceptar la realitat, evidentment, però també de confiança en el futur del país; de confiança, perquè la realitat és una realitat que ens ha d'invitar a la confiança i perquè, a més, la confiança és una variable que incideix en la realitat de l'economia.

I avui succeeix una cosa. Vostè em parlava de les percepcions dels ciutadans. Miri, el que diuen les enquestes, precisament, és que a la pregunta de «com veu vostè la situació general de l'economia?», els ciutadans, d'una manera majoritària –quan se'ls pregunta pel conjunt, l'economia en general–, diuen que ha empitjorat, un 60 per cent, però quan se'ls pregunta com veuen la seva situació personal, no diuen que ha empitjorat, diuen que ha millorat. Aquesta és el que diuen les enquestes.

I el que hem de tractar ara és que aquests ciutadans que saben que la seva situació econòmica no ha empitjorat,

la seva concreta, pensant-se que el conjunt ha empitjorat..., no acabem portant que empitjorin també les situacions personals. Això és el que hem de tractar de fer, no al revés; no de pujar-los a un carro d'alarma, de pessimisme generalitzat, que acabaria realment incidint en una situació econòmica pitjor per a tots plegats. De manera que aquesta és la realitat.

Miri, jo estic disposat, per descomptat, i em sembla que pot ser útil per a tots plegats, a iniciar una ronda de contactes, de converses amb els diferents grups parlamentaris, a poder examinar conjuntament com veiem la situació; em sembla que és bo, que és propi d'un país madur, d'un país normal, d'un país segur de si mateix. I, com a resultes d'això, també de poder compartir, tractar de compartir un diagnòstic i tractar de poder compartir quines són les línies d'actuació fonamentals que hem de dur a terme; naturalment, entendrà vostè, que fent cadascú el que ha de fer i assumint el Govern la tasca que li correspon, que és una tasca, naturalment, de dirigir l'acció del país i les mesures que s'han d'adoptar i de lideratge sobre el conjunt dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, segona oportunitat, oportunitat perduda; segona, i perduda. I, si em permet, després acabaré, que és el substancial del debat, com vostè ha acabat, i veurà com tenim un punt d'acord. Oportunitat perduda.

Per què l'oportunitat perduda? Conseller, si li han de preparar una resposta parlamentària que tira mà d'hemeroteca, de què deia Convergència i Unió el 2005 i el 2006 i, a més, analitzar contextos anteriors per demostrar que les coses no estan tan malament com estaven, anem malament. Aquest és el debat, conseller; de veritat. O sigui, vostè ve aquí a dir-me: «Recordi, recordi el que vostès diuen el 2005, el 2006», i em treu, precisament, les dades de context. Em diu una cosa, i em treu les dades de context. I em diu una cosa que sé que no la pensa: «Vostès manipulen les dades.» No; ni amb el que vostè ha dit, podria tenir vostè la percepció que manipulem re. Nosaltres fem una anàlisi i una previsió, que ens podem equivocar o no; no hi ha manipulació. Me les treu de context i dedica una part de la seva intervenció a tirar mà de l'hemeroteca i, a més, a dir-nos que en altres situacions i altres contextos que malament que estàvem, que sí que estàvem malament... Conseller, prendrem mal.

Vostè ha de venir aquí i dir: «Critiqui'ns.» A això hem pujat. «Critiqui'ns.» I respongui, conseller. Però si tenim una magnífica oportunitat. Respongui, conseller. Diu: «Escolti, no, anem a veure si ens posem d'acord a no crear un ambient de catastrofisme al país.» Declaració solemne de Convergència i Unió, pujats aquí a la

tribuna: no al catastrofisme amb una anàlisi equivocada de la situació econòmica. No venim al Parlament a fer això. I li demanem al conseller del ram que no identifiqui—que no identifiqui— crítica al Govern amb el catastrofisme; que no els toca fer-ho, això. Nosaltres no estem dient: «Això s'ensorra, les possibilitats que surti l'economia catalana són molt dolentes...» No, no; venim a dir-los que alguns dels deures que vostès havien de fer, conseller, no els han fet amb la diligència deguda, criticant el Govern.

«Ens fan responsables de tots els mals que pateix l'economia catalana?», no ho ha dit ningú; ni el seu pitjor enemic ho diria, això; no ho ha dit ningú. Li diem que, quan parlem d'inflació i analitzem les mesures, ens faci un balanç. I li preguntem si vostè impulsarà un nou pla de mesures, quan copsem preocupats que en Solbes diu: «Ni cal.» U.

Dos. Digui'ns, si us plau, com va l'acord per la competitivitat, perquè vostè no pot aquí reclamar que anirem a més productivitat i anem a més competitivitat i no parlar-nos de l'únic instrument que a hores d'ara hauríem d'estar, amb la mà, operant sobre la realitat catalana. I no ens en diu res en absolut.

I, senyor conseller, vostè i jo hem tingut discussions sobre la pressió fiscal i l'actuació fiscal del Govern. Vostè creu que no hi ha res a fer? Un conseller d'Economia pot dir avui, davant d'aquesta gent que té problemes, que no hi ha mesures fiscals a endegar? Això és el que li demanem. Però si tan sols li demanem..., més que quan vostè ho pensa endegar, i que ens ho digui; que ens faci una proposta de quan arriba a aquesta cambra l'impost de donacions i successions, i el de patrimoni, i el d'actes jurídics documentats, i si donaran suport a aquestes iniciatives que hem presentant en l'àmbit del Parlament espanyol. Res més. I vostès ens diu «sí» o «no» i nosaltres ens en fem una idea.

Jo vull enviar un missatge que crec que és important al conseller Castells i a l'opinió pública. Diu: «Tenim un país que va bé.» En general, podem compartir aquesta diagnosi, però exigim al Govern que ha d'anar bé resolent els problemes que la gent concreta té. Ni una paraula per als autònoms, ni una paraula per als petits empresaris, ni una paraula per a les famílies, ni una paraula per als treballadors. Doncs, escolti'm, jo espero del conseller d'Economia que alguna cosa digui respecte a això. I més important que el que pensem nosaltres, conseller: ho demana l'opinió pública, que és la manera de fugir del catastrofisme, de tenir les idees clares, que la gent tingui confiança, que els índexs millorin, etcètera.

L'última qüestió. Diu: «Escolti, nosaltres...» Ah, perdó. Ningú ha parlat, conseller, de pla de xoc de re, eh? No crec ni que l'altre diputat li n'hagi fet cap referència. Estem parlant de polítiques específiques per a problemes específics que no impliquen pla de xoc. En fi, massa groller per perdre el temps en plans de xoc; ja sabem que—ni vostè ni jo— això no té cap sentit a hores d'ara.

Qüestió final. Jo ja li ho agraeixo. Diu: «Estem disposats a asseure'ns amb els grups parlamentaris i a discutir i tenir una diagnosi comuna. I una diagnosi comuna que, a més, ens permeti avançar plegats amb respostes

comunes.» D'acord. I encara li diré més: si aquesta interpellació serveix, senyor conseller, perquè aquestes passes concretes el Govern les doni, no hauré perdut el temps o no hauré perdut del tot el temps. Però encara tenim cinc minuts per no tenir la sensació, conseller, que part de l'objectiu de la interpellació d'aquest grup parlamentari—d'aquest grup parlamentari, no de l'anterior, d'aquest— és satisfet.

Ens contesta sobre les preguntes que li hem fet en concret, aclareix dubtes, que n'hi han, i veurà vostès com de satisfets l'opinió pública i nosaltres marxem d'aquest Ple. Aprofiti la segona oportunitat que li queda; li queden cinc minuts, senyor conseller.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, el conseller honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Bé, vostè no ha desmentit ni una sola de les afirmacions que jo li he atribuït que va fer, perquè totes són exactes; escolti, totes són exactes. Ara, jo comprenc que quan un utilitza les dades i fa pronòstics, es dedica a fer..., com li ho diria, deixi'm que no li digui «catastrofisme», no?, perquè..., tampoc no haig de deixar de dir «catastrofisme» perquè vostè diu que no fa catastrofisme. En tot cas, el que compta són els fets, no el que vostè diu; m'entén?

Què és, si no, utilitzar dades que no es corresponen amb la realitat o fer pronòstics que la realitat desmenteix, donant una imatge, una percepció molt pitjor de la que correspon a la situació de la nostra economia? Vostè s'ha dedicat a fer-ho. No ho faci i així jo no li ho hauré de retreure. No ho faci. I aleshores no hi haurà cap problema. Ara, escolti'm, si vostè ho fa, em permetrà, no?, amb tot el respecte que li tinc, que aleshores jo, quan resulta que les dades desmenteixen el que vostè ha dit, ho faci, sobretot si vostè torna a utilitzar dades per fer pronòstics sobre el futur i l'evolució de la nostra economia. Li haig de dir: «Escolti, vostè es va equivocar dient que les coses anaven malament quan resulta que anaven bé.» I els ciutadans, escoltin-me, prestin atenció: és possible que es torni a equivocar quan diu que aniran molt malament quan no van tan bé. Escolti'm, si no vol que li ho retregui, deixi de fer-ho, m'entén.

Però jo celebro que vostè, des d'aquest punt de vista, faci també una certa rectificació. Si vostè es penedeix d'haver-ho fet, doncs, ho celebrarem tots, i a partir d'ara, doncs, ja no tindrem tan en compte les afirmacions que introdueixin ombres de pessimisme excessiu—no sé si això li serveix per no dir «catastrofisme», diguem-ne «ombres de pessimisme excessiu»— sobre el futur de la nostra economia. Li sembla bé? Estic aprofitant bé aquesta oportunitat, senyor Fernández Teixidó? Què li sembla? Passem o no el llistó, per parlar d'aquest tema? Permetrà que ho fem d'aquesta manera? De manera que posem-nos d'acord sobre això. M'entén?

Les qüestions que vostè em planteja, amb molt de gust, les comentarem quan vostè tingui..., quan tinguem

l'oportunitat de parlar-ne; els cinc o sis punts, perquè no pretendrà que ara jo, com un petit alumne, respongui els sis punts que vostè ha tingut a bé de formular-me en el seu examen, no? Jo li vinc a explicar quina és la situació i què és el que hem de fer.

Entre altres coses, vostè em parla de la política fiscal, de les mesures que tenen a veure amb la fiscalitat. Home, jo el que li puc dir és que efectivament aquest Govern ha adoptat un bon grapat de mesures en política fiscal, en diferents camps; les més recents en el darrer pressupost, en la Llei de mesures fiscals i financeres, tenen a veure amb successions, tenen a veure amb donacions. Vam reiterar allà el nostre compromís d'entrar en el Parlament el Projecte de llei de successions; ho farem, complirem amb el nostre compromís. Escolti'm, no li puc dir més, no?; ja hi ha un compromís ferm, no em desdiré ara d'aquest compromís. Però no només en aquest camp, no?; n'hem adoptat en molts altres camps: en el camp de l'IRPF..., en molts altres camps.

Però també és veritat una cosa. Escolti, en aquests moments, hi ha el pla que va adoptar el president Bush als Estats Units, que és un pla basat en la política fiscal, per tal d'ajudar a un cert sosteniment, a un cert estímul fiscal, al costat de la demanda. Pocs països europeus han adoptat mesures en aquest sentit, fins al moment, i nosaltres ho hem d'estudiar. Jo no li dic que no ho estudiem, ho estem estudiant, hem de veure exactament quins són els nostres marges i què podem fer en aquest camp. Sabem, això sí, i vostè ho sap perfectament, no?, que tenim un marge d'actuació molt més limitat.

Tenim un marge d'actuació més limitat, en primer lloc, perquè la nostra capacitat normativa en matèria fiscal està pràcticament circumscrita als impostos cedits, als tributs cedits, i a l'impost sobre la renda de les persones físiques, per la part del tram autonòmic, i aquí només pel que fa referència a deduccions de tipus personal, perquè amb tot el que té a veure amb l'activitat empresarial tampoc no hi podem intervenir; és un camp molt acotat.

I en segon lloc, perquè és evident que hi ha unes restriccions financeres, que a vostè no se li escapen, que tenen a veure amb el sistema de finançament, del qual vostè ha parlat. Home, està clar: el sistema de finançament, miri, té a veure amb això, és clar, i té a veure amb tot. I una millora del sistema de finançament ens donaria uns marges dels quals ara no disposem. Però està clar que amb una situació financera com la que tenim no hi ha un marge molt gran per fer rebaixes fiscals a Catalunya. Perquè, de moment, el que ha succeït en el terreny fiscal és que l'extrema dependència del nostre finançament dels impostos vinculats a l'activitat immobiliària, que és una de les febleses del sistema de finançament, de les fragilitats del sistema de finançament, fa que tinguem en aquests moments una situació encara de menor «holgura», de menor marge de maniobra que la que teníem en altres moments, no?

De manera que aquesta és la situació. Jo crec que és bo que hàgim pogut tenir aquest debat en el Parlament, és bo que puguem parlar-ne. Jo reitero l'ofertament que he fet. Convidaré els diferents grups parlamentaris a poder establir una ronda de contactes per poder tractar

de compartir un diagnòstic, un missatge i unes línies d'actuació compartides per tots.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses (tram. 300-00103/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política per a garantir la mobilitat dels treballadors i les empreses. Aquesta interpellació, presentada pel Grup Mixt, ha de ser exposada pel diputat il·lustre senyor Albert Rivera, que té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, estimada consellera, Ciutadans planteja aquesta interpellació perquè ens preocupen algunes de les dades que a continuació exposaré i ens preocupa una situació creixent a Catalunya els darrers anys –sobretot, tot s'ha de dir, els darrers anys de canvi de Govern, de l'anterior tripartit i aquest–, on s'han pres una sèrie de mesures de caràcter laboral i de caràcter lingüístic que afecten directament els drets laborals de les persones i afecten directament també molts autònoms i empreses a Catalunya.

Em refereixo, per començar, a l'articulat del mateix Tractat de la Unió Europea, que parla de llibertat de circulació d'empreses i llibertat de circulació de treballadors, de ciutadans, en definitiva, dintre de la ciutadania europea.

Nosaltres, com a partit que defensa precisament aquesta ciutadania europea, hi estem plenament d'acord, i ens agradaria que aquí a Catalunya, i a Espanya també, es respectés i s'anés per aquest camí de respecte a aquestes llibertats dintre la Unió Europea.

Però la veritat és que veient algunes de les situacions que es produeixen en alguns àmbits, sobretot en l'àmbit laboral, però també afecta l'àmbit empresarial, perquè també hi ha autònoms i també hi ha empreses que s'hi veuen afectades, ens agradaria aquí que ens expliqués el Govern quines mesures té pensades per canviar la situació o si la via del Govern pensa ser continuar o seguir endurint algunes d'aquestes mesures.

Miri, a Catalunya tenim la sort de poder tenir una oficialitat de llengües, tenim la sort de poder parlar indistintament al carrer qualsevol de les llengües i també hauríem de tenir la sort d'obrir les portes –com s'ha fet sempre, tradicionalment, s'ha fet a Catalunya i a Espanya– als treballadors perquè vinguin a treballar aquí, perquè s'instal·lin lliurement les empreses i perquè no hi hagin traves de cap tipus.

Aquesta és la nostra visió i el nostre model de societat: una societat oberta, on realment s'incentivi, s'ajudi la gent que vingui aquí i que pugui aprendre una llengua,

que pugui adaptar-se a les situacions laborals catalanes, però mai creant marcs tancats laborals que condicionin la lliure circulació de ciutadans, de treballadors i d'empreses dintre del territori espanyol.

Doncs, jo crec que l'exemple clar, i amb paraules pròpies d'un company de partit d'alguns dels membres del Govern, del senyor Chaves..., reflecteixen justament el contrari. El senyor Chaves, fa poc, amb referència a la famosa polèmica d'aprendre català a Andalusia, deia que aquella mesura era per facilitar la mobilitat laboral dintre d'Espanya, per evitar la discriminació que puguin patir andalusos i altres espanyols a comunitats com Catalunya. És a dir, el senyor Chaves, en declaracions literals, deia que «facilitar la movilidad laboral y evitar la discriminación que pueden sufrir los andaluces u otros españoles en comunidades como Cataluña».

Pues bien..., jo penso que aquesta –aquesta, justament– és la frase que reflecteix el surrealisme de la política del Partit Socialista Obrer Espanyol, i del PSC a Catalunya, respecte a la mobilitat laboral. És a dir, s'està plantejant a altres comunitats autònomes, en aquest cas –cosa que ha defensat el nostre partit, tot sigui dit, que es pugui conèixer també el català a altres comunitats autònomes–..., defensa això perquè diu que hi han barreres, perquè hi han discriminacions laborals a Catalunya. I no facin, alguns dels diputats, que coneixen perfectament aquesta situació, que no, perquè sabem perfectament que hi han hagut i hi ha acomiadaments a Catalunya, tot i que ja sé que és dur reconèixer-ho, sobretot per a un partit suposadament socialista –reconèixer crear barreres i fronteres. L'internacionalisme se'n va en orris, no? Doncs, realment, vostès el que estan fent és un model absolutament contrari al progrés i absolutament contrari a les mesures socials que s'estan demanant i que requereixen Catalunya i Espanya.

Miri, no va ser fa massa temps que en aquesta cambra ho vam parlar. I, a més a més, crec que ha sigut un tema conegut. En algun mitjà de comunicació públic a Catalunya hi han hagut acomiadaments explícits, reconeguts per la mateixa conselleria, de persones per l'únic fet que eren bons col·laboradors, bons tertulians, però tenien la desgràcia de no parlar perfectament o de no sentir-se còmodes parlant el català, per expressar-se lliurement en una ràdio. És el cas anomenat Peri Rossi. Ja sé que això no agrada sentir-ho, però això ha passat aquí, i això ha passat a Catalunya.

Fa poc teníem també un tema, precisament a l'àmbit de la sanitat. Un metge a Girona, fa dues setmanes, precisament acomiadat per motius lingüístics del seu càrrec de metge, hi portava bastants anys, i, per tant, se li ha dit definitivament que hi ha hagut un acomiadament per motius de llengua.

Tenim dades, a més, també empresarials, que no són gens bones. Parlem d'una caiguda, que la gran empresa a Catalunya se'n va, i se'n va i tria altres comunitats autònomes. Aquí podem fer dues coses: o sempre culpar la resta de gent, que les empreses se'n van per culpa dels altres, o començar a rumiar quines mesures prenem perquè Catalunya aculli amb els braços oberts les empreses que creen llocs de treball a Catalunya.

Miri, segurament la millor manera de fer-ho seria no posar barreres. La millor manera de fer-ho seria facilitar que la gent d'altres parts d'Espanya vingui a treballar a Catalunya. Però avui tenim un problema, que és que molts sanitaris, molts membres de l'àmbit de la justícia, molts membres de l'àmbit de la seguretat, han tingut condicionants i barreres laborals per venir a treballar a Catalunya. I això és una realitat, són les dades. És a dir, hem tingut vacants importants a l'àmbit de la justícia, senyora consellera, hem tingut vacants importants a l'àmbit de la justícia, precisament, en aquest cas, a Catalunya, i no s'han produït a altres comunitats autònomes; podem buscar mil justificacions, però tots sabem que a Catalunya hi han una sèrie de situacions que impedeixen aquesta realitat.

I ho torno a dir: parlem que a la darrera convocatòria de més de sis-cents funcionaris a Catalunya vam tenir, en aquest cas, un 35 per cent de personal auxiliar i un 40 per cent de secretaris. Hi havia una existència..., o millor dit, hi havia una absència, hi havien vacants a Catalunya en aquestes places.

Estem veient titular, dia rere dia, els nostres diaris respecte a la falta de metges i de personal sanitari a Catalunya. Però què fem nosaltres? Fer valer igual un doctorat de medicina, a la puntuació d'un concurs, que un nivell lingüístic. És normal que a l'hora de contractar un metge tingui la mateixa puntuació en un concurs d'una plaça pública..., és normal que valgui el mateix tenir un doctorat en medicina que tenir un nivell lingüístic? Jo pensava que els metges operaven amb les mans. I pensava que es dedicaven a salvar vides, no a fer poesia.

Per tant, personalment, el que vol el nostre partit és que l'excel·lència d'aquests professionals primi per sobre de l'àmbit lingüístic, perquè creiem a més a més, com hem defensat des d'aquesta tribuna, que la millor fórmula per fer que l'ús del català sigui un ús social habitual i normal és des de la via de l'incentiu, no creant barreres dintre del nostre propi territori, no creant fronteres internes suposades per caràcters, en aquest cas, que haurien de ser caràcters culturals, caràcters d'ampliació de coneixements, mai de barreres lingüístiques.

El que li estem demanant a la conselleria i el que li demanem al Govern és que canviï radicalment la seva línia i que no vagi a posar traves i a posar barreres, noves barreres, a l'àmbit laboral i a l'àmbit empresarial.

A Catalunya –i això és una realitat, i en parlarem posteriorment– tenim oficines, literalment, que es dediquen –i ho hem portat també en aquesta tribuna, i s'ha hagut de reconèixer, cosa que no s'havia reconegut mai– a rebre..., i avui pot entrar vostè a la pàgina web d'aquestes oficines de garanties lingüístiques i denunciar qualsevol autònom, qualsevol empresari a Catalunya que decideixi portar la seva activitat empresarial en una de les seves llengües oficials, en aquest cas el castellà.

Per tant, què està succeint, quina política està fent el Govern d'obertura, d'intentar que arribin més empreses, que arribin més treballadors, si realment el que estem fent és exigint a base de sancions, estem posant traves en concursos públics de places públiques per motius lingüístics?

Miri, ja li ho dic, sincerament: quan vostès prenguin mesures d'incentiu, ens tindran al costat. Ciutadans estarà al costat que hi hagin incentius perquè totes les persones que puguin venir a Catalunya a treballar tinguin tota la informació, tota la facilitat per aprendre la llengua catalana. En el que no estem d'acord és que un jardiner a l'Ajuntament de Barcelona, un metge de la seguretat social, en aquest cas gent de l'àmbit de la justícia, policies, tinguin com a condicionant, sobretot quan falten places, quan hi han vacants, una barrera lingüística dintre del seu propi país i dintre de la Unió Europea.

No havíem quedat o no entenia jo que anàvem cap a una ciutadania europea, o així ho veiem nosaltres? Com és que creem..., i que des del Govern tripartit es va cap al tancament, cap a un model del segle XIX i no cap a un model del segle XXI?

Nosaltres no estem per tancar, estem per obrir. I estem per aixecar barreres i fronteres, no estem per crear-ne de noves. En sortiran beneficiats tots els catalans, hi hauran més llocs de treball, hi hauran més empreses, aconseguirem que Catalunya torni a ser motor econòmic i tingui més força dintre d'Espanya i dintre d'Europa. No podem anar per aquesta via. Crec que no beneficia ningú, sincerament, ni tan sols aquells que fan bandera de la utilització de la llengua com a instrument polític. Sincerament, aquells que tenen com a prioritat l'ús del català crec que s'equivoquen fent aquest tipus de polítiques.

Nosaltres, des de Ciutadans, volem una ciutadania oberta, volem una societat catalana que rebi i que, amb els braços oberts, pugui ensenyar a la gent a aprendre llengües, pugui incentivar els empresaris que l'utilitzin. Però no estem d'acord que s'utilitzin discriminacions a l'àmbit laboral de caràcter lingüístic, ni discriminacions a l'àmbit empresarial de caràcter lingüístic. I això és el que està fent aquest tripartit, després, evidentment, de lleis aprovades a l'anterior Govern de Convergència i Unió, però aplicant-hi un enduriment, precisament per part del Partit Socialista de Catalunya, en aquest àmbit.

No entenem, sincerament, aquesta política, i demanem des d'aquí, des d'aquesta tribuna..., Ciutadans demana que canviïn la seva direcció, que vagin per la direcció de l'incentiu, de l'ajuda, que vagin per aquesta línia i deixin de negar el que és una evidència, que és que a Catalunya s'estan creant barreres i s'està perjudicant l'àmbit empresarial, la creació de llocs de treball i els treballadors i ciutadans espanyols que volen venir i volen instaurar-se a Catalunya.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades i senyors diputats..., miri, començaré, segurament..., des de la manca d'informació, i li donaré alguna informació, perquè el que vostè ha estat dient durant

tota l'estona fa referència..., jo crec que ha citat només dos casos que vostè pensa que hi ha discriminació.

I aquesta..., jo, la meua persona, i tot el Govern creiem claríssimament en els principis de mobilitat, en els principis que marca la llibertat de la Unió Europea, la lliure mobilitat de les persones, dels capitals, que són els eixos bàsics de la Unió Europea. I no és només perquè ho creiem, sinó perquè les dades –la realitat– ens diuen que hi ha mobilitat, que a Catalunya cada vegada vénen més persones a treballar, que ens acompanyen, i que a Catalunya cada vegada tenim més empreses que ens acompanyen. I no només empreses d'altres comunitats autònomes, sinó empreses d'altres països, empreses que estan instal·lant aquí els seus centres de serveis per a tot el grup, empreses que estan aquí instal·lant els centres de recerca i desenvolupament i empreses que han tancat centres en altres comunitats autònomes i han vingut aquí. I aquestes últimes mateixes... Fa unes hores parlàvem amb el president de Nissan i em deia: «Nosaltres hem tancat Madrid i hem portat aquí les persones.» O sigui, que això no coincideix amb el que vostè diu.

Miri, parlant de coses..., voldria fer referència, primer, al que ha dit, eh?; no em puc estar de respondre-ho. A més a més, quan li ho diu una consellera que no ha nascut en aquesta comunitat autònoma, que fa quatre anys estava treballant a l'àmbit de la justícia, al qual vostè ha fet referència i que a més a més fins fa quatre o cinc anys no tenia ni el nivell B de català. Li està parlant una persona que sap de què parla i sap les oportunitats que als no nascuts a Catalunya ens donen en aquest país, eh? Jo tinc l'honor de ser la consellera de Treball de Catalunya i no he sentit mai cap discriminació per raó de la llengua, eh?

Dit això, hem de dir que el fet que altres comunitats autònomes facin accions formatives jo crec que és una bona cosa; que altres comunitats autònomes vulguin ensenyar el català és una bona cosa, perquè tenim més universitats estrangeres que fan ensenyament del català que dins d'Espanya, on sembla que parlar català no es porta, quan és un element d'enriquiment i és un element també d'oportunitats, dins i fora de Catalunya.

I volia fer referència que des del Govern de Catalunya s'estan posant en marxa mesures importants, mesures per incrementar la mobilitat. I la mobilitat només..., eh?, si parlem de mobilitat dins de la Unió Europea, no es pot, senyor diputat, parlar només de mobilitat entre comunitats autònomes i utilitzar la llengua –utilitzar la llengua– de forma jo crec que inadequada.

La mobilitat..., hem de pensar la nostra mobilitat no només amb altres comunitats autònomes, sinó en la mobilitat amb Europa. Hem d'internacionalitzar les persones i també ens hem d'internacionalitzar nosaltres mateixos i les empreses. I volia fer referència que aquest Govern està fent projectes, projectes transnacionals..., facilitar a les persones que vulguin sortir a treballar a fora de treballar a fora, en altres països europeus; mesures que fan referència a atreure persones que vénen i ens acompanyen d'altres països, perquè el tema que no vinguin metges i que no vinguin jutges o secretaris judicials no és un tema de la llengua, eh?, el tema que no vinguin metges aquí és que no tenim prou metges i hem

d'anar a altres països, com estem treballant amb països com Colòmbia, per portar metges aquí, i sector d'infermeria, perquè no tenim prou metges, eh?, ni a Catalunya ni a altres comunitats autònomes.

I el fet que no vinguin persones del món de la justícia, del món funcional, de les funcionàries, és perquè a Catalunya, com vostè sap millor que jo, hem donat oportunitats perquè hem tingut sempre molta ocupació i el sector privat ha donat oportunitats a les persones. I aquelles comunitats autònomes que no han donat oportunitats a les persones, perquè la seva indústria no creava llocs de treball, és on s'han fet més persones funcionàries. I des de Catalunya fa anys, molts anys, eh?, es porta treballant per donar suport a aquelles persones que vulguin ser funcionàries en l'àmbit de la justícia, que els puguin acompanyar en el seu projecte, i cada vegada hi ha més persones, perquè això és una política no de fa quatre anys, de molts més anys, perquè no tenim funcionaris ni funcionàries del seu origen a Catalunya..., perquè això, a més a més, arrela al territori, amb independència de la llengua.

La mobilitat dels funcionaris ens fa mal. I la mobilitat dels funcionaris és normal, perquè tota la gent vol treballar a casa seva, i, si no, el remeto..., la meua remissió a un informe del CES, Informe del CES de l'any 2000, del Consejo Económico y Social de España, que feia referència a les dificultats de mobilitat en altres comunitats autònomes. I en aquest informe, reconegut per tothom, mai es parla de la llengua. No faci utilització de la llengua, perquè mai se'n parla; en un informe que es va fer amb consens del Govern i dels agents socials i econòmics no es parlava d'aquest tema.

Volia fer referència a alguns projectes que són els projectes transnacionals de mobilitat. Tenim una línia d'ajuts per a entitats que organitzen projectes transnacionals de mobilitat. Tenim el programa Eurodissea, que ofereix la possibilitat de realitzar estades de perfeccionament professional i pràctiques a empreses ubicades a altres regions europees. Tenim el programa Leonardo da Vinci, de formació professional, que consisteix en l'organització i la subvenció d'estades transnacionals en empreses o centres de formació. També tenim una xarxa europea, Eures, de cooperació per l'ocupació i per la lliure circulació de treballadors i treballadores, principi a què vostè ha fet referència a l'inici de la seva intervenció.

A través del servei d'ocupació s'informa, assessora i orienta tant les empreses com els treballadors i treballadores sobre les ofertes de feines i les condicions de vida i de treball a tots els països de l'espai econòmic europeu. Tenim l'ICREA, que és una de les iniciatives impulsades per atraure talent en el món de la recerca i està donant uns resultats francament notables.

Finalment, amb relació a la mobilitat de les persones, li voldria parlar també de la mobilitat de les empreses. Amb relació a la mobilitat de les persones hem de fer referència al nostre servei d'intermediació laboral en origen, que és un servei que es posa a disposició de les empreses o centres de treball a Catalunya per facilitar la contractació en origen de persones treballadores estran-

geres en règim no comunitari; d'aquesta manera es contribueix a la regulació nacional dels fluxos migratoris.

Hem de fer referència que en aquesta oferta hem fet preselecció de gairebé mil persones en l'any 2007 i d'una selecció gairebé de cinc-cents persones en l'any 2006.

I també per promoure la mobilitat tenim el tema de promoure mobilitat..., de millora de l'accessibilitat als polígons industrials, com a element d'incrementar les oportunitats en diferents territoris i també per reduir la sinistralitat. Cal significar que amb anterioritat a aquest Govern la mobilitat als polígons industrials en transport públic era un tema totalment absent de l'agenda política. I mitjançant l'acord estratègic, signat per el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials al febrer del 2005, tenim ja quaranta-dues actuacions que afecten 105 municipis, 263 polígons, que afecten prop de 7.000 empreses i més de 230.000 treballadors i treballadores que accedeixen cada dia als seus centres de treball.

Empreses, atracció, internacionalització i creació. Hem de fer referència a la importància del paper que fa l'Agència Catalana d'Inversions, del Cidem, per atreure inversions, empreses que dia a dia estan venint a Catalunya, estan venint a Catalunya i porten treballadors no només de Catalunya, sinó que porten treballadors d'altres països. Segurament, això, segurament, no ho sap, i també haurà de saber que Catalunya és la comunitat autònoma que aplega el 20 per cent dels treballadors que han vingut d'altres països comunitaris i extracomunitaris a acompanyar-nos en els últims quatre o cinc anys amb els seus projectes de vida, amb els seus projectes de treball.

Deia, feia referència a l'Agència Catalana d'Inversions, en la qual hem tingut noranta-tres projectes que han generat més de cinc mil llocs de treball i el manteniment de més de tres mil llocs de treball.

Aquests són uns dels projectes que estem treballant i després, a la rèplica, si de cas, faré referència a d'altres.

El president

Senyor Rivera, pot fer la rèplica.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, consellers, bé, està clar que el que vostè parlava i les dades de què parla l'últim informe de les cinc mil empreses amb més facturació a Espanya és ben diferent. El que diuen allà és que Catalunya té setanta-cinc companyies, en aquestes cinc mil més importants, menys que fa un any i perd pes de facturació respecte de la Comunitat de Madrid, per exemple. Llavors, això és una realitat d'un informe i no m'ho estic inventat; vull dir, és un informe que vostè pot tenir i segur que coneix, però que no ha dit des d'aquesta tribuna. Són informes sembla que contradictoris. Jo, les dades que tinc i les dades que s'han publicat és que precisament Catalunya ha perdut pes empresarial en aquests últims anys i específicament aquest darrer any, en aquest cas. Es poden buscar molts motius; nosaltres no estem parlant d'un únic motiu. El que li estic dient jo i el que li comentava és que segurament—segurament—hi han coses que tenen a veure.

Per exemple, en l'àmbit de la seguretat, que n'hem parlat. Quan encara no estava fet el desplegament dels Mossos, a partir de l'any 2002..., en aquest cas va haver-hi..., entre l'any 2004 i 2006 es van oferir 551 places reservades per a llocs d'altres policies d'àmbit estatal, de l'àmbit de tot Espanya, de la Guàrdia Civil, de la Policia Nacional. D'aquests, només el 36 per cent va superar les proves. Segons la majoria de sindicats, bàsicament per l'exigència de «superar una prueba de catalán». És a dir, una exigència, a policies, que, ho torno a dir, els policies no han de fer poesia, sinó que han de garantir la seguretat a Catalunya..., amb exigències lingüístiques que feia que a moltes de les persones que podien accedir a aquests llocs de treball se'ls exigís igual o que valgués igual, com he dit abans..., he parlat d'un doctorat en medicina en casos reals, parlo en aquest cas en l'àmbit de la seguretat.

En l'àmbit de l'empresa, ja ho hem dit: de les cinc mil majors, setanta-cinc empreses menys de Catalunya els darrers..., el darrer any i mig.

Però, miri, jo crec que de vegades és millor parlar amb alguna prova i amb algun cas, perquè de vegades hi han coses que semblen surrealistes i són reals, no? Miri, jo tinc aquí, entre les meves mans, allò que diuen que no existeix, però finalment sembla que hi ha gent que comença a dir que sí que existeix. És una resolució sancionadora, dues, de fet, de l'Agència Catalana de Consum, que afecten, evidentment, un autònom, dos autònoms, on se'ls sanciona, amb dues sancions de sis-cents euros, dient literalment, com a fets, que en el rètol exterior general de la seva activitat constava «asesores inmobiliarios», i adherits a la porta d'entrada constaven els serveis «piso en venta» i no «pis en venda».

És a dir, això, sincerament, des d'una visió ja purament pràctica, senyora consellera, això és ridícul –això és ridícul. És a dir, començar a sancionar els autònoms, els treballadors, les empreses catalanes, que estan cotitzant aquí, que estan treballant aquí, en funció de com retolen o no els seus negocis és absolutament contrari a aquesta Catalunya oberta, moderna que volem fer. Jo entenia i pensava que vostès també ho volien, però sembla que han endurit, des del Partit Socialista precisament, governant el Partit Socialista, en quatre anys –això és del 2007, per tant és d'aquest actual Govern–, aquest tipus de sancions.

Per tant, haurem de dir, si vostès subscriuen aquest tipus de polítiques i no la canvien, que el Partit Socialista de Catalunya està sancionant literalment les empreses i els autònoms en funció de la llengua en què retolen, llengües oficials. Digui'm un precedent a Europa –un precedent a Europa–, un precedent d'un país que sancioni per retolar en la seva llengua oficial, un de sol; ni un. I l'hem buscat. Ni un sol precedent. No, perquè el que es fa és incentivar en tot cas; mai sancionar.

Per tant, el que demana Ciutadans és que la finalitat és la mateixa; compartim finalitat, que és que s'utilitzi el català socialment. La diferència és que no la volem com una barrera, ni la volem com una via sancionadora, sinó que volem que aquestes sancions s'acabin. I Ciutadans s'encarregarà precisament que aquest tipus d'agències

on es denuncien els comerciants, els autònoms i els treballadors i els empresaris catalans s'acabi.

I li demano, senyora consellera –i ho ha dit vostè molt bé, vostè és una persona que coneix perfectament aquesta pluralitat–, si us plau: canviem aquesta política. Si es que segurament el que faríem és un favor a la ciutadania; no hauríem d'arribar a aquest extrem. Hem de tenir cossos d'inspectors anant a mirar en quina llengua retolen i com es venen els pisos a les immobiliàries? Escolti'm, el que hem de fer és ajudar, que hi han problemes econòmics. El que hem de fer és ajudar les empreses i els treballadors. El que no podem fer és anar per la via contrària, de posar-los sancions per qüestions que no són ni purament laborals ni purament econòmiques, sinó que són sancions de caràcter lingüístic.

Per tant, amb proves a la mà, amb aquestes denúncies de l'Agència Catalana de Consum, li dic, senyora consellera, que s'estan equivocant de política; que anem cap a una societat oberta i del segle XXI; que vostè parlava i jo parlava de la Unió Europea. Si us plau, parem de crear barreres. I si us plau també..., m'ha parlat vostè d'un informe de l'any 2000. Efectivament, l'any 2000 era una situació. Jo li he parlat del seu Govern i què ha fet aquest Govern aquests darrers quatre anys, els dos governs del tripartit. Per tant, m'agradaria conèixer també dades del 2008, del 2007, i li ho demanaré també com a pregunta al Govern.

El que està demanant, en definitiva, Ciutadans és que es canviï, que es pensi en gran, que es pensi en Europa, que no només es pensi en aquest cas a posar barreres, perquè la finalitat la podem compartir, que és que s'utilitzi...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. La finalitat és la mateixa, que s'utilitzi el català, però mai com a barrera. La nostra diferència és que no volem imposar, sinó ajudar. I vostès el que volen és imposar i en aquest cas crear, com ja tenen, cossos d'inspectors perquè persegueixin els nostres autònoms, que tenen moltes dificultats per arribar a final d'any i amb aquestes circumstàncies econòmiques durant el seu Govern encara més. Per tant, si us plau, canviïn la seva política que estem anant per una via equivocada.

Moltes gràcies, senyor president, senyora consellera, senyors diputats i diputades.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Voldria fer referència, senyor diputat, a les dades que vostè tant reclama, i també faré referència a alguns incentius. I de les dades que em reclama li he de dir que a Catalunya l'any passat es van crear 95.000 nous llocs de treball, molts d'immigrants, molts que vénen d'altres països i que no tenen coneixement de la nostra llengua.

També li he de dir que l'any passat es van crear més de 76.000 empreses a Catalunya –76.000 empreses a Catalunya. També algunes van desaparèixer, les petites, però el saldo net, en termes nets, és de 11.156 empreses noves a Catalunya; un creixement, un increment d'un 2 per cent. Dades..., i si vol li faré entrega de l'informe GEM, que tenim, que és un informe fet en diferents comunitats autònomes i la Unió Europea en el qual es determina el nivell de creació d'empreses i la nostra taxa emprenedora a Catalunya.

Miri, tenim una taxa d'activitat emprenedora del 8,6 per cent per sobre de la mitjana espanyola i també per sobre de la mitjana europea. I la taxa d'activitat emprenedora femenina és d'un 6,7 per cent superior a la mitjana espanyola i europea.

El perfil de l'emprenedor o emprenedora a Catalunya, tot i que cada any és més jove, se situa en un home d'una àrea urbana, quaranta a quaranta-quatre anys, que és gairebé el 61 per cent. I les persones immigrades creen moltes empreses; la seva taxa emprenedora és molt més alta que el seu pes en l'activitat empresarial i en l'activitat de treball.

Per tant, les persones emprenedores són el col·lectiu més important i significatiu en la creació d'ocupació i de riquesa d'un territori. Això no té res a veure amb el fet que en el lloc de treball hi hagi cap discriminació. No hi ha cap discriminació per raó de la llengua. I que vostè faci referència a unes sancions en matèria de consum..., m'agradaria que em presentés algunes sancions en l'àmbit laboral pel tema de la llengua. Segurament ni vostè les ha vist, ni jo les he vist, perquè no existeixen. No existeixen, senyor diputat, no n'hi ha, d'aquestes discriminacions.

I a més a més ho dic perquè, si mira les actes de la Inspecció de Treball de Catalunya –240, entre inspectors i subinspectors–, veurà molt poques actes en català; majoritàriament estan en castellà, eh? I això no vol dir que la capacitat sancionadora d'uniques persones que fan les sancions, que les redacten en castellà..., digui que això..., tenen discriminació. En el nostre mercat de tre-

ball, si més no, això, el que pugui ser en àmbits que vostè diu..., jo les desconec. Conec moltes discriminacions en centres de treball, però cap té a veure amb la llengua. Moltes tenen a veure amb l'origen sexual, altres amb el gènere, i altres, també, per raons ètniques; però cap ni una per motiu de la llengua.

I volia fer referència a accions. Vostè ha dit «incentius», és cert, incentius. El mes d'agost va sortir al *Diari Oficial de la Generalitat* una convocatòria, una ordre del Servei d'Ocupació de Catalunya, per la qual les empreses finançaven el 52 per cent del cost per formar en idiomes –català, anglès, xinès, àrab..., el que necessitessin–, per a tots els treballadors ocupats, 52 per cent, i també per formar en prevenció de riscos laborals i formar en altres temes. Això són incentius, incentius com els que s'estan fent pel servei de política lingüística, incentius com el que s'està fent en l'àmbit de la justícia, perquè a la justícia no s'utilitza la llengua catalana, no s'utilitza. Hi ha jutjats específics, en els quals es fan unes actuacions de promoure la llengua catalana, i hi ha incentius, com vostè sap, i això no suposa cap discriminació.

Aquest país, com ha dit el president, té un problema: té una llengua preeminent, que és el castellà, i una llengua que no és preeminent, i entre tots hem de fer que el català tingui les mateixes condicions que el castellà. I, senyor diputat, en aquest moment, el castellà és prioritari respecte al català, i entre tots hem de fer, i des d'aquest Parlament..., la responsabilitat és que el català tingui el mateix valor als centres de treball i al carrer que el castellà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i sis minuts.

P R E U S				
Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)		52,00	euros	IVA inclòs
Número solt		1,60	euros	
Diari de Sessions del Parlament de Catalunya				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)		41,00	euros	
Número solt		1,10	euros	
Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya				
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)		83,00	euros	

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impressa a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament.cat**